

Eastman Kauffmann Series SC Classic
Test + interview Pepijn ‘t Hart

Joe Satriani
SatchVai’s verrassende ideeën

HÉT BLAD VOOR GITARISTEN • NOVEMBER 2026 • Nº 428

Gitarist

Gretsch Electromatic Premier Jet
Gretsch Electromatic Baritone CVT
Een luxe Jet en je eerste bariton?

TONY IOMMI

“Ik kan geen akkoorden spelen zoals andere gitaristen akkoorden zouden spelen”

Amsterdam Guitar Heaven
zaterdag 21 november
70+ merken | 15+ workshops

TESTS EVH 5150III Hypersonic 6L6 2X12 • Epiphone Marcus King El Dorado • Tonex Board
EHX Interface Hardware Plugin • Straight Up snaren • Mad Professor Little Green Wonder

INTERVIEWS Eran Har Even • Stanley Jordan • Tim Langedijk • Jordy Sanger (Nusantara Beat)
Alfred van Luttikhuizen (John Coffey) • Alexandr Misko

EN VERDER Guitar Summit reportage • Workshops Joe Bonamassa en Andy Timmons
Winkelbezoek De Plug

adviesprijs € 9,50
november 2026 | www.gitarist.nl
00428
BP 8 710966 077139

MUSIC STORE

professional

FAME FORUM IV MODERN

- 20th Anniversary Series -

FAME

Handmade in Europe | Limited Anniversary Edition | Elke gitaar is een unicaat!

Per stuk €1.444
incl. btw

Uit de test van Gitarist 413:

"Betaalbare perfectie"
"Uitmuntende afwerking"
"Looks, bespeelbaarheid en geluid zijn perfect"

Burl Emerald Green Highgloss

Burl Trans Black Gloss

Burl Natural Gloss

Burl Stonewashed Blue Gloss

Istanbulstr. 22-26 | 51103 Keulen | Tel. +49 221-8884-1660 | export-nl@musicstore.com | musicstore.de

TOTAL WHITE OUT

RGDR61G | RGR621G | S721RG

Okoume body, Wizard III 5pc Maple/Walnut neck, Ebony fretboard, Jumbo frets,
Fishman® Fluence™ Modern Humbucker Ceramic pickups, Fishman® Fluence™ Voicing switch on volume control (push/pull)

Ibanez

Gitarist

36e jaargang nr. 428 – november 2026

Gitarist is een uitgave van De Inzet b.v.

Adres voor redactie en administratie:
Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam
Bezoekadres: Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam
Tel. 020 675 5308, info@gitarist.nl, www.gitarist.nl
ABN Amro: 55.87.32.720
Hoofdredactieteam: Hoofdredactieteam:
Erk Willemsen (algemeen), Steven Faber (tests),
Kevin Pasman, Chris Dekker
Eindredactie: Co Koenen, Steven Faber, Chris Dekker
Gitarist.nl: Klaas Jan Stol
Vaste medewerkers: Hein van Dongen, Jan Peter Eerenberg, Kevin van der Meijden, Jona Pattipeilohy
Verder werkten mee aan dit nummer: Joe Bonamassa, Joe Bosso, Trevor Curwen, Jamie Dickson, Chris Gill, Neville Marten, David Mead, Amit Sharma, Martin Smith, Andy Timmons
Vormgeving: Marcel Willemsen, Caia Veenstra, Sofie Bernhagen
Uitgever: Erk Willemsen
Sales: Ronald Willemsen, Erk Willemsen
ads@k18.nl
+31 20 6755308
Bladmanagement: Ronald Willemsen,
Erk Willemsen - ads@k18.bl, +31 20 6755308
Boekhouding: Mirjam Berendse,
gitaristfactuur@uitgeverijdeinzet.nl
Druk- en bindwerk: Veldhuis Media, Meppel
Distributie voor Nederland: Betapress, Gilze
Distributie voor België: AMP, Brussel
Licentie: Future plc., Bath, UK

Niets uit deze uitgave mag in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën of enige andere manier, worden verveelvoudigd of opgeslagen, zonder voorafgaande toestemming. Zonder schriftelijke goedkeuring is het niet geoorloofd dit blad op te nemen of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille. De uitgever behoudt zich het recht voor advertenties zonder opgaaf van redenen te weigeren.

ISSN 0928-8007

© 2026 Alle rechten voorbehouden

GITARIST verschijnt 12 x per jaar
Neem een abonnement: muziekmagazines.nl/gitarist,
of abo@gitarist.nl, of bel +31 (0)20 6755308
Graag bij alle correspondentie naam, adres,
en mailadres vermelden
- Losse edities € 9,50
- Proefabonnement (2 edities) € 13,90
- Jaarabonnement (12 edities) € 87,90
  incl. introkorting € 76,90
- Tweejaarabonnement (24 edities) € 159,90
  incl. introkorting € 134,50

NB: extra verzendkosten buiten Benelux los nummer € 2,-, en jaarabonnement € 24,-
Zie voor meer mogelijkheden, cadeau-abonnementen en speciale aanbiedingen: muziekmagazines.nl/gitarist
- Digitale editie via Readly.com

Abonnementenadministratie:
Mirjam Berendse
abo@gitarist.nl, 020 675 5308
Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Coverfoto: Tony Iommi, foto door Ross Halfin

G EXTRA ONLINE

ONZE WEBSITE GITARIST.NL

Op onze site bieden we nieuwsberichten, extra's bij de artikelen in het blad, een enorm test-archief en veel video!

VIDEO

- Playlists van onze videocursussen
  - **De Magie van de Blues in de muziek van nu** door Jack PisterS
  - **ESP School of Metal** - Kevin Storm & Guests
  - SEGA gitaarworkshop **'De Legacy van Jimi Hendrix'**
- Video bij de workshops van Joe Bonamassa en Andy Timmons
- Videoserie Gitaarmannen, met deze keer Eddy Zoey, Victor ter Veld en Steve Jordan over John Mayer

NIEUWS

- Alle merken en nieuwe namen **Amsterdam Guitar Heaven**
- Meer nieuws over de **Guitar Week** in Bergen op Zoom 18-23 oktober

TESTS

Duik in ons testarchief: we hebben er **bijna 1000 online** staan!

gitarist.nl

GITARIST INHOUD

NUMMER 428 | NOVEMBER 2026

We interviewen in deze editie vier gitaristen van volledig andere achtergrond: **Tony Iommi** over zijn eerste soloalbum in 21 jaar, **Eran Har Even** over invloeden Wayne Shorter en Meshuggah. **Joe Satriani** over zijn album met Steve Vai en **Alexandr Misko** op weg naar Amsterdam Guitar Heaven.
Tests in deze editie zijn er onder meer van twee gitaren in **Gretsch' Electromatic-serie**, een klassieke singlecut en een aantrekkelijke bariton, van de **Eastman Kauffmann** Series de SC Classic, toegelicht door Eastman-man **Pepijn 't Hart**, een **Epiphone dreadnought** met historische lading, en producten van **EVH**, **Tonex** en **Electro-Harmonix** om je sound te optimaliseren.
Verder natuurlijk veel nieuws, workshops van **Joe Bonamassa** en **Andy Timmons,** een winkelportret van **De Plug** in Amsterdam en alles over **Amsterdam Guitar Heaven** dat 21 november weer gaat plaatsvinden.

30

Feature

42 Amsterdam Guitar Heaven

Interviews

26 Eastman's Pepijn 't Hart
38 Tony Iommi
46 Alexandr Misko
48 Eran Har Even
52 Joe Satriani

Tests

18 Gretsch Electromatic Premier Jet & Baritone CVT
22 Eastman Kauffmann Series SC Classic
28 Epiphone Marcus King El Dorado
30 EVH 5150III Hypersonic 6L6 2X12
32 Tonex Board
34 EHX Interface Hardware Plugin
36 Straight Up snaren
36 TMad Professor Little Green Wonder

Workshops

52 Melodie als muze
53 Joe's blueswereld

Diversen

6 Input: nieuws en rubrieken o.a. VHT D-serie, LTD Black Metal, Tim Langedijk, Alfred van Luttikhuizen, Stanley Jordan, pedalboard van Matthias van Bee, en de column van Kevin Storm
54 Gear-iconen: DeArmond Tremolo Control
58 Winkelportret: De Plug
63 Gitarist Events: reportage Guitar Summit
65 Mijn gitaarwereld: Jordy Sanger

Feuerschwanz & The Stones

Als de zomer voorbij is, maken wij ons op voor de Guitar Summit in Mannheim. De grootste en belangrijkste gitaarbeurs in Europa en natuurlijk zijn we mediapartner. Eind september namen we de snelle trein naar Mannheim en spraken lezers, bekende spelers, fabrikanten, kleinere bouwers en distributeurs. Het is zeer fijn om de muziekwereld te bespreken, testmateriaal veilig te stellen, maar vooral om elkaar gewoon weer eens in levende lijve te zien, in plaats van alleen te e-mailen. 'The hang', noemen ze dat.

Natuurlijk zien we in Mannheim de nieuwste producten. Een Framus Firecaster signature voor Hans Platz bijvoorbeeld. Hans is gitarist van een Duitse folkmetalband met de poëtische naam Feuerschwanz en hij was mee naar Norman's Rare Guitars, waarover ik in de vorige editie sprak. Ik vroeg hem hoe de beurs voor hem was: "Ik stond even bij Klotz kabels. Een bezoeker vroeg me of ik veel speelde, dus ik vertelde hem over de tours door Europa en Zuid-Amerika met Feuerschwanz. Uit beleefdheid vroeg ik of hij veel speelde. Zijn antwoord? 'The Rolling Stones spelen momenteel niet zo veel.' Ik had Stonesbassist Daryll Jones even niet herkend."

The Guitar Summit is een mooie opmaat naar Amsterdam Guitar Heaven in november. Je leest er meer over in deze editie en ook daar zie je de nieuwste spullen en wie weet wie je allemaal tegen het lijf loopt!

Chris Dekker,
chris@gitarist.nl

REDACTIONEEL

Samenstelling: Steven Faber en Kevin Pasman

Legendarisch ontwerp, lage prijs

VHT Amplification werd eind jaren '80 opgericht door de gerenommeerde Amerikaanse ontwerper Steve Fryette, en de opvallende stereo eindversterkers van het merk werden al snel een vertrouwd gezicht op Amerikaanse podia. In 2009 verkocht Fryette de VHT-merknaam aan het bedrijf AXL, dat vanuit zijn fabriek in China een reeks betaalbare versterkers ging ontwerpen.

De nieuwe D-serie heeft als doel de magische klank op te roepen van de legendarische versterkers van Alexander (of Howard, afhankelijk van wie je het vraagt) Dumble. Kenmerken daarvan zijn een enorme headroom, een krachtig clean dat meer Fender dan Fenders is, en een romige overdrive waarbij elke noot te onderscheiden blijft.

De overdrive van de VHT D-20 Tube Amplifier Head functioneert als een boost binnen het cleane kanaal en deelt dezelfde toonregelaars. Een effectloop zit al ingebouwd, dus een extern apparaat is niet nodig, zoals bij Dumbleversterkers wel het geval was.

De indeling en het uiterlijk van het bedieningspaneel verwijst rechtstreeks naar Dumbles Overdrive Special. Dit wordt gecombineerd met een algehele bouwstijl die doet denken aan de originele VHT-versterkers, hoewel de materialen en constructie uiteraard zijn aangepast aan de lagere prijsklasse.

vadersound.com

Voicingschakelaars
De drie tuimelschakelaars richten zich elk op respectievelijk het hoge, midden- en lage frequentiebereik van de amp. De bright-schakelaar voor het hoog heeft een mild effect als hij omhoog staat en geeft een scherper hoog in de onderste stand.

Overdrive
Het ontwerp van Dumble koppelt het cleane kanaal aan het overdrive-gedeelte, waardoor de overdrive naadloos aansluit op het cleane geluid, iets wat bij versterkers met volledig gescheiden kanalen vaak niet het geval is.

Footswitch
Met de meegeleverde schakelaar activeer je de overdrive. Door de gedeelde EQ-sectie kan het even tijd kosten om de gewenste instelling voor beide standen te vinden.

Sweet sixteen

Martin heeft zijn Amerikaanse 16-serie vernieuwd. De gitaren vallen op door de hoogglans gelakte tops in verschillende kleuren, waaronder blue denim, cherry cola, cream, black smoke en 1935 burst. In de serie vind je handzame 00L-modellen, *slope shoulder* dreadnoughts, Grand Performance modellen met cutaway en een twaalfsnarige Grand Jumbo. Daarmee biedt Martin ieder wat wils, ook gitaristen die niet op zoek zijn naar een traditioneel Martinmodel.
Alle gitaren uit de 16-serie zijn voorzien van een sparren top die wordt gecombineerd met massief mahonie of Indiaas palissander voor de zij- en achterkant. De gitaren zijn verder uitgerust met L.R. Baggs Element elektronica, zodat je er zo mee het podium op kunt.
algambenelux.be

KEELEY BUIZENOVERDRIVE

De Amerikaanse effectbouwer Robert Keeley heeft de Tube Drive Twin Triode Dual Overdrive uitgebracht, een pedaal met daarin een buizen- en transistorcircuit voor overdrive. Deze zijn los van elkaar of tegelijk in te schakelen, waarbij je ook de volgorde eenvoudig kan aanpassen met je voet. Het buizengedeelte heeft een 12AX7 die uitsteekt en beschermd wordt door een metalen kapje. Beide overdrives hebben regelaars voor level, gain en tone en je kan kiezen voor een gebufferde of 'true' bypass.
w-distribution.de

GEORGE HARRISONS BASS VI

Beatlefans kunnen zich verheugen in een gelimiteerde uitgave van de Fender Custom Shop George Harrison Bass VI. De Bass VI is een bijzonder instrument met zes snaren die een octaaf lager zijn gestemd dan een gitaar. Het zit daarmee in tussen een bariton- en basgitaar. De versie die Fender nu uitbrengt is een exacte replica van de gitaar die George Harrison in 1967 verwierf. Zo heeft hij een gerelicte driekleuren sunburst nitrocellulose afwerking met dezelfde slijtplekken zoals te vinden op Harrisons gitaar en handgewonden Jaguar-elementen.
fendercustomshop.com

FRIEDMAN JOSE

Met de Jose 20 introduceert Friedman Amplification een compacte 20 watt versie van de grote Jose 100 amp. Verkrijgbaar in top- en combouitvoering, heeft deze versterker vier 12AX7 buizen en twee EL84's. De naam verwijst naar de modificaties van technicus Jose Arredondo. De versterker heeft intern gekoppelde kanalen die de 'channel-jumping'-techniek nabootst van klassieke Marshalls. De Plexi/Gain-schakelaar voegt een extra versterkingsfase toe, waarmee je kunt schakelen tussen de klassieke Plexi-respons en agressieve verzadiging in Jose-stijl. Verder zijn er Fat- en Gain Style-schakelaars voor verschillende klankkarakters.
friedmanamplification.com

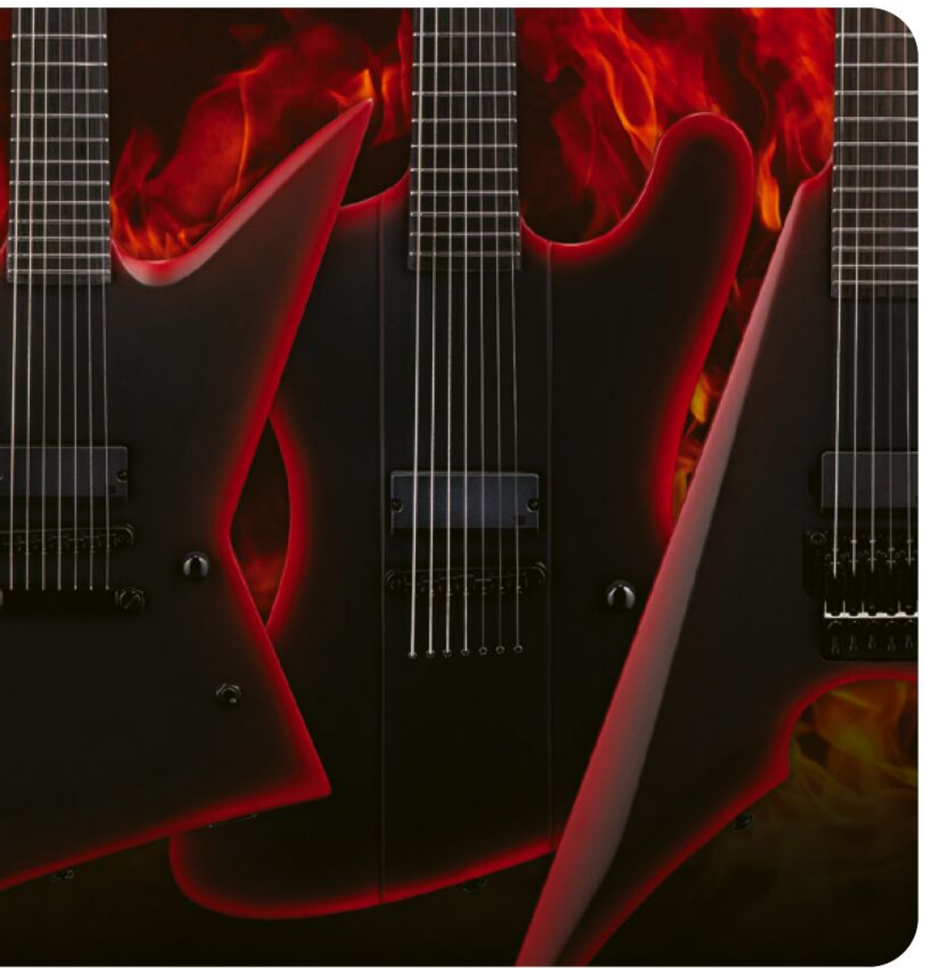

Betaalbare metalmodellen

ESP Guitars heeft verrassend genoeg midden in het jaar een reeks nieuwe gitaren aangekondigd. Binnen de LTD Black Metal Series vind je de nieuwe Arrow Black Metal, EXL-7 Baritone Black Metal, EXL Black Metal, M-7 Baritone Black Metal, M-6 EverTune 30 Black Metal en Phoenix-7 Baritone Black Metal. De modellen hebben een Black Red Burst zijdeglans-afwerking met zwarte hardware en een rood LTD-logo op de kop. Kenmerkend voor de serie zijn niet alleen de scherpe body-vormen, maar ook de eenvoudige layout met één element.
Daarnaast breidt ESP de 200DX-serie uit met de LTD M-207DX Baritone. Deze zevensnarige gitaar heeft een 27-inch mensuur, geschroefde geroosterde esdoorn hals, populieren body met een gevlamde esdoorn top en een hals met een dun U-profiel. Het model verschijnt in crimson satin en see thru black satin.
Nieuw in de Signature Series is de LTD BB-200 Baritone voor Ben Burnley. Deze betaalbaardere uitvoering van zijn eerder verschenen signature heeft eveneens een 27-inch mensuur en combineert een mahonie body met gewolkte esdoorn top met een driedelige esdoorn hals en palissander toets.
sound-service.eu

Textures

Voor alle gitaristen die vorig jaar jaloers naar hun bassist keken met haar nieuwe MXR Bass Synth is er nu de Textures: een granulair synthpedaal voor gitaristen. Het is een avontuurlijk pedaal dat is ontworpen om je geluid uit elkaar te halen en het tot nieuwe vormen te weven. Het pedaal neemt op wat je speelt en vormt dit om tot een veranderlijk mengsel van klanken en klankkleuren: glinsterende pads, glitchy ritmes, weelderige nagalm die door zichzelf heen zweeft, en nog veel meer.
Textures heeft acht presets en drie modi (delay, auto-freeze en layers) die bepalen hoe de grains worden gesampled en afgespeeld. Met regelaars voor size, overlap, pitch, reverse, delay, regen en mix is het effect nauwkeurig in te stellen. Verder heeft hij ingebouwde reverb-, filter- en vibrato-effecten. De stereo in- en uitgangen ondersteunen mono, wet/dry en true stereo, terwijl ook een expressiepedaal en de MXR Split + Tap kunnen worden aangesloten.
algambenelux.be

12-fretters van Taylor

Taylor breidt zijn assortiment uit met vijf nieuwe Next Generation 12-fret Grand Concert-modellen: de PS12ce 12-Fret, K22ce 12-Fret Special Edition (foto midden), 712ce 12-Fret, 552ce 12-String (foto rechts) en 512ce 12-Fret (foto links). De modellen zijn verdeeld over de 500, 700, Koa en Presentation Series en combineren verschillende houtsoorten en afwerkingsniveaus.
Bij de 12-fret-constructie sluit de hals bij de twaalfde fret aan op de body. In combinatie met de compacte Grand Concert-body en 24-7/8-inch mensuur zorgt dit voor een comfortabele bespeelbaarheid. De respons en klank worden positief beïnvloed doordat de brug bij deze constructie dichter bij het midden van de top komt te liggen.
De gitaren beschikken over Taylors nieuwe Action Control Neck waarmee de snaarhoogte eenvoudig kan worden aangepast, Claria-elektronica en scalloped V-Class-bracing (al heeft de twaalfsnarige 552ce reguliere V-Class-bracing vanwege de hogere snaarspanning). Alle vijf modellen zijn voorzien van een cutaway.
taylorguitars.com

Tele-film

In het jaar dat de vijfenzeventigste verjaardag van de Telecaster wordt gevierd brengt Fender de documentaire 'The One That Started It All' uit. De documentaire, die te zien is op YouTube, omvat interviews met onder andere Keith Richards, Bruce Springsteen, Vince Gill, Sheryl Crow, Andy Summers, Joe Bonamassa en John 5. Zo zegt Bruce Springsteen in de film: “Jeff Beck speelde erop. Pete Townsend speelde erop. Steve Cropper speelde erop. James Burton speelde erop. Dat omvatte alles, van rockmuziek tot soulmuziek tot rockabilly. En voor mij was het gewoon dé gitaar.”
De film richt zich niet alleen op de artiesten, maar ook op de vakmensen achter het instrument, waaronder Abigail Ybarra, de legendarische meester-pickupwikkelaar van Fender die rechtstreeks met Leo Fender samenwerkte en heeft bijgedragen aan het geluid van talloze iconische instrumenten.
fender.com

TAKE ME HIGHER

D'Addario heeft een handig pedalboard-accessoire gemaakt om pedalen te voorzien van een hoger voltage. Sommige pedalen hebben dit nodig en anderen kunnen het gebruiken voor meer headroom (check wel altijd de handleiding, want niet elk pedaal is erop gebouwd). Met de XPND Voltage Booster breng je het voltage van 9 naar 12, 18 of 24 volt, in te stellen met een eenvoudige schuifschakelaar. De Booster is compact en kan je eenvoudig op een pedalboard monteren.
daddario.com

ABASSI'S AKOESTISCHE GITAAR

Córdoba introduceert de Abasi Stage 7 de nylonsnarige signaturegitaar van Tosin Abasi. De gitaar combineert de constructie van de Córdoba's Stage serie (uitgeholde mahonie body met een sparren top) met Abasi's karakteristieke bodyvorm. De zevensnarige gitaar met vierentwintig gewaaierde frets is beschikbaar in acacia-, ziricote- en white burst-afwerkingen. De hals is voorzien van een zijdeglans afwerking en de toets heeft een compoundradius. Het Stage-pickupsysteem heeft regelaars voor volume, EQ en body blend.
cordobaguitars.com

EENVOUDIG LOFI

Walrus Audio breidt de Fundamental Series uit met de Lo-Fi Delay. Het pedaal heeft drie delaymodi: AM (combineert heldere, degenererende herhalingen met filtering, vervorming en wow-and-flutter-modulatie), Murk (geeft je donkere, verzadigde repeats en laagfrequente modulatie) en Echo (een analoog geïnspireerde multi-tap delay voor ritmische en ambient effecten). Met de drie faders stel je time, feedback en mix in. De maximale delaytijd bedraagt één seconde. De Lo-Fi Delay heeft ook taptempo met keuze uit kwartnoten, gepunteerde achtsten en achtste noten.
face.be

Tim Langedijk

De sleutel van een stuk

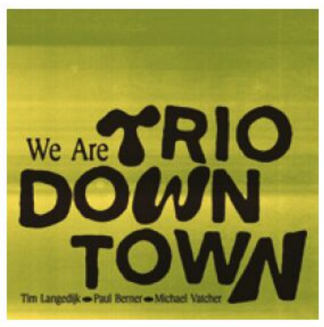

‘We Are Trio Downtown’ is het nieuwe album van gitarist Tim Langedijk, contrabassist Paul Berner en drummer Michael Vatcher, waarop nummers uit verschillende stijlen tot warme jazzstukken omgesmeed worden. Langedijk vertelt over de opnamen.

“Paul en ik spelen al langer samen als duo. We hebben twee akoestische albums opgenomen en fantaseerden erover hoe het zou zijn met slagwerk, maar dan wel met de juiste drummer. Paul kwam met het idee om Michael Vatcher te vragen. Zijn benadering is heel vrij, sfeervol, onvoorspelbaar en hij heeft een beat.

We hebben een aantal keer gerepeteerd en het afgelopen jaar een keer of vijf gespeeld. Het album is een registratie van een van die concerten. We zijn zeer zorgvuldig met het kiezen van het repertoire en het repeteren ervan. De stukken die we spelen komen uit verschillende hoeken.

Ik ben van een andere generatie dan Paul en Michael. We dragen dan ook ideeën aan, variërend van Paul McCartney tot Bon Iver en van Nat King Cole tot Fernando Lameirinhas. Voor de helft bestaat ons repertoire uit eigen werk. Het is soms dan ook een uitdaging om een juiste, originele vorm te vinden die bij dit trio goed werkt.

Soms is het moeilijk om de sleutel te vinden van een stuk. Het kan bijvoorbeeld zo zijn dat er met de melodie te weinig gebeurt ten opzichte van de harmonie, of andersom, waardoor we besluiten een stuk niet te spelen.

Het duo met Paul was puur akoestisch, dus een contrabas en een oude Gibson J45, uitversterkt met microfoons. Dat is live soms een uitdaging. Met Michael erbij kan het ook akoestisch, maar ik neem dan ook een elektrische gitaarset-up mee. De gitaar die ik gebruik is een Fender Stratocaster Customshop uit 2017 met Ron Ellis pickups. De versterker is een Princeton Reverb Blackface uit 1965. Verreweg mijn favoriete versterker. Hij is simpel, klinkt clean geweldig en pakt pedaaltjes goed op.

De opnametechniek lag in handen van Frans de Rond en de productie van Peter Bjørnild. Frans is een van de allerbeste technici die ik ken en kan als geen ander onze klanken op natuurlijke wijze opnemen. Op het Sound Liaison-label worden veel one-mic recordings uitgebracht. Dit doen ze om de muziek zo eerlijk en naturel mogelijk te registreren. De plaatsing van elk bandlid in de ruimte is hierdoor heel belangrijk.

Je maakt als het ware je eigen mix in de ruimte. De duo-albums van Paul en mij zijn zo opgenomen. Voor het trio heeft Frans nog wat extra microfoons neergezet bij de instrumenten en versterkers.” (Kevin Pasman)

© Hikari Yuba

Geïnspireerde Malmsteen op nieuw album

Hoewel Ritchie Blackmore en Uli Jon Roth tot de eerste generatie gitaristen behoorden die de finesse van klassieke muziek met de kracht van de rockmuziek combineerden, was het Yngwie Malmsteen die midden jaren tachtig het idee in rap tempo verder ontwikkelde en zich daarmee tot de oervader van de neoklassieke rockgitaar maakte. Zijn nieuwe album 'Hell Or High Water' staat wederom bomvol harmonische mineurloopjes, barokke orgelpunten en vurige arpeggio's, die allemaal met totale controle en eindeloze overtuiging gespeeld worden.

Zoals verwacht wordt het album gedomineerd door het geluid van een opgevoerde Strat die Paganini, Bach en Vivaldi eert, zoals te horen is op nummers als opener *Now Or Never* of *He Is (Living A Lie)*, waarop Malmsteens stem ook te horen is. Op het slotstuk *Father* laat Malmsteen echter ook horen uitstekend met langzamere harmonieën uit de voeten te kunnen, waarmee hij in zevenenhalve emotionele minuten verdriet, rouw en trots laat horen. Malmsteen klinkt hier erg geïnspireerd.
(Amit Sharma)

FRISSE GITAARPOP THE CHARLIES

The Charlies is een band die door de jaren heen veel pech heeft gehad, maar toch ook altijd weer terugkwam. Op hun nieuwe album 'Ronny Revolution' – eigenlijk een dubbele EP – laat de band met vrienden als Daniël Lohues en Hans Vandenburg horen dat ze nog steeds excelleren in het soort frisse gitaarpop dat niet vaak meer gemaakt wordt. René Veenstra's riffs hebben een randje, maar zijn vooral de basis waarover zanger Leo Oldenburger – ja, de sportverslaggever – kan zingen.

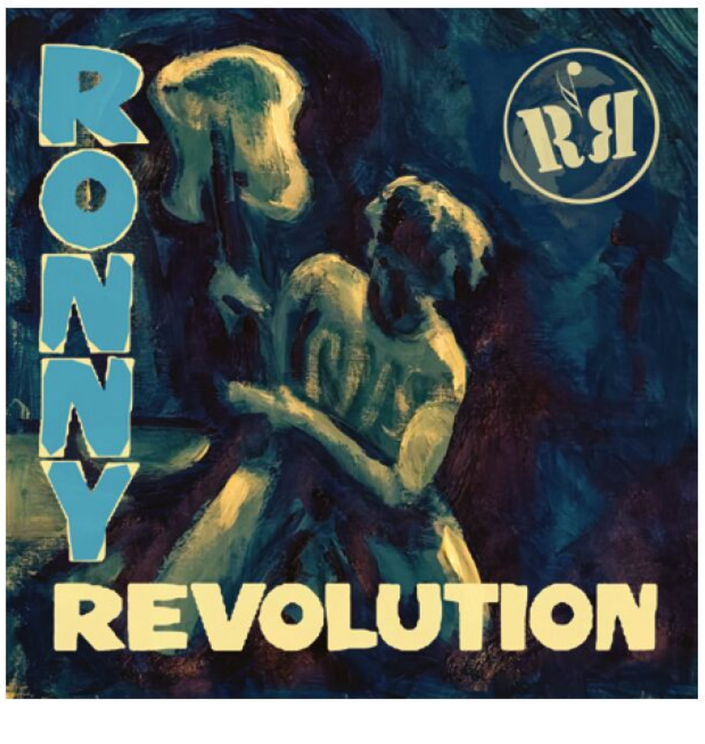

VALENTIJN BANNIER EN CINDY

Hij is dé groovegitarist: Valentijn Bannier is alweer twee jaar aan de gang met Martijn Bosman en Xander Vrienten in het instrumentale trio Cindy en net terug van een tournee in Japan. Eind 2025 verscheen de EP 'Cindy Loves', die nu samen met de nieuwe EP 'Cindy Grooves' op vinyl uitkomt. Heerlijke groovemuziek, waarin de gitaar van funk naar surf vliegt, langs Vrientens inventieve baslijnen en Bosmans avontuurlijke drums.
(Erk Willemsen)

Release-concert: Doka Volkshotel, Amsterdam (28-10)

VEELBELOVEND DEBUUTALBUM INSOLITUS

Als je van melodieuze metal vol mooie gitaarharmonieën houdt, is het debuutalbum 'The Monumental Fall' van het Vlaamse Insolitus zeer de moeite waard. Het gitaartrio, bestaande uit Kaatje Desmet, Fré Clement en Floren Van Stichel, vindt zelfs in zware riffs kansen om toffe harmonieën te smeden en draagt de melodie op het album misschien nog wel meer dan de stem van Leslie Stroobant. De nummers zijn dynamisch en avontuurlijk, maar altijd goed te volgen. Een zeer veelbelovend debuut.

Alfred van Luttikhuizen (John Coffey)

De saamhorigheid van een sound

Drie jaar geleden maakte John Coffey vrij onverwacht zijn rentree met ‘Four’. Nu is ook hun vijfde album ‘Not Alone’ een feit. Gitarist Alfred van Luttikhuizen vertelt over de opnamen en de ‘twee-eiige tweelingbroer’ van zijn Marlof Van Lutt.

“Bij ‘Four’ zaten we middenin covid toen we met schrijven begonnen, dus hebben we veel op eilandjes gezeten. Je zou zelfs kunnen zeggen dat we weer moesten leren samenspelen. Voor dit album hebben we elkaar bewust weer opgezocht: gitaarsessies, volledige bandsessies, zangsessies, zoveel mogelijk schaven.

In 2022, toen we ‘Four’ opnamen, hadden we het gevoel dat we heel veel te bewijzen hadden. Na ruim zes jaar afwezigheid wilden we iedereen laten weten dat we nog steeds teringgoed waren. Voor ‘Not Alone’ hebben we bewust een jaar de tijd genomen. De songs stonden voorop.”

Identiek

Van Luttikhuizens gitaararsenaal is in ieder geval uitgebreid. Het Rotterdamse Baard Guitars heeft een gitaar voor hem gebouwd die veel op zijn Marlof Van Lutt lijkt. “Baard had een jaar geleden een basgitaar voor mijn broer (*bassist Richard van Luttikhuizen*) gebouwd”, licht hij toe. “Ik wist dat Marlof nog ergens een mahonie body had liggen van de eerste Van Lutt.

Deze heb ik tien jaar later bij hem opgehaald en met deze body heeft Baard vervolgens de Van Lutt 2 gemaakt. Afgezien van het kleurtje zien ze er identiek uit, maar ze zijn echt totaal anders; een twee-eiige tweeling.

Verder hebben we veel ingespeeld op een Gibson ES-339. Vooral op de single *Not Alone* hoor je dit. Daarnaast komen we bij elke opname weer uit bij de eerste gitaar van Chris (*van Teijlingen, gitarist*): een Squier Stratje dat echt gewéldig klinkt.

We hebben veel gebruikgemaakt van mijn Victory The Kraken. Daarnaast hebben we een Orange Rockerverb 100 die bijna uit elkaar valt, maar al heel lang de basis vormt voor onze sound op de plaat. Daarnaast hebben we Chris’ Kool & Elfring top veel gebruikt.”

Ingrediënten

De albums van John Coffey klinken ondanks hun variatie nooit onsamenhangend. “De ingrediënten zijn altijd hetzelfde”, verklaart Van Luttikhuizen. “Of we nu een melodieuze midtemposong schrijven of een *banger* die door het dak gaat; we zijn dezelfde muzikanten. We kunnen met onze vocalen en instrumenten zóveel kanten op. Dat gebruiken we het liefst zoveel mogelijk.

Onlangs overleed Andy Williams, de gitarist van Every Time I Die, onverwacht, dus ben ik hun hele oeuvre weer gaan luisteren. Tegelijkertijd waren we bezig met het maken van een nieuwe setlist voor de clubtour. Al onze eerdere platen blijken vol te staan met riffs die door Every Time I Die zijn geïnspireerd. Dat doet de saamhorigheid van een sound natuurlijk veel goeds.”
(Kevin Pasman)

Tourdata: La Zone, Luik (13-11), De Casino, Sint-Niklaas (14-11), Burgerweeshuis, Deventer (11-12), Vera, Groningen (12-12), Rotown, Rotterdam (18-12), Dynamo, Eindhoven (19-12)

© Anneke D'Hollander

Kids With Buns: nog groter dynamisch bereik

Het debuutalbum 'Out Of Place' van het Vlaamse duo Kids With Buns bracht een kleine sensatie teweeg. De ingetogen, ietwat folky indiepop van Marie Van Uytvanck en Amber Piddington vond veel weerklank vanwege de herkenbare teksten en de verrassend diepe stem van Van Uytvanck. Op hun nieuwe album 'Bell Jar' is te horen dat het duo de laatste jaren veel opgetreden heeft. Allereerst zijn Van Uytvanck en Piddington zich duidelijk nog beter bewust van elkaars krachten en ze laten elkaar dan ook uitgebreid de ruimte. Daarnaast treedt Kids With Buns al enige tijd met een ritmesectie op en dat heeft het dynamische bereik op 'Bell Jar' aanzienlijk vergroot. De algehele sfeer is alsnog vrij ingetogen, maar er staan zeker ook nummers op het album die gemaakt zijn voor de stadions. Dat zit overigens niet alleen in de bas en drums; Piddington voelt het hele album lang haarfijn aan hoeveel galm haar zeer licht vervormde gitaarsound nodig heeft. De taakverdeling qua gitaren lijkt ongewijzigd: Van Uytvanck legt de basis neer, zodat Piddington tussen de zang door kan dansen.

Tourdata: LantarenVenster, Rotterdam (2-12), Doornroosje, Nijmegen (3-12), Mezz, Breda (6-12), Bitterzoet, Amsterdam (7-12), Ancienne Belgique, Brussel (9-12)

PETE ROTHS GROEPSGESPREK

Pete Roth maakte twee albums onder eigen naam , maar zijn carrière raakte in een stroomversnelling toen hij met drummer Bill Bruford (Yes, Genesis, Earthworks) het Pete Roth Trio begon. Nu is er het album 'Group Chat', van jazzy tot funky, met af en toe een dot progrock. Knap hoe Pete Roth met zijn gitaar de complete melodische en harmonische last op zich neemt in het lastige instrumentale trioformat.
(Erk Willemsen)

Tourdata: Spirit Of 66, Verviers (4-2), TivoliVredenburg, Utrecht (6-2)

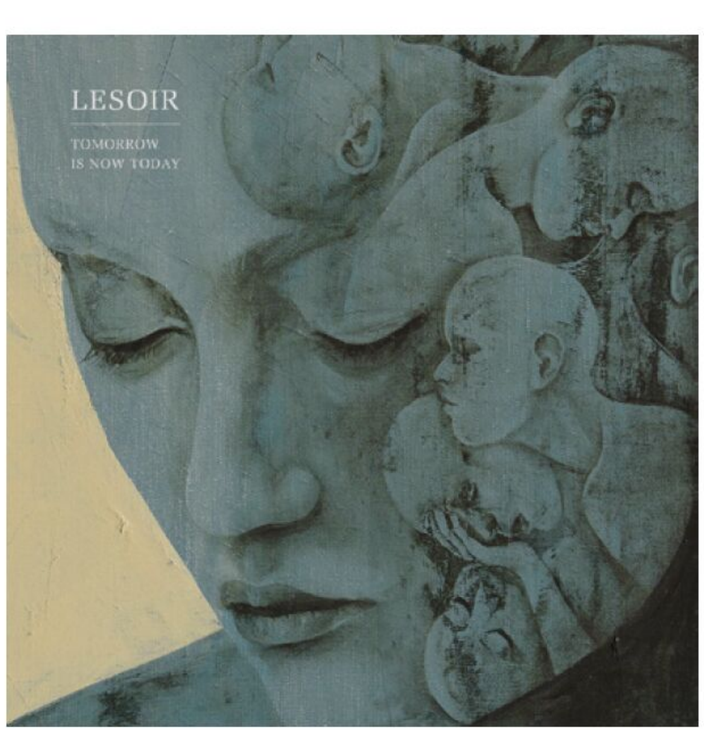

SFEERVOLLER ALBUM LESOIR

Waar Lesoir op hun vorige album 'Push Back The Horizon' richting de rockkant van hun artrocksound leunde, ligt de focus op 'Tomorrow Is Now Today' op de sfeervollere kant. Dat betekent meer cleane en akoestische sounds, waarmee bewezen wordt dat je als gitarist niet op de voorgrond hoeft te staan om bepalend te zijn. Een must voor liefhebbers van bands als Marillion, The Gathering en vroege Genesis.

Tourdata: Luxor Live, Arnhem (15-11), Victorie, Alkmaar (18-11), Effenaar, Eindhoven (19-11), Boerderij, Zoetermeer (29-11)

DISTANT: EXPLOSIEF IN LAGE STEMMINGEN

In Gitarist 425 (augustus 2026) vertelt Nouri Yetgin hoe zijn WaveMind ToneSuite en VanderMeij signaturegitaar hem aan de sound hielpen waar hij voor Distant naar op zoek was. 'Into Despair' laat horen hoe dat in de praktijk klinkt: zeer explosief. Zelfs in hun zeer lage stemmingen blijft Yetgins gitaarsound overeind. Bovendien klinkt de Rotterdamse band veel minder mechanisch dan andere deathcorebands; je luistert duidelijk naar mensen die heftige muziek maken.

Tourdata: Kavka Zappa, Antwerpen (23-1), 013, Tilburg (1-2)

© Rob van Dalen

Thilo Herrmann (Generation Steel)

Nooit opgehouden met muziek

Thilo Herrmann is een van de meest getalenteerde gitaristen van de Duitse metalscene, maar kon nooit heel lang bij bands blijven. Onlangs trad hij toe tot Generation Steel. Hij schreef uitgebreid mee aan het nieuwe album ‘Steelmachine’.

“Aanvankelijk was ik benaderd om alleen het album in te spelen. De pre-productie was eigenlijk al klaar. Toen we daarnaar luisterden, had ik ook wat van mijn materiaal laten horen en besloten we daar ook wat mee te doen.

In de studio ben ik heel ouderwets. Het liefst speel ik op mijn oude Marshall versterkers, die ik al sinds mijn 18e heb. Maar ik heb op mijn Fractal FM-9 een studiosound samengesteld die goed klinkt. Op het vorige album dat ik opnam is halverwege mijn buizenversterker kapotgegaan en daardoor zijn er geluidsverschillen te horen. Daarom heb ik dit keer besloten: alleen die Fractal.

De gitaren zijn een Dean Vengeance en een Ibanez voor de solo’s, omdat daar een Fractal op zit. Live speel ik veel op een Maybach Les Paul met Seymour Duncan SH-4 pickups. J’s Guitar Shop by Jochen Braun in Lipptingen helpt me enorm.

Ik heb drie zoons en mijn familie komt voor mij altijd op de eerste plaats. Daarom heb ik ook altijd fulltime gewerkt. Alles wat ik aan muziek heb gedaan, heb ik altijd in mijn vakanties gedaan of ervoor vrij genomen. Maar ik ben nooit opgehouden muziek te maken.” (Kevin Pasman)

Fatal Flowers Terug met nieuwe muziek

Afgelopen zomer plaatsten we een interview met Richard Jansen en Robin Berlijn van Fatal Flowers over de festivaltour. “Het is altijd tijdelijk”, antwoordde Richard op de vraag wat de status van de band was, maar het bleek minder tijdelijk. Na de festivaltour werd een clubtour aangekondigd en nu is er - voor het eerst in 36 jaar! – nieuwe muziek. De 10” EP Seven Days To Remember werd inderdaad in zeven dagen opgenomen, met JB Meijers aan het roer en bevat acht songs, waarvan zes nieuw. In de heldere productie komen de prachtig wevende gitaarlijnen mooi uit, die een voor fijn contrast zorgen met de heerlijk gruizige stem van Jansen, terwijl Robin één nummer zingt.

Strakke Noord-Limburgse bluesrock Drum&Beeker

Ondanks de Noord-Limburgse teksten klinkt Drum&Beeker op hun nieuwe album ‘Kapot Ver Weg’ erg Amerikaans. De muziek van het duo is duidelijk geworteld in rauwe delta-blues, maar zanger/gitarist Peter Beeker speelt zijn bluesriffs met de intensiteit en de strakheid van een rockgitarist. Daarnaast hebben de sterke nummers een kop en een staart, zelfs als de structuren van popnummers afwijken. Waar veel duo’s nog wel eens moeite hebben het geluidsspectrum op te vullen, is dat op dit door Jim Zwinselman geproduceerde album nooit een probleem. Qua sound heeft ‘Kapot Ver Weg’ raakvlakken met garagerock, maar daar rammelt het eigenlijk niet genoeg voor, op de best mogelijke manier.

Tourdata: De Meulewiekers, Venlo (23-10), Cacaofabriek, Helmond (30-10)

Stanley Jordan

Met handen en voeten

Lange tijd heeft Stanley Jordan geen nieuw werk uitgebracht. Met de singles *Flight Of The Eagle* en *Meditation* zijn de eerste voorproefjes van zijn komende album ‘Feather In The Wind’ echter inmiddels uit.

“Dit album is oorspronkelijk opgenomen voor Mack Avenue Records”, legt Jordan uit. “Het paste echter niet helemaal bij hun A&R-beleid ofzo, dus de muziek heeft een tijd op de plank gelegen. Inmiddels staan de rechten voor het alwbum op mijn naam en breng ik alles in eigen beheer uit.”

In de tussentijd zijn bassist T.M. Stevens en toetsenist Delmar Brown overleden en ook B.B. King overleed voor hij en Jordan een geplande cover van *Riders On The Storm* konden opnemen. “Nu is het een denkbeeldige versie van mijn dialoog met B.B.”, aldus Jordan. “Natuurlijk was het beter geweest als hij dat zelf had kunnen doen, maar ik hoop dat het gevoel aanslaat bij luisteraars. Het merendeel van het album gaat over wat we doen om standvastig te blijven bij verlies, verandering en wat de wereld ook op ons afgooit.”

Soortgelijk

Jordan staat vooral bekend om zijn *touch*-techniek, waarbij hij met twee handen op de hals speelt. Hij speelt echter ook met plectrum. “Het hangt van het nummer af”, benadrukt hij. “Mijn *touch*-techniek is perfect voor stukken waar ik contrapunt speel zoals een pianist zou doen, maar op *Meditation* worden die lagen al gespeeld door een toetsenist. Met plectrum spelen helpt me op één lijn focussen.

Voordat ik met twee handen op de hals speelde, had ik mijn plectrumtechniek al onder de knie. Tegenwoordig probeer ik vaak *touch*-stijl ideeën na te bootsen met een plectrum. Ik oefen bijvoorbeeld veel met sweeppicken om een soortgelijke vloeiendheid vast te leggen.

Tandemgitaar

“Vigier is nog steeds mijn favoriete gitaarmerk, maar ik ben recent teruggegaan naar mijn tandemgitaarset-up, waarbij ik twee gitaren tegelijk bespeel. Voor mijn rechterhand gebruik ik een PRS Santana, waarvan ik de korte mensuur geweldig vind. De snaren voelen los aan, wat de touch-techniek veel eenvoudiger maakt.

Mijn tandemgitaren kan ik door verschillende distortionpedalen en wahs sturen. Ooit ben ik in een wetenschapsmuseum aan een Rubensbuis verbonden, waardoor mijn gitaar letterlijk vuur vormt en aanstuurt. Je kunt de video op mijn YouTube-kanaal vinden.

Verder ben ik met een concept bezig dat Stanley Jordan’s Live Tronica heet, waarbij ik tegelijk dj en livegitarist ben. Daarbij heb ik een rig met twee computers waarop Ableton Live loopt, waardoor ik real-time kan loopen. Voor het DJ-werk gebruik ik een gigantische batterij pedalen, terwijl ik gitaar met mijn handen speel.”
(Joe Bosso)

MIJN VERDIENDE LOON

Vanuit het vliegtuig naar China, onderweg naar een tour die ook nog langs Japan en Thailand gaat, type ik deze column en besef wederom hoe bevoorrecht ik ben. Als freelancer werk ik met vele partijen en als ik thuis ben geef ik workshops. Omdat ik na deze tour aansluitend een Europese tour heb, heb ik bij veel van deze partijen aangegeven dat ik op reis ben en even geen workshops kan doen. Ik werk ondertussen wel elke dag door aan het ontwikkelen van curriculum voor scholen, maar dat terzijde.

Van alle kanten hoor ik hoe bevoorrecht ik ben en “living the dream” is een van de meest gehoorde zinnen. Maar ik heb niet gekozen om naar Azië te gaan, dat heeft de band gedaan. En ik heb ook niet gekozen wanneer we gaan. Ik heb mijn leven zodanig ingericht dat ik altijd ja kan zeggen op elke show. Maar de rest van de band niet. Die werken, die hebben vliegangst ontwikkeld en die hebben andere verplichtingen, dus nu gaan alleen de zanger en ik naar Azië. De openingsact heeft twee van hun bandleden ter beschikking gesteld en die hebben de set ingestudeerd. We hebben nog nooit samen gespeeld en ik heb geen enkele video gezien of ze dit kunnen spelen. Blind vertrouwen. Rock ’n’ Roll.

Ook daar had ik niet voor gekozen. En toch zit ik in deze situatie omdat ik gekozen heb om de muziek in mijn leven te houden. En ik kom straks thuis met krap genoeg om de huur en vaste lasten te betalen en daarmee is alles gezegd. Dat freelance werk gaat gewoon door en dat is mijn inkomen. Maar soms vraag ik me af, als je band zo groot is dat over de hele wereld kan touren en mensen in Thailand schijnbaar $100 moeten betalen voor een kaartje voor een show (?!) waarom ik dan niet naar huis mag met een rockster salaris. Ik snap er niks van.

Rock ’n’ Roll, baby!

Kevin Storm

Perfect indiepop-album Johnny Marr

‘The Age Of Everything’ is Johnny Marrs vijfde soloalbum. Hij omschrijft de tien nummers al de meest louterende composities van zijn carrière. Marr hechtte nooit veel waarde aan lange gitaarsolo’s; het gaat hem altijd om het vakmanschap van nummers schrijven en het stapelen van zijn kenmerkende rammelende slaggitaargeluid. Nummers als *How Come* en *Just Once More* bewijzen maar weer eens hoe goed hij daarin is: het gitaarspel is onmisbaar als tegenhanger van de melodie. De singles *Spin*, *Ophelia* en *It’s Time* gaven een prima voorproefje van de praktisch perfecte indiepop op het album.
(David Mead)

Opnamen verjaardags-optreden Erja Lyytinen

In juli is Erja Lyytinen 50 geworden, maar haar fans krijgen cadeaus. De Finse zangeres en gitariste vierde deze mijlpaal eerder dit jaar namelijk middels een verjaardagsconcert, die nu samen met een optreden van vorig jaar onder de titel ‘50th Birthday Live 2026’ op 2 cd’s, 2 lp’s en een dvd verschijnen. En hoewel deze schijven rijkelijk gevuld zijn met het bluesy gitaarspel waar Lyytinen om bekendstaat – ze wordt vaak als blueskoninging en slidegitaarkoningin bestempeld – benadrukken deze liveopnamen nog meer haar rockende kant als haar recente studioalbums. Lyytinen is namelijk meer dan alleen een bluesartiest. Ze is een uitstekende songwriter die snapt hoe een goede riff en een pakkend refrein in elkaar zitten. Op haar recente albums ‘Waiting For The Daylight’ (2022) en ‘Smell The Roses’ (2025) weet ze dat in vrij compacte songs te verpakken, maar op het podium is er ruimte om de nummers uit te bouwen en haar kenmerkende vurige, maar altijd melodieuze solo’s te verlengen. Haar band bestaat ook uit fantastische muzikanten die de dynamische mogelijkheden van de nummers goed uitbuiten.
Voor fans is ‘50th Birthday Live 2026’ een must. Voor wie Lyytinen nog niet kent, is het een zeer vermakelijke kennismaking.

Mijn Pedalboard

© Eric van Nieuwland

Matthias van Beek

Wat de gitarist van Sons Of The Culture Clash en Anneke van Giersbergen ziet als hij naar beneden kijkt. tekst **Matthias van Beek**

"Het board ziet er misschien ingewikkeld uit, maar is juist gebouwd om zo veel mogelijk sounds zo eenvoudig mogelijk beschikbaar te hebben. Ik wil live niet tussen nummers aan settings draaien. Mijn analoge pedalen hebben daarom één vaste setting en zitten in afzonderlijke loops van de RJM PBC10 die als centrale afstandsbediening van het hele board fungeert. Met één footswitch kan ik meerdere loops tegelijk schakelen. Geen tapdans dus, wat vooral prettig is als je tegelijkertijd gitaar speelt, zingt en wilt meekrijgen wat er om je heen gebeurt.

Pedalen met veel verschillende sounds, zoals de Chase Bliss Warped Vinyl, Eventide H90 en Source Audio Collider, stuur ik via MIDI aan. Thuis kan ik sounds maken, tweaken en opslaan. Live roept de RJM met één druk op de knop de juiste presets op en combineert die met mijn analoge effecten.

Ik heb behoorlijk wat drive en fuzzsounds, allemaal met hun eigen smaak. Vooraan zit een booster waarmee ik ze harder kan insturen als ik een pedaal verder over zijn nek wil laten gaan. In combinatie met het stapelen van pedalen geeft dat enorm veel mogelijkheden. De Fig Fumb is heel heavy, maar prikt goed door in een bandcontext en heeft een gate. De Deja' Vibe, Phase 90 en Warped Vinyl zorgen voor de analoge modulatiesounds. Voor delays en reverbs gebruik ik de Collider. De H90 is mijn Zwitserse zakmes en neemt de overige gekkigheid voor z'n rekening. De Dunlop DVP3 kan per patch als volume of expressiepedaal voor mijn MIDI effecten dienen. Eindeloos veel opties!"

Als ik één pedaal moest kiezen voor een hele show

"Dan zou ik voor de Chase Tone Fuzz Fella BC183C gaan. Ik blijf gefascineerd door wat je met een Fuzz Face en je volumeknop kunt doen: van prachtig sparkly clean als je 'm terugdraait tot een explosie van geweld als je 'm opengooit. Move over, Rover!"

Een andere kant van Stef Paglia

Stef Paglia staat vooral bekend vanwege zijn energieke roots- en bluesgitaarspel. Daarom is zijn nieuwe EP 'Elektric Dowland' een verrassende release van de Vlaamse gitarist. Hij werd eind 2024 benaderd om hedendaagse interpretaties te maken van het werk van de Britse componist John Dowland. Een vaste waarde voor mensen die luit en klassieke gitaar spelen, maar voor Paglia een kans om zich van een andere kant te laten horen. De vijf stukken op de EP zijn sologitaarstukken, waarop Paglia met een cleane gitaarsound en een prachtige galm speelt. De nadrukkelijk aanwezige slides op *Imagine* en de volumeswells op *Ladye* laten echter horen dat Paglia zich niet beperkt tot wat er rond 1600 gecomponeerd is.

Gretsch Electromatic Premier Jet & Baritone CVT

Een luxe Jet en je eerste bariton?

De Electromatic-serie van Gretsch biedt veel keuze voor minder dan duizend euro, waaronder deze hoogwaardige singlecut en aantrekkelijke bariton met kortere mensuur.

tekst **Jamie Dickson** fotografie **Lucy Robinson**

Gretsch stond lang synoniem voor jarenvijftig-rock-'n-roll. De laatste tijd heeft het merk zijn aanbod verbreed en een van de belangrijkste middelen om dat te bereiken is de Electromatic-serie. 'Electromatic' werd in 1998 de naam voor een reeks betaalbare en veelzijdige instrumenten die een lagere instap in het merk boden dan de premium Japanse modellen. Gretsch biedt Electromatics aan met P-90's en een verscheidenheid aan pickups die een modernere drive bieden dan de traditionele Filter'Trons, zoals de Sphera Twin Six-humbuckers die zijn gemonteerd op de hier geteste Electromatic Premier Jet. Dit alles helpt hen de aandacht te trekken van gitaristen die normaal gesproken niet voor een Gretsch zouden kiezen, waaronder het groeiende aantal gitaristen dat een bariton gebruikt voor vette highgain-riffs of donkere, karakteristieke klanken, die in een duistere film passen. Gretsch biedt nu twee baritongitaren aan in de Electromatic-serie: een Jet Baritone met een

mensuur van 755,65 mm (29,75 inch) en de doublecut CVT Baritone met zijn handvriendelijkere mensuur van 685,8 mm (27 inch).

We richten onze aandacht eerst op de Premier Jet. Ons testmodel heeft een ogenschijnlijk effen zwarte ‘Onyx Storm’-afwerking, maar in direct licht blijkt er een subtiele glinstering in te zitten. Net als eerdere Jets bestaat de body van de Premier uit mahonie met klankkamers en een esdoorn top met binding. Deze is gecombineerd met een gelijmde mahonie hals met vrij brede frets.

Het hart van de gitaar wordt gevormd door een paar Sphera Twin Six-humbuckers met twaalf verstelbare polen die doen denken aan de beroemde Filter’Trons van Gretsch. De Twin Six is gebouwd rond een paar alnico 6-magneten en het idee erachter is om “de klankkloof tussen de helderheid van de moderne alnico 5 en de warmte van de vintage alnico 2 te overbruggen”. Aangezien dit het ‘Premier’ Jet-model is, krijgen we ook enkele verborgen extra’s. Zo zijn de toonregelaars voor de elementen voorzien van ‘no load’-potmeters die, wanneer ze volledig openstaan, de toonregelaar volledig uit het circuit halen voor een Fender Esquire-achtig rechtstreeks geluid dat een tikje feller en helderder is. Draai je aan de knop, dan klikt deze los uit een subtiele vergrendeling en functioneert hij verder als een normale toonregelaar.

Clean heeft de Jet een intrigerende klank: voller dan een Fender maar bijna net zo helder

Lumen-filter

Er is een push/pull-volumeknop die een ‘Lumen Filter’ activeert: een passief condensatorcircuit dat de lage tonen en een deel van de volheid van de humbuckers iets afzwakt, voor die momenten waarop je wat meer doordringende en luchtige tonen wilt. Het idee doet denken aan de passieve Focus Switch die je op bepaalde Yamaha Revstars vindt. De Premier Jet voelt inderdaad aan als een tegenhanger van meer eigentijdse coole modellen. Andere kenmerken zijn onder meer een ebbenhouten toets met 22 frets en een compoundradius (254–355,6 mm), die ervoor zorgt dat soleren hoger op de hals – waar deze vlakker wordt – nauwkeurig verloopt. We worden getrakteerd op locking-stemmechanieken en Luminlay-zijstippen, die op een donker podium goed te zien zijn. De in intonatie verstelbare ‘Lockdown’-brug blijft tijdens het vervangen van snaren via vergrendelingsschroeven aan de pennen vastzitten, zodat hij er niet afdondert. De nieuwe, uitlopende kop in White Falcon-stijl met zijn ‘V’-vorm aan de bovenkant heeft meer uitstraling en ziet er naar onze mening stijlvoller uit dan de smallere kop van eerdere Electromatic Jet-modellen.

Baritone

Dan de CVT Baritone. Hoewel deze goedkoper is, doet de algehele afwerking en bouwkwaliteit niet onder

GRETSCH ELECTROMATIC PREMIER JET
RICHTPRIJS: € 749,-
LAND VAN HERKOMST: China
TYPE: elektrische single-cutgitaar
BODY: mahonie met klankkamers, esdoorn top
HALS: esdoorn, gelijmd
TOETS: ebben
FRETS: 22, medium jumbo
MENSUUR: 632 mm (24,88 inch)
TOPKAM: Graph Tech NuBone
BREEDTE TOPKAM: 42,86 mm
STEMMECHANIEKEN: gegoten, locking
BRUG: lockdown locking wraparound
HARDWARE: verchroomd
ELEKTRONICA: 2x Sphera Twin Six Humbucker; 3-weg elementschakelaar, p/p mastervolume met treble-bleed en Lumen filter, 2x no-load toonknop
KLEUR: onyx storm, robusto burst, vintage pearl, clairvoyant
LAK: polyurethaan
GEWICHT: 3,68 kg
LINKSHANDIG: nee
REEKS: Electromatic Jet Club 1 Pickup, Electromatic Jet Club Sphera Twin Six humbuckers, Electromatic Jet Two 90, Bigsby-versies
DISTRIBUTIE: Fender Musical Instruments EMEA, East Grinstead (VK), tel. 0044 1342 331700
WEBSITE: gretschguitars.com

voor die van de Premier Jet. Zoals eerder vermeld, is de CVT Baritone een van de twee baritonmodellen in de Electromatic-serie, maar dit exemplaar heeft de kortere mensuur van de twee, waardoor hij iets prettiger speelt. De bodyvorm is afgeleid van de oude Corvette. Deze naam is inmiddels door een andere fabrikant geclaimd, dus CVT is een creatieve afkorting. Onze testgitaar heeft een massief mahoniehouten body met afgeschuinde randen en is afgewerkt in Bristol Fog-sunburst – de enige beschikbare kleur. De hals met 22 frets is gemaakt van esdoorn en is bedekt met zwarte glanslak. De toets is van palissander met
binding.

De CVT Baritone is ook uitgerust met een paar Twin Six-humbuckers, maar deze hebben alnico 5-magneten, dus we kunnen hier een meer conventioneel helder geluid met rijke middentonen verwachten. Op het gebied van elektronica heeft hij een paar troeven in petto. Er zit een treble-bleed op de mastervolume, zodat het geluid niet modderig wordt als je het volume lager zet, en er is een pull/push-potmeter waarmee je een coilsplit op het halselement kunt inschakelen. De enkele toonregelaar heeft een pull/push-potmeter die een coilsplit voor het brugelement activeert.

Het hoofdvolume van de Jet is voorzien van een pull-push-potmeter die het 'Lumen Filter' activeert. De toonregelaars bij de hals en de brug zijn van het 'no load'-type

De Sphera Twin Six-pickups hebben Alnico 6-magneten voor een combinatie van moderne scherpte en vintage warmte

Speelgevoel & geluid

Met een gewicht van iets meer dan drieënhalve kilo ligt de Premier Jet comfortabel in de hand. Ondanks de forse kop en de locking-stemmechanieken duikt de hals niet naar beneden. Tijdens het spelen voelt de actie een klein beetje hoog aan. Niet heel erg maar wel rijp voor een kleine aanpassing. Afgezien daarvan speelt hij behoorlijk comfortabel, vooral bij solo's in de hogere registers, dankzij de toets met compoundradius.

Ondanks zijn Les Paul-achtige vorm heeft de Premier Jet een eigen karakter. Het hoog van de Sphera Twin Six-humbuckers klinkt strakker en scherper dan een Gibson.

Het enige wat enigszins oneven-wichtig lijkt, is het laag van de pickups, dat bij het spelen van

Deze Jet voelt veel meer als een rockmachine dan zijn voorgangers uit de jaren vijftig

Rivalen
- Yamaha Revstar RSS20
- Charvel Pro-Mod Plus
- San Dimas Style 1 HH

GRETSCH ELECTROMATIC PREMIER JET
OORDEEL

GITARIST ZEGT: Een praktische, krachtige rockgitaar met veel functies, mooie upgrades en een redelijke prijs.

De pull-push-potmeters op het bedieningspaneel van de CVT Baritone activeren de coilsplit van beide elementen

De Alnico 5 Twin Six-humbuckers op de CVT Baritone klinken vol en krachtig en met coilsplit aantrekkelijk helder

powerakkoorden iets te breed en wazig aanvoelt. Het hielp echter om de hoogte van de elementen aan te passen zodat ze aan de baszijde wat lager kwamen te zitten.

Bij een clean geluid heeft de Jet een intrigerende klank: voller dan een Fender maar bijna net zo helder. Als je het Lumen Filter inschakelt, krijg je een frisser, luchtiger geluid. Het Lumen Filter heeft geen last van de traditionele dunheid van coiltaps (waarvan het verschilt aangezien het een condensatorcircuit is en geen tap) en hoewel de output iets daalt wanneer het is ingeschakeld, is het handig om de lage tonen af te zwakken en meer helderheid toe te voegen.

Met oversturing leverden de humbuckers een stugge klank op die warm was en toch helder bleef. Deze Jet voelt veel meer als een rockmachine dan zijn voorgangers uit de jaren vijftig en wij denken dat hij een Les Paul Studio serieus zou kunnen uitdagen in een hard-rockrol.

Als we verdergaan met de Baritone CVT, betreden we een wereld van duistere, lage akkoorden en melodieën vol drama en grandeur. Je kunt niet al je oude, vertrouwde clichés spelen – bluesy bends zijn lastig op de stijve snaren van een bariton. Het voelt als een gitaar voor songwriters in plaats van voor gitaristen die vooral improviseren en dat maakt hem des te bevredigender. Reverb, delay en drive gaan allemaal krachtig samen met de CVT – hoewel we merkten dat we voor extra helderheid vaker de coilsplits gebruikten dan de volledige humbuckerklanken. De actie is comfortabel en dankzij de kortere mensuur kost het geen moeite om noten te bereiken. Het is echt een intrigerende en nogal verslavende ervaring, die de kloof tussen bas en gitaar overbrugt.

Conclusie

De Premier Jet is ondanks zijn herkomst uit de jaren vijftig een doelgerichte, moderne rockmachine – je zou bijna zeggen dat hij in de geest van een hedendaagse Les Paul Custom is. De Premier-extra's voegen zeker finesse toe, maar ze zijn niet essentieel voor die kernidentiteit, waaraan hij goed voldoet. Vergelijk hem eens met de goedkopere standaard Jet, als je de extra's niet nodig hebt. De Baritone is intrigerend; hij opent een nieuwe klankwereld en nieuwe uitdrukkingsmogelijkheden voor wie onbekend is met dit soort instrumenten. En dat doet hij op een comfortabele, effectieve en betaalbare manier.

De Baritone CVT voelt als een gitaar voor songwriters in plaats van voor gitaristen die vooral improviseren

GRETSCH ELECTROMATIC BARITONE CVT
RICHTPRIJS: € 649,-
LAND VAN HERKOMST: China
TYPE: elektrische solidbody baritongitaar
BODY: mahonie
HALS: esdoorn, geschroefd
TOETS: palissander
FRETS: 22, medium
MENSUUR: 685,8 mm (27 inch)
TOPKAM: Graph Tech NuBone
BREEDTE TOPKAM: 40 mm
STEMMECHANIEKEN: gegoten
BRUG: Adjust-O-Matic
HARDWARE: verchroomd
ELEKTRONICA: 2x Twin Six humbucker, mastervolume met treble-bleed, p/p voor coilsplit halselement, mastertoon, p/p voor coilsplit brugelement
KLEUR: bristol fog
LAK: polyurethaan
GEWICHT: 3,8 kg
LINKSHANDIG: nee
REEKS: Electromatic CVT met standaard mensuur

GRETSCH ELECTROMATIC BARITONE CVT

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Een inspirerende en toegankelijke kennismaking met de wereld van de baritongitaar.

Rivalen
- Reverend Descent Baritone
- Squier Tele Custom Baritone

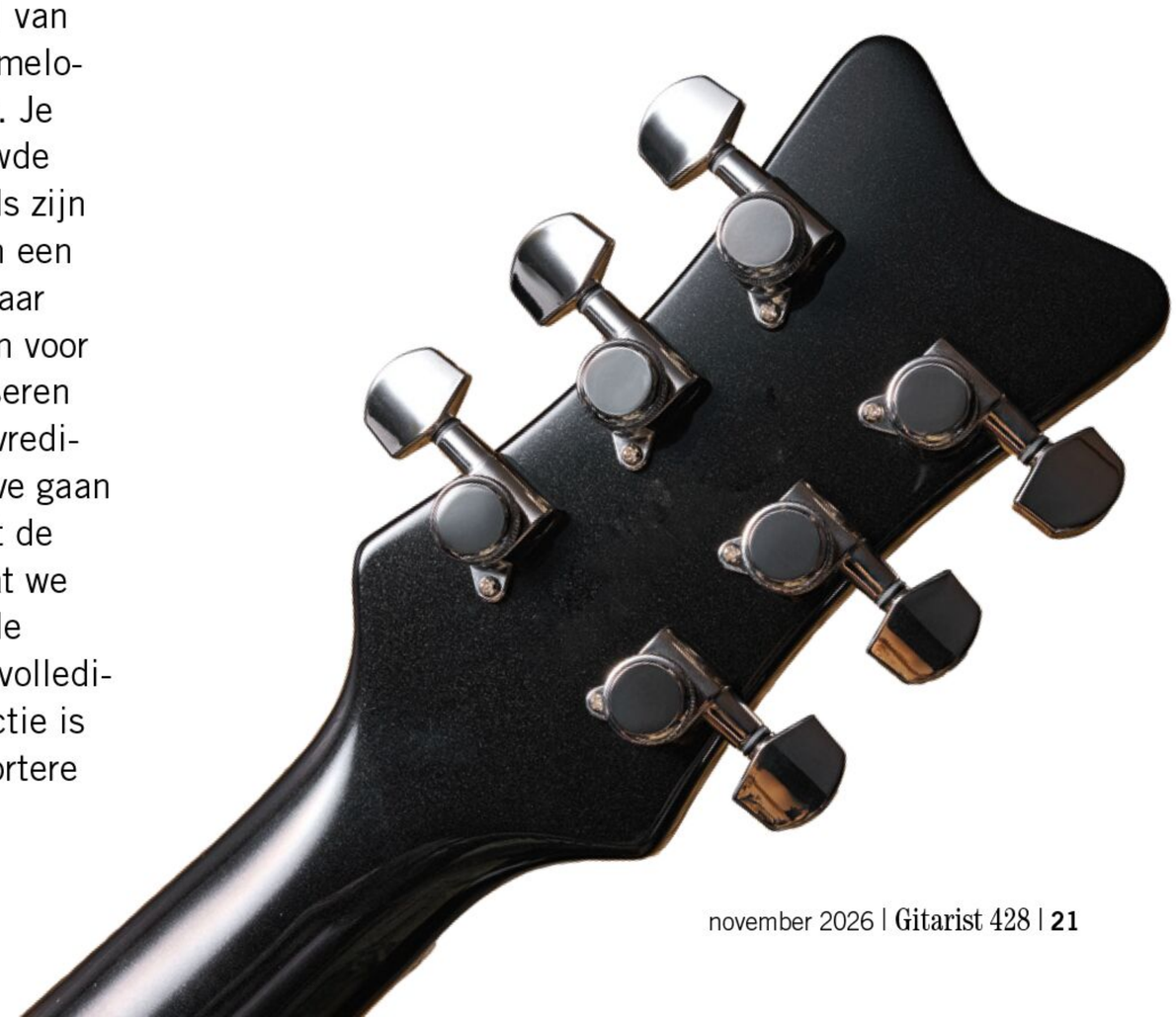

Eastman Kauffmann Series SC Classic

‘Made in Holland, Born for Tone’

Dit strak ogend model uit de Eastman-collectie is vervaardigd uit superlicht Oregon-sparren en wordt gebouwd in, jawel, Mijdrecht.

tekst **Neville Marten** fotografie **Lucy Robinson**

We hebben al veel Eastman-gitaren getest en we waren telkens onder de indruk van de kwaliteit, stijl, innovatie en het natuurlijke karakter. Hoewel veel Eastmans die we hebben gezien niet tot in het kleinste detail perfectie tonen zoals bijvoorbeeld veel PRS-gitaren doen, ze hadden wel allemaal een bepaalde X-factor die ervoor zorgt dat je erop wilt spelen en ermee wilt optreden. De SC Classic in Asbury Butterscotch is een geheel eigen model met een aantal interessante ontwerpkenmerken, waaronder een lichte en resonante body van Oregon-sparren (pine) en de FullerTone-hals, die we eerder ook bij andere modellen hebben gezien.

Alle gitaren uit de Kauffmann-serie – die worden gepromoot met de slogan 'Made in Holland, Born for Tone' – worden gebouwd in het Europese hoofdkantoor van Eastman in Mijdrecht. Pepijn 't Hart van Eastman: "Al onze bolt-on-gitaren (D'Ambrosio-serie, Kauffmann-serie, FullerTone-serie) zijn gebouwd rond het belangrijkste kenmerk: de door Otto D'Ambrosio ontworpen FullerTone-hals. Ons uitgangspunt is dat we alleen een instrument op de toch al overvolle markt brengen als het iets nieuws toevoegt, een verbetering. Daarom zouden we nooit een geschroefde halsverbinding in Fender-stijl maken."

Ontwerp

De sparrenhouten body en de esdoorn hals met een gelijmde esdoorn toets zijn uitgevoerd in wat Eastman de 'Time Travel'-afwerking noemt. Hier is de verouderingsgraad de 'Light'-versie van het merk, waardoor de hals aanvoelt als onbehandeld hout terwijl de body slechts lichtjes bedekt lijkt met nitrocelluloselak zodat de poriën van de nerf open blijven. Al het hout van de gitaar is geroosterd,

De toets en die perfect gepolijste medium jumbofrets voelen geweldig aan onder de vingers

wat ongetwijfeld bijdraagt aan die lichtheid en resonantie, maar ook aan een verbeterde stabiliteit.

In de Gotoh In-Tune-brug met voor intonatie gecompenseerde messing zadels zit een Lollar Special T singlecoil met verzonken pooltjes. Bij de hals vinden we een Lollar Charlie Christian. Liefhebbers van jazzgitaren weten dat dit type pickup was gemonteerd op de Gibson ES-150 van de gitarist van het Benny Goodman Orchestra, waaraan hij natuurlijk zijn bijnaam te danken heeft. Dit element is ook enkelspoels, maar met slechts één verhoogde staafmagneet. Het oorspronkelijke ontwerp van Walt Fuller bestond uit enorme staafmagneten die onder het bovenblad van de gitaar waren gemonteerd, vastgezet met drie grote, zichtbare schroeven. Gelukkig heeft Jason Lollar deze omslachtige methode achter zich kunnen laten om de gitaar compacter te houden.

Rivalen

- Fender Limited Edition American Performer Tele
- Yamaha PACS+11S Pacifica SC Standard Plus

De Charlie Christian halspickup van Lollar ziet er niet alleen fantastisch uit, maar vormt ook de perfecte aanvulling op de T-style-brugunit

EASTMAN KAUFFMANN SERIES SC CLASSIC
RICHTPRIJS: € 2699,- incl. gigbag
LAND VAN HERKOMST: Nederland
TYPE: elektrische solid-bodygitaar
BODY: geroosterd Oregon-sparren
HALS: geroosterd esdoorn, geschroefd
TOETS: geroosterd esdoorn
FRETS: 24, medium jumbo
MENSUUR: 648 mm (25,5 inch)
TOPKAM: ongebleekt been
BREEDTE TOPKAM: 42,8 mm
STEMMECHANIEKEN: Gotoh HAP-M
BRUG: Gotoh In-Tune Tele-stijl
HARDWARE: vernikkeld
ELEKTRONICA: Lollar Charlie Christian (hals) en Lollar Special T (brug), 1x volume, 2x toon, 3-weg element-schakelaar
LAK: nitrocellulose
AFWERKING: Asbury Butterscotch
GEWICHT: 2,96 kg
LINKSHANDIG: ja
VERKRIJGBAAR IN REEKS: SC Vintage met Lollar Royal T (hals) en Special T (brug) pickups; SC Deluxe met Lollar Lollartron (hals) en Special T (brug) pickups; sterkere kunstmatige veroudering is mogelijk
DISTRIBUTIE: Eastman Music Europe BV, Mijdrecht, tel. (0)36 5404478
WEBSITE: eastmanguitars.com

Alle hardware is van Gotoh, inclusief de uiterst geavanceerde HAP-M-stemmechanieken. Deze vergrendelen niet alleen de snaar, maar beschikken ook over in hoogte verstelbare asjes en kleinere gaatjes bij de drie hoge snaren voor een betere stemstabiliteit. Ook de elektrische componenten zijn van de hoogste kwaliteit met CTS 250k-potmeters, een Sprague Orange Drop .022-condensator en Gavitt Single Conductor-draad met vintage stoffen omhulling.

Al het houtwerk is onberispelijk, met uiterst strakke verbindingen. De freeswerkzaamheden aan de halsplaat met twee bouten en die nogal opvallende, ingelegde zwarte slagplaat zijn allemaal tot op de micron nauwkeurig uitgevoerd. Ook de 24 frets zijn prachtig, met perfect gewelfde bovenkanten en voortreffelijk gladgemaakte uiteinden.

Aan de slag

Een gitaar die zo licht is (2,96 kg), met die licht verouderde afwerking, wil je gewoon oppakken. De Eastman voelt ingespeeld aan; de hals voelt aan als kaal hout, ook al zit er ongetwijfeld nog een heel dun laagje nitro op. De vorm is een zeer handvriendelijk medium rond profiel, niet te dik en niet te dun. Hij lijkt sterk op die van een ’56 Relic Strat. Hij voelt prettig aan en we kunnen ons niet voorstellen dat hij iemand anders dan de meest hardcore metalheads zou afschrikken. De D’Addario-snaren bieden enige weerstand en veel gitaristen houden daarvan. De toets en die perfect gepolijste medium jumbofrets voelen geweldig aan onder de vingers. Snelle country-, rock- en blueslicks komen makkelijk uit de SC Classic. Ook bends gaan, dankzij een toets met een compoundradius van 254 tot 304 mm, moeiteloos, net als een stevige bluesrockvibrato.

We sluiten de SC Classic met een OCD-distortion op onze Tone King Imperial aan en dat levert een heerlijke klank op. Met een Custom Shop Telecaster en een met P-90’s uitgeruste Les Paul bij de hand beloven de vergelijkingen interessant te worden. De Eastman klinkt helderder dan beide klassieke modellen. De brugpickup van de Tele klinkt donkerder als de toonregelaar volledig openstaat, maar als je de toon van de SC iets terugdraait hoor je eigenlijk geen verschil. Dit maakt de Eastman juist veelzijdiger, met die echte sprankeling, vooral bij een ultrazuivere klank en met toegevoegde chorus of delay. De halspickup heeft diezelfde extra helderheid die we bij de Tele aantroffen, en door de toonregelaar hier terug te draaien creëer je alles van de warmste jazzklanken tot een aantal fantastische bluesachtige sounds. In de middelste stand met een flinke dosis reverb geeft de SC Classic een meer dan behoorlijke Peter Green-imitatie.

Als je met een lichte tot gemiddelde drive van de OCD speelt, komen alle sterke punten van de Eastman goed tot hun recht. Nu zijn natuurlijk noch de Tele noch de Les Paul gemaakt van geroosterd sparren met een geroosterd esdoorn hals, dus het lijkt waarschijnlijk dat deze elementen – plus die strak passende, lange FullerTone-halsverbinding – zorgen voor die extra helderheid en luchtigheid. Elke eigenaar van deze gitaar zou gek zijn om niet te experimenteren met de toonregelaars, want er zijn talloze werkelijk heerlijke klanken te ontdekken. Het is een fantastische, zeer plezierige en uiterst muzikaal klinkende gitaar.

De regelaars zijn voorzien van een zwarte groef, zodat je de instelling in een oogopslag ziet

In de middelste stand met een flinke dosis reverb geeft de SC Classic een meer dan behoorlijke Peter Green-imitatie

Conclusie

Het is geweldig om steeds meer gitaren te zien die geen kopieën zijn van een paar iconische originelen. We vinden het uiterlijk van de SC Classic te gek en het is een prachtig instrument om op te spelen. De Charlie Christian-pickup oogt in eerste instantie vreemd, maar we denken ook aan de intrigerende en opwindende LP Junior van John Lennon met dit element bij de hals. Deze Lollar CC is een briljante keuze omdat het geen doorsnee humbucker in Micawber-stijl is en bovendien ziet hij er veel cooler uit dan een Gold Foil. Samen met de Special T bij de brug levert dit een overvloed aan geweldige gitaargeluiden op. De hals is bijzonder mooi en hoewel je misschien de voorkeur geeft aan iets minder weerstand en daarom lichtere snaren monteert, zijn de frets en de afstelling zo ontzettend goed dat je je binnen de kortste keren helemaal thuis voelt. Bovendien vinden we de prijs volkomen redelijk voor een in Europa vervaardigd instrument van deze kwaliteit. Als je op zoek bent naar iets dat vaag aan de T-stijl doet denken, maar met een flinke dosis authentieke persoonlijkheid, dan kunnen we alleen maar zeggen: waarom zou je niet voor een Nederlands exemplaar kiezen? G

EASTMAN KAUFFMANN SERIES SC CLASSIC

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Een prachtige en eigenzinnige gitaar met een slimme constructie, prachtig freeswerk, verbluffende klankvariatie en een vertrouwde en comfortabele hals.

Iommi

From the Dark

THE BRAND-NEW ALBUM FROM
THE GODFATHER OF HEAVY METAL

FEATURES THE SINGLE, 'WORLD ALONE'

LP / CD / DIGITAL

23RD OCTOBER 2026

BMG

Eastman's Pepijn ’t Hart

Met een hart voor gitaren

© foto Eastman

Pepijn ’t Hart, directeur van de afdeling Fretted Instruments bij Eastman Guitars, vertelt ons meer over het bedrijf, deze Kauffmann-serie en enkele van de belangrijkste figuren bij Eastman.

tekst **Neville Marten**

Kun je ons wat meer vertellen over Albert Kauffmann en Otto D’Ambrosio – wat is hun rol precies?
“Otto D’Ambrosio is onze hoofdontwerper en degene die de gitaren uit de D’Ambrosio-serie ontwerpt en bouwt in onze custom shop in Los Angeles. We namen een keer contact op met Albert Kauffmann omdat we een D’Ambrosio-gitaar hadden met een beschadiging in de lak – het was nitrocellulose – en we vroegen hem of hij die beschadiging kon repareren. Zijn antwoord was: ‘Ik kan het niet beter maken, maar ik zou het graag erger maken.’ Beroemde woorden die leidden tot een reeks gitaren uit de Eastman Kauffmann-serie!

Er zijn drie bodyvormen, net als bij de D’Ambrosio- en FullerTone-series: SC (Single Cut), DC (Double Cut) en Offset, de Offset-variant van de SC. Samen met Albert wilden we een echte vintage-sfeer creëren, gebaseerd op deze nieuw ontworpen gitaar. Vooral dankzij de kleuren en zijn specialiteit in de ‘Time Travel’-behandeling zijn deze gitaren beter geworden dan we ooit hadden kunnen verwachten. Het is echt iets bijzonders."

Waarom is er gekozen voor de Charlie Christian-pickup? Het is natuurlijk een model dat we terugvinden op de originele Gibson ES-150 en op solidbody-gitaren die werden bespeeld door muzikanten als Danny Gatton, Julian Lage, Bill Frisell en, uiteraard, John Lennon.
“Het is eigenlijk meer zo dat we voor elke bodyvorm graag drie pickup-opties willen aanbieden. Dit zijn allemaal Lollar-pickups en bij de SC zijn dat de volgende: SC Vintage, Lollar Royal T bij de hals en Special T bij de brug; SC Classic (zoals

1. Otto D'Ambrosio, hoofdontwerper bij Eastman, aan het werk in zijn atelier in Pomona, Californië

2. Albert Kauffmann van Eastman Europe in zijn werkplaats in Mijdrecht

3. Dit is waarom Pepijn het Fuller Tone-halsverbindingssysteem omschrijft als een 'long tenon bolt-on'

4. De hals is laag in de klankkast geplaatst dankzij een slimme constructie waarvoor slechts twee bouten nodig zijn

5. Het profiel van de halspen, waarbij je kunt zien hoe deze in de body 'vergrendelt'

© Deze 5 foto's door Vita Petlakh

bij de gitaar in de test op de voorgaande pagina's, red.), Lollar Charlie Christian bij de hals en Special T bij de brug; en SC Deluxe, Lollar Lollartron bij de hals en Special T bij de brug."

De allereerste Fender-prototypes en de kleine eerste serie echte gitaren waren van dennenhout, net als de SC Classic. Was dat hier de inspiratiebron, of ging het om het gewicht en de klank?
"Ja, het ging inderdaad om het gewicht en de klank, maar ook omdat de bomen snel groeien. Voor mij is dit dus het ultieme hout voor gitaren met een geschroefde hals. Het heeft zo'n mooie resonantie."

Eastman lijkt overal productiefaciliteiten te hebben. Waar worden de gitaren tegenwoordig precies gemaakt?
"Eastman bouwt gitaren in China, waar het merendeel van onze instrumenten wordt gebouwd; in Pomona, Californië, waar de werkplaats van Otto is gevestigd; en in Nederland, waar Albert Kauffmann en zijn team de Kauffmann-serie bouwen. De werkplaats van Albert Kauffmann bevindt zich in het hoofdkantoor van Eastman Europe in Mijdrecht."

Is er een reden waarom de slagplaat in de body is verzonken? Of was het gewoon een leuke toevoeging – het zorgt er in ieder geval voor dat de hals lager in de body zit.
"Dit is een van de briljante ideeën die Otto heeft bedacht. Wanneer Otto en ik de gitaren ontwerpen, verzint hij alle 'buitengewone' dingen en dit is daar een prachtig voorbeeld van."

Voor mij is dit dus het ultieme hout voor gitaren met een geschroefde hals.

De door Otto D'Ambrosio ontworpen FullerTone-hals heeft een grappige naam, maar heeft niets te maken met het schroefsysteem van Fender.
"En daarom kiezen we niet voor een halsverbinding in Fender-stijl. Otto's hals is de evolutie van wat Leo op briljante wijze heeft gedaan – maar dan met meer klank, meer sustain en meer stabiliteit. Met dertig procent meer contact met de body is het in zekere zin de eerste geschroefde hals met lange tenon', en er zijn slechts twee bouten voor nodig. Dat is een van de briljante aspecten van de FullerTone-hals; hij zit zo strak als maar kan."

Het is ongebruikelijk om bij een bolt-on-gitaar een naar achteren hellende (schuine) kop te zien.
"Dankzij de FullerTone-halsverbinding kunnen we de hals laag in de body plaatsen. In tegenstelling tot de meeste gitaren met geschroefde hals, kunnen we hierdoor een lichte achterwaartse helling aanbrengen om de juiste snaarruimte boven de body, de pickups en de brug te creëren. Wanneer Otto en ik gitaren ontwerpen, proberen we zoveel mogelijk mooie elementen toe te voegen, zonder ooit afbreuk te doen aan de ergonomie of bespeelbaarheid van de gitaar. We gebruiken Gotoh-stem-mechanieken met het HAP-M-mechanisme, zodat we geen snaargeleider nodig hebben."

We nemen aan dat de kleur van onze gitaar een knipoog is naar het debuutalbum en de Butterscotch Telecaster van een bepaalde legendarische artiest?
"Het instrument dat je hier bespreekt is een lichte 'relic', 'Time Travel', en de reden waarom we de kleur 'Asbury Butterscotch' noemen, is inderdaad een eerbetoon aan de kleur van de Telecaster – eigenlijk was het oorspronkelijk een Esquire – bespeeld door The Boss – Greetings From Asbury Park!"

eastmanguitars.com

Epiphone Marcus King El Dorado

KONINGS SPELER

Epiphone brengt de El Dorado tijdelijk opnieuw op de markt. De van oorsprong in de jaren zeventig in Japan vervaardigde gitaar is terug als limited edition Marcus King-signature.

tekst **David Mead** fotografie **Phil Barker**

De geschiedenis van de Epiphone El Dorado is bijzonder. Het model werd oorspronkelijk vanaf 1963 vervaardigd in de Gibson-fabriek in Kalamazoo. De dreadnought-vorm met rechte schouders en een grote bodybreedte van 412,7 mm was geïnspireerd op Gibsons eigen, recent uitgebrachte Hummingbird en Dove. Begin jaren zeventig werd de productie van Epiphone naar Japan verplaatst, waarna de gitaar met wat kleine aanpassingen in de Matsumoku-fabriek werd gebouwd als de FT-350. De Japanse El Dorado was de eerste gitaar van gitaarvirtuoos Marcus King. Ter ere hiervan heeft Epiphone een tijdelijke, in China vervaardigde editie uitgebracht.

De Epi valt niet direct op als ‘signaturemodel’, maar dan zien we de omtrek van Marcus’ thuisstaat South Carolina in parelmoer aan de ene kant van de brug en het Tri-Star-embleem van Tennessee aan de andere kant. Net boven de halsvoluut op de achterzijde zie je de handtekening van King in goud.

Subtiele details, zonder enige overbodige opsmuk. De ‘mod art’-achtige slagplaat is blijkbaar gemodelleerd naar die van Marcus Kings origineel. We zien een sparren bovenblad. De glanzende Antique Natural-afwerking laat hem prachtig tot zijn recht komen en zorgt voor een subtiel vleugje vintage chic. De achterkant en zijkanten van de gitaar zijn van palissander, de hals is van mahonie met een palissander toets, versierd met echte parelmoeren blokinleg.

De afwerking en uitrusting van de El Dorado overtreffen ruimschoots

Rivalen
- Epiphone Hummingbird & Dove reissues
- Martin D-X2E

de zeer redelijke verkoopprijs, zeker als je weet dat de gitaar wordt geleverd in een mooie zwarte koffer waarop Marcus' handtekening in goud is gegraveerd. Verder zien we dat er been is gebruikt voor zowel de 43-mm topkam als de gecompenseerde brug en dat er Epiphones eigen Kluson-achtige Deluxe-stemmechanieken met metalen knoppen zijn gemonteerd. De vorm van de kop is opnieuw een knipoog naar het originele, in Japan vervaardigde model van Marcus King. De ingebouwde pickup is een LR Baggs Element Bronze VTC, waarbij de bedieningsknoppen uit het zicht zijn geplaatst aan de bovenkant van het klankgat. Al met al is het een aantrekkelijk geheel, vooral als je een fan bent van grotere dreadnoughts.

In gebruik

We zien geen slecht gepolijste frets en voelen geen scherpe randen als we met onze vingers over de hals strijken en de Epi bleef de hele tijd dat we ermee speelden goed gestemd. De hals is een 'afgeronde C' en voelt iets dikker aan dan die van een Strat uit de jaren zestig, maar is zeker niet onhandig. Het valt wel op dat de gitaar zwaarder aanvoelt dan verwacht. Het gewicht van ongeveer 2,5 kg is flink, maar zeker geen dealbreaker.

Toen we wat akkoorden probeerden, ontdekten we een volle en krachtige klank – als je ooit een Gibson Hummingbird hebt opgepakt en bespeeld, dan weet je wat we bedoelen. Het dynamische bereik heeft behoorlijk wat kracht in reserve en de gitaar bleef perfect muzikaal, van een fluistering tot een brul. We hebben ook wat fingerstyle gespeeld en ook hier deed de El Dorado het uitstekend. Als we hyperkritisch zijn, merkten we dat een paar noten rond de F♯ in het lagere register niet zo krachtig klinken als de rest, maar dit waren geen dode plekken en mogelijk slechts merkbaar bij dit specifieke instrument. Het is moeilijk te voorspellen hoe een akoestische gitaar zich in de loop van de tijd zal ontwikkelen. Afgaande op wat we horen, is de kans groot dat de El Dorado een goede investering zou kunnen zijn.

DE GLANZENDE ANTIQUE NATURAL-AFWERKING ZORGT VOOR EEN SUBTIEL VLEUGJE VINTAGE CHIC

We probeerden hem via het akoestische kanaal van een Boss Katana-50 EX en wat we hoorden was precies wat we hadden verwacht. De LR Baggs versterkt de natuurlijke klank van de gitaar uitstekend en het instellen van een geluid dat ons beviel, ging snel en zonder problemen.

Conclusie

De Marcus King El Dorado is een dreadnought die perfect klinkt, met een vleugje geschiedenis en verzamelwaarde en dat alles voor net iets meer dan 1000 euro. De gitaar voldoet ruimschoots aan de maatstaf die Epiphone zichzelf de afgelopen jaren heeft gesteld. Het is een mooi gebouwde, goed uitgeruste gitaar met een reeks zeer degelijke klanken die zich goed kan meten met instrumenten die minstens twee keer zo veel kosten. Ondanks het vage begrip 'time-limited edition' is de kans groot dat deze gitaar zijn waarde goed zal behouden en in de toekomst misschien zelfs in waarde zal stijgen, wat we vaker zien bij signature-modellen. Als je ooit op zoek gaat naar een volledig uitgeruste en podiumklare dreadnought, dan hoort de Epiphone Marcus King El Dorado zeker op je verlanglijstje te staan. G

De El Dorado heeft als inleg op de brug aan de ene kant de vorm van South Carolina, de thuisstaat van Marcus King, en aan de andere kant het Tri-Star-embleem van Tennessee

Met een al gemonteerde strapbutton op de hiel is de gitaar klaar voor het podium

De El Dorado is maar een beperkte tijd verkrijgbaar, al is niet bekend hoe lang precies

EPIPHONE MARCUS KING EL DORADO

RICHTPRIJS: € 1099,-
LAND VAN HERKOMST: China
TYPE: dreadnought met rechte schouders
BOVENBLAD: sparren
ACHTER/ZIJKANT: palissander
HALS: mahonie, gelijmd
TOETS: palissander
FRETS: 20
MENSUUR: 629 mm (24,75 inch)
TOPKAM: been
BREEDTE TOPKAM: 43 mm
STEMMECHANIEKEN: Epiphone Deluxe
BRUG: palissander, gecompenseerd benen zadel
HARDWARE: verchroomd
ELEKTRONICA: LR Baggs Element Bronze VTC
LAK: polyurethaan
AFWERKING: Antique Natural Gloss
GEWICHT: 2,49 kg
LINKSHANDIG: nee
VERKRIJGBAAR IN REEKS: andere Epiphone signatures, zoals de Eric Church Hummingbird Dark en Miranda Lambert Bluebird Studio
DISTRIBUTIE: Gibson Europe BV. Amersfoort, tel. 088-0231000
WEBSITE: epiphone.com

EPIPHONE MARCUS KING EL DORADO

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Een degelijk vervaardigde en mooi klinkende dreadnought met een extra dosis verzamelwaarde.

De Hypersonic 5150 beschikt over drie volledig onafhankelijke kanalen (Clean, Crunch en Lead), elk met een eigen gainregelaar, EQ, volume en instelbare Noise Gate. De Green, Blue en Red kanalen kunnen worden geselecteerd via het bedieningspaneel of de meegeleverde voetschakelaar

MAAR LICHTER

EVH probeert met deze nieuwe, digitale versterker de gain, klank en dynamiek van de 5150 buizenversterker na te bootsen. Natuurlijk gaan we de strijd aan.

tekst **Martin Smith** fotografie **Lucy Robinson**

Rivalen
- Boss Katana Artist Gen3
- Fender Mustang GTX 100

Eddie Van Halen wordt misschien wel net zo bewonderd om zijn sound als om zijn baanbrekende techniek en muziek. In samenwerking met versterkergoeroe Jose Arredondo kreeg hij het fantastische 'bruine' geluid uit de Marshall 'Plexi' Super Lead-versterker uit 1968. In de beginjaren hield Eddie de details van dit legendarische geluid geheim, maar bij de lancering van zijn eerste signatureversterker met Peavey in 1992 werd alles onthuld. De 5150 produceerde een enorme gain vanuit het leadkanaal van dit 120-watt tweekanaals monster. De samenwerking met Peavey eindigde in 2004, waarna het bedrijf de versterker omdoopte tot de 6505. Ondertussen ontstond EVH, het bedrijf van Eddie zelf, en dit leidde in

2005 tot een samenwerking met Fender. In 2007 bracht EVH een gloednieuwe versie van de 5150 uit, die in grote mate dezelfde klankkarakteristiek had als die originele Marshall. De eerste combo-versie verscheen in 1994. In navolging van Fenders succesvolle Tone Master-formaat probeert dit gloednieuwe Hypersonic-model de 5150-klank naar het digitale tijdperk te brengen met behulp van een eigen modelingsysteem, waarvan EVH beweert dat het niet te onderscheiden is van zijn volledig buisgestuurde broers. De amp ziet er in ieder geval goed en gedurfd uit. Laat dat vast gezegd zijn!

Glans

Met 25,5 kg is de versterker een stuk beter hanteerbaar dan de 38,3 kg van het origineel. De set bevat een voetschakelaar met vijf knoppen, aangesloten via een prachtig ontworpen kabel. We selecteren het maximale vermogen – de keuze is 50, 35, 25, 15, 5 watt en 1 watt – en we pakten onze met humbuckers uitgeruste Strat om de volledige headroom te beoordelen. We schakelen allereerst over naar het Red (Lead)-kanaal. Op zoek naar maximale high-gain-bevrediging werden we ruimschoots beloond. De overdrive brulde uit de dubbele Celestion EVH-luidsprekers met dat diepe, romige geluid dat gitaristen van de 5150 gewend zijn. De sustain en boventonen zijn verbluffend en inspireerden tot een aantal pittige leadpartijen. Om het nog leuker te maken, zijn er ook de Resonance- en Presence-regelaars die een flinke dosis dreun in het laag en meer glans in het hoog opleveren, wat de sound een modern karakter geeft. De dynamische interactie van de volumeregelaar van de gitaar werd minder effectief naarmate de gain werd verhoogd. Ook was het brede bereik aan aanslagdynamiek dat je van een buizenversterker verwacht hier iets beperkter, maar de kernklank bood voldoende voldoening.

Het Blue-kanaal produceert een strakker, minder overweldigend ritmegeluid en een meer klassieke leadklank. Dit kanaal gaf het originele 'bruine' geluid uit het Uli Jon Roth-tijdperk het beste weer. De ingebouwde galm deed sterk denken aan de roomreverb van het debuutalbum van Van Halen. Hoewel het geluid kan worden teruggeschroefd tot het niveau 'net voor het oversturen', is dat niet waar het bij deze versterker om draait; het meest aantrekkelijke karakter begint bij de LA-rock uit de jaren tachtig en loopt door tot moderne high-gain metal.

De bedieningsknoppen van het Green (Clean)-kanaal zijn slim gekoppeld aan die van het Blue-kanaal, wat maximale controle geeft met minder onderdelen. Er is een ruime headroom bij lage gain- en hoge volume-instellingen, waarbij de break-up inzet zodra we het volume opvoeren. Het reverbkarakter op het clean-kanaal komt in de vorm van een digitaal gemodelleerd 'Hall'-profiel. Dit past goed bij de hogere-gain-klanken, terwijl het minder geschikt is voor gitaristen met een vintage smaak: de 5150 wil gewoon rockklanken produceren die de zaal volledig vullen, en deze versie heeft dat vermogen in overvloed. Het achterpaneel heeft een effectloop, het schakelbare vermogen, een usb-c-poort voor firmware-updates en een xlr-uitgang voor impulsrespons met twee schakelbare kabinetprofielen, voor een luidsprekerloze directe feed voor opnames en livegebruik.

Oordeel

De klassieke high-gain 5150-klank wordt met de EVH 5150III Hypersonic in digitale vorm weergegeven, met een veel lager gewicht, een fluisterstille ruisvloer en de impulsresponsuitgangen. Het dynamische karakter van de technologie vereist wat extra aandacht. Het grote pluspunt is dat de kern van de versterker nog steeds het volle, vurige karakter van de originele 5150 behoudt. Bovendien leveren die 2x12 Celestions meer dan genoeg volume voor optredens en repetities, zelfs als je het moet opnemen tegen enthousiaste drummers. Om het geluid en het dynamische gevoel van de 5150III Hypersonic 6L6 ten volle te kunnen waarderen, moet je hem natuurlijk echt zelf wel gaan uitproberen. Dus 'Beat It' door de 'Mean Street' naar je dichtstbijzijnde EVH-dealer en 'Jump' er vandaag nog op!

De Hypersonic heeft zes vermogensstanden

EVH 5150III HYPERSONIC 6L6 2X12
RICHTPRIJS: € 1.649,-
LAN VAN HERKOMST: China
TYPE: driekanaals digitale versterker
BUIZEN: geen
UITGANGSVERMOGEN: schakelbaar, 50, via 35, 25, 15, 5 en 1 W
AFMETINGEN: 69,9 x 30,0 x 62,0 cm (hxbxd)
GEWICHT (kg/lb): 25,5/56
BEHUIZING: multiplex
LUIDSPREKER: 2x12" Celestion EVH G12H 30W Anniversary Series
KANALEN: 3 (Clean, Crunch en Lead)
REGELAARS: onafhankelijke gain, low, mid, high, noise gate, trim en volume per kanaal, plus reverb, resonantie en presence op kanaal drie
VOETSCHAKELAAR: voetschakelaar met 5 knoppen en kabel meegeleverd
EXTRA: mute-schakelaar, hoofdtelefoonaansluiting, midi, usb-c (firmware-update), voetschakelaar, effectloop, uitgangsvermogensschakelaar, cab-sim-keuzeschakelaar, line-out-regeling, ground lift
OPTIES: zwarte of ivoorkleurige bekleding
SERIE-OPTIES: 5150III Hypersonic 6L6 1x12
DISTRIBUTIE: Fender Musical Instruments EMEA, East Grinstead (VK), tel. 0044 1342 331700
WEBSITE: evhgear.com

EVH 5150III HYPERSONIC 6L6 2X12

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Een authentieke 5150-klank en gain, lichter dan buizenversterkers, met goede looks, maar met een iets minder dynamisch bereik dan een buizenversterker.

TONEX Board

VAN CAPTURE NAAR COMPLETE RIG

Wat nog ontbrak aan het TONEX-systeem was een bruikbare interface voor optredens. Met de TONEX Board is ook deze stap gezet.

tekst **Jan-Peter Eerenberg**

Rivalen
- Fractal Audio FM 3
- Neural DSP Quad Cortex Mini

Met de introductie van AmpliTube in 2002 was IK Multimedia al vroeg actief op het gebied van softwarematige versterkermodeling. In 2022 volgde de TONEX-software met ToneModel- en capture-technologie. Over de kwaliteit waren we in Gitarist 384 al onder de indruk waarbij het geluid, de feel en de respons van de versterkers en drive-effecten - want over die twee componenten gaat het bij captures – naar boven kwam. Daar gaan we hier dan ook niet verder op in. In de afgelopen vier jaar is het TONEX-ecosysteem flink gegroeid. Het aanbod aan gratis en betaalde presets en ToneModels/captures is inmiddels enorm. Alleen het praktisch gebruik op een podium bleef met het bestaande TONEX-pedaal en de TONEX One nog achter. Met de nieuwe TONEX-floorboard moet daar verandering in komen.

Uiterlijk

Met zo'n 23 bij 18 cm is het een compacte floorboard dat maar iets meer ruimte inneemt dan drie standaard effectpedalen. Centraal zit het fullcolour-touchscreen en daarnaast en -onder de in totaal

zeven draai- en vier drukknopen. Verder naar beneden, aan de basis, zitten de vier voetschakelaars. Aan de achterzijde bevinden zich de aansluitingen: twee maal jack-input, twee maal jack-external control, midi in/out, twee maal xlr out, twee maal jack out, een koptelefoonuitgang en usb-c. De voedingsadapter wordt meegeleverd.

Het geheel ziet er stevig uit. Alhoewel het display 11 bij 6 cm is zijn de lettertjes toch wel klein. Staand in een donkere repetitieruimte had ik moeite om alle info goed te kunnen lezen.

Gebruiksgemak

Om alle functies onder de vingers te krijgen heb je wel even de online-handleiding nodig. Niet omdat de bediening ingewikkeld is, maar omdat de mogelijkheden uitgebreid zijn. Centraal staat het kleuren-touchscreen waarop de complete signaalketen met de gebruikte componenten wordt weergegeven. Met de fysieke druk- en draaiknoppen kun je vervolgens parameters aanpassen. Dat werkt ook tijdens het spelen praktisch. Je hebt eigenlijk geen software editor op je pc/Mac nodig.

Je kan in totaal twaalf slots gebruiken: twee voor versterkers, twee voor speakerkasten en acht voor effecten. Je kunt één of twee signaalpaden en meerdere outputs definiëren. Zo zijn afzonderlijke signalen naar FOH, je monitor of een backline mogelijk.

Heb je een preset gekozen, dan kan je uit drie werkmodi kiezen: Preset, Scene of Stomp. In Preset-modus koppel je de drie voetschakelaars aan drie verschillende presets, terwijl je in Scene-modus met dezelfde schakelaars drie scenes binnen één preset oproept. In Stomp-modus kun je drie effecten aan- of uitzetten. Met de rechtervoetschakelaar wissel je tussen de verschillende modi. Voor livegebruik vind ik vooral de Scene-modus interessant: in één preset een clean-, crunch- en lead-sound configureren zonder naar een andere preset te hoeven springen.

Zijn drie verschillende geluiden genoeg binnen één song? Voor de meeste wel. Heb je meer geluiden nodig in een nummer dan wordt het iets meer voetenwerk. Je moet dan over verschillende banken gaan werken en dit doe je door twee voetschakelaars tegelijk in te trappen.

DE TONEX BOARD HOEFT NIET JE COMPLETE PEDALBOARD TE VERVANGEN, MAAR KAN ER HET CENTRALE ONDERDEEL VAN WORDEN

De overgangen tussen de verschillende geluiden zijn naadloos. Een delay in een sologeluid klinkt mooi door als je weer naar een clean geluid schakelt. Wat ik echt een groot voordeel vind zijn de twee in- en uitgangen voor send/return. Van sommige drivepedalen willen wij, conservatieve gitaristen, hoe goed de capture ook is, gewoon geen afstand doen. Op deze manier zijn deze gemakkelijk in je gehele signaal op te nemen. De TONEX Board hoeft daarmee niet je complete pedalboard te vervangen, maar kan er juist het centrale onderdeel van worden.

Over de captures en effecten kan ik kort zijn. Op de ToneNet-website zijn (te) veel captures te downloaden en de effecten komen uit de AmpliTube-koker en zijn kwalitatief gewoon goed. De valkuil voor mij is dat ik eerder de hele avond sounds zit te downloaden dan te spelen. Daar staat wel een prijs tegenover. Met een introductieprijs van rond de 1100 euro is de TONEX Board een stuk duurder dan het oorspronkelijke TONEX-pedaal of de TONEX One. Daarmee is het geen goedkope manier om met TONEX te werken, maar voor livewerk eigenlijk onontkoombaar.

Conclusie

De TONEX Board is een flinke stap vooruit. De winst zit niet in één nieuwe functie, maar in het feit dat ampmodeling, effecten, routing en bediening nu in één vloerunit samenkomen. Waar TONEX aanvankelijk vooral draaide om het reproduceren van versterkers, speakerkasten en drivepedalen via Tone Models, probeert IK Multimedia nu een complete digitale rig te maken en dat is gelukt ook.

TONEX BOARD
RICHTPRIJS: € 1099,-
LAND VAN HERKOMST: Italië
TYPE: amp/pedal-modeling
SIGNAALKETEN: één of twee onafhankelijke paden
EFFECTSLOTS: maximaal 12, 12 setlists
BANKS: 60 × 3 presets
EFFECTEN: 76 effecten bij lancering
IR/CABINET: custom IR-loader + VIR
PRESETCAPACITEIT: 1440 presets
DISPLAY: 5-inch high-resolution kleuren-touchscreen
ENCODERS: 5 rotary-encoders
VOETSCHAKELAARS: 4, met led-indicatie
MODES: Preset/Scene/Stomp
A/D-D/A: 24-bit/192 kHz
FREQUENTIEBEREIK: 5 Hz–24 kHz
DYNAMISCH BEREIK: maximaal 123 dB
USB-AUDIO: 4 in/2 uit, class-compliant
USB: usb-c 2.0
MIDI: 5-pins DIN midi in/out
EXPRESSION/EXT CONTROL: 2 × trs
EFFECTLOOP: stereo óf 2 × mono
HOOFDUITGANGEN: 2 × gebalanceerd xlr
EXTRA UITGANGEN: 2 × gebalanceerd trs
HOOFDTELEFOONUITGANG: 3,5-mm jack
AFMETINGEN: 7,2 x 23,5 × 18,4 cm (hxbxd)
GEWICHT: 1,6 kg
VOEDING: 9 V DC, minimaal 1,5 A
DISTRIBUTIE: Pro Media Connect. Elst, 0252629365
WEBSITE: promediaconnect.nl

TONEX BOARD
OORDEEL

GITARIST ZEGT: De oplossing voor TONEX-gebruikers voor optredens en repetities.

Electro-Harmonix
Effects Interface Hardware Plugin

Een bruggenbouwer

Rivalen
- Orange OMEC Teleport
- Hotone Jogg

Electro-Harmonix biedt een elegante oplossing om je pedalboard te combineren met je daw en opnemen op je computer. tekst **Trevor Curwen** fotografie **Lucy Robinson**

Gitaristen beschouwen hardware en software over het algemeen als twee verschillende zaken. Wat de hardware betreft zijn we allemaal gewend aan de traditionele aanpak: je sluit je gitaar aan op een reeks pedalen en een versterker of op een digitale processor zoals de Helix. De software komt in beeld wanneer we een daw gebruiken voor opnames, waarbij de mogelijkheden om een gitaargeluid te transformeren bijna eindeloos zijn door software-plug-ins. Het is mogelijk om gitaarpedalen als plug-ins binnen een daw te gebruiken en het is ook mogelijk om daw-plug-ins als integraal onderdeel van je pedalboardketen te gebruiken. Hoewel dit in eerste instantie wat ingewikkeld lijkt, is er nu een eenvoudige manier voor dankzij de Electro-Harmonix Effects Interface Hardware Plugin. Het bedrijf omschrijft het als "een uniek apparaat dat speciaal is ontworpen om pedalen en andere fysieke gitaarapparatuur eenvoudig en naadloos te gebruiken met je daw".

De Effects Interface is een pedaal ter grootte van een standaard Big Muff dat via usb fysiek op je computer wordt aangesloten. Het beschikt over linker- en rechteringangen en -uitgangen voor aansluiting op een stereo- (of twee mono-)effectketens. Hij heeft een koptelefoonuitgang die nodig is als je hem gebruikt in zijn functie als standaard audio-interface. Hoewel het pedaal via usb van stroom kan worden voorzien, kan je ook een 9-volt voeding gebruiken. Er wordt een softwarestuurprogramma voor het apparaat op je (Mac- of Windows-) computer geïnstalleerd, dat in je daw verschijnt als een geïnstalleerde plug-in met de naam 'Effects Interface'. Deze plug-in kan net als elke standaard daw-plug-in aan een track worden toegevoegd, maar dan zijn de effecten de echte pedalen die op de hardware zijn aangesloten – het is in feite een send/return-signaal vanuit de computer dat onafhankelijk van je audio-interface werkt.

De eerste keer dat je de software-plug-in gebruikt, verschijnt er een kalibratiescherm om de bufferinstellingen en meer aan te passen aan je computer. De instellingen blijven behouden tenzij je ze zelf wilt wijzigen. Het plug-invenster biedt je verschillende opties voor het gebruik van de Effects Interface, waarbij het instellen van een werkingsmodus de eerste stap is. Om je fysieke pedalen als plug-ins te gebruiken, moet je de Audio-modus selecteren; vervolgens kun je kiezen voor stereo- of monobediening. Met stereo kun je uiteraard een stereosysteem aansluiten, maar de monomodus is 'dual mono', wat betekent dat je daadwerkelijk aparte send/return-kanalen kunt hebben voor twee verschillende monopedalen of pedaalketens. Hierdoor kun je de plug-in op twee afzonderlijke dawtracks gebruiken, elk met een ander mono-effect. Een voor de hand liggende toepassing is wanneer je een cleane gitaartrack hebt opgenomen, maar een ruiger geluid wilt – voeg gewoon een drivepedaal toe, stel de in- en outputniveaus in en je bent klaar om te gaan.

Een handige functie is de Dry/Wet-knop, waarmee je een deel van de effecten aan een track kunt toevoegen. We vonden dit handig bij het gebruik van een drivepedaal op een track, zodat we er een vleugje rauwheid aan konden toevoegen in plaats van het hele geluid door het pedaal te sturen. Het geheel werkt erg goed en niet alleen op gitaartracks: je kunt ook drums, keyboards, zang of wat dan ook door je effecten sturen. We behaalden geweldige resultaten door phasers en dergelijke aan te sluiten. Natuurlijk beschikken daw's tegenwoordig over degelijke plug-ins voor veel soorten effecten, met name reverbs en delays, maar met de EHX kun je het echte werk gebruiken: we hebben een echte veergalm, tape-echo en analoge BBD-delay aangesloten. Software-effecten van een daw kunnen van uitstekende kwaliteit zijn, dus die zou je in je pedalboard kunnen integreren. Een laptop meenemen op het podium en plug-ins toevoegen als extra klankkleur aan je pedalboard tijdens een optreden is misschien niet iets voor iedereen, maar de Effects Interface maakt het mogelijk met zijn enkele voetschakelaar waarmee je alles wat je op je computer hebt kunt inbrengen. In feite gebruik je een plug-in als een normaal pedaal op je board of gebruik je een software-versterkersimulator als basisgeluid. Hiervoor moeten de in- en uitgangen worden gebruikt voor je gitaar en versterker, terwijl de send/return via usb verloopt.

Conclusie

Er zijn andere manieren om pedalen en een daw te integreren, bijvoorbeeld via de audio-interface die je al hebt, mits deze over voldoende aansluitingen beschikt. Als het puur om gemak gaat, is de Electro-Harmonix Effects Interface Hardware Plugin de beste keuze, niet in de laatste plaats omdat deze op instrumentniveau verbinding maakt met je pedalen. Hiermee kun je je hele pedalboard als een daw-plug-in gebruiken of, als alternatief, met één enkele voetschakelaar een geheel nieuwe wereld aan effecten aan je hardware-pedalenplank toevoegen.

De effecten in je daw zijn zo de fysieke pedalen die via de Hardware Plugin zijn aangesloten

In feite gebruik je een plug-in als een normaal pedaal op je board

ELECTRO-HARMONIX EFFECTS INTERFACE HARDWARE PLUGIN

RICHTPRIJS: € 298,-
LAND VAN HERKOMST: VS
TYPE: usb-effectinterface/hardwareplug-in voor Mac en Windows
AANSLUITINGEN: standaard ingangen (L&R) en standaard uitgangen (L&R) - stereo of dual mono, koptelefoon
BEDIENING: ingangsfaders (L&R), uitgangsfaders (L&R), koptelefoonvolume
STROOMVOORZIENING: via usb of 9V adapter
AFMETINGEN: 6,7 x 12,2 x 14,6 (hxbxd)
DISTRIBUTIE: Total Sonic, Elst, tel. (0031) (0)252629340
WEBSITE: totalsonic.nl

ELECTRO-HARMONIX EFFECTS INTERFACE HARDWARE PLUGIN

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Een eenvoudige en directe koppeling tussen fysieke en plug-in-effecten, met veel opties.

Mad Professor Little Green Wonder Handwired

Veelzijdig groen werkpaard uit Finland.

tekst **Trevor Curwen** fotografie **Olly Curtis**

Naast het standaardassortiment heeft Mad Professor een Handwired-serie, met de hand vervaardigd in Finland. Deze pedalen hebben een robuuste behuizing met aan de bovenkant gemonteerde Switchcraft-aansluitingen, hoogwaardige componenten en Alpha-potmeters en -schakelaars. De LGW verscheen zo'n twintig jaar geleden als tegenhanger van de Tube Screamer, maar met een eigen karakter. Naast de standaard volume- en driveknop regelt de Body-knop de EQ-functie met een speciale curve. Met de Body-knop in de neutrale middenstand en drive op een minimum is het geluid helder en bereik je het lijnniveau rond 11 uur – er blijft genoeg ruimte over voor boost. Met de driveknop verder open merk je het brede gainbereik, van een vleugje

ruigheid tot een rauw, vervormd gebrul. Met de Body-regelaar pas je het geluid precies aan jouw set-up aan.

Meer body

Naar links geeft een toename van hoge tonen, gecombineerd met meer body doordat er ook meer bas en lagere middenfrequenties worden toegevoegd en meer verzadiging bij hogere driveniveaus. Naar rechts geeft minder laag, voor meer focus op het hoge midden plus een versterking van de luchtigere hoge frequenties. Het werkt praktisch en geeft instellingen die geschikt zijn voor humbuckers en single-coils. Door het gainbereik past de LGW bij cleane en overstuurde versterkers en je kan hem combineren met andere drive-pedalen voor flexibele 'dirt'-combinaties.

Conclusie

De Little Green Wonder Handwired is een bruikbaar werkpaard. Je betaalt iets meer voor een handbedraad pedaal, maar hij voelt onverwoestbaar.

MAD PROFESSOR LITTLE GREEN WONDER HANDWIRED

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Compact, goed gebouwd, met een groot gainbereik en een unieke Body-regelaar.

INFO: MAD PROFESSOR LITTLE GREEN WONDER HANDWIRED | PRIJS: € 299,- | TYPE: OVERDRIVEPEDAAL | WEBSITE: MPAMP.COM

Straight Up Strings 2700-M en 2500-M snarensets

Gelijkmatige snaren.

tekst **Hein van Dongen**

Wie snaren op zijn gitaar zet zal misschien merken dat het aanspannen van de ene snaar invloed heeft op de spanning, de klank en de intonatie van de snaren ernaast. Het Amerikaanse merk Straight Up Strings levert fosforbronzen snaren voor akoestische gitaar en mandoline in sets die zo zijn samengesteld dat de lineaire trekkracht voor elke snaar zorgvuldig is aangepast aan die van de omringende snaren.

Gitaar

Het resultaat is dat de snaren qua speelgevoel en resonantie optimaal op elkaar aansluiten en het lijkt er sterk op dat je hele gitaar daardoor ook meer sustain krijgt. In de praktijk valt vooral op dat de G-snaar in het 2700-M 012-setje dat we hebben getest, heel goed aansluit op de D- en de B-snaar. En de fosforbronzen snaren hebben van zichzelf een helder maar toch warm geluid.

Mandoline

Straight Up Strings levert ook mandoline-snaren, die traditioneel zijn uitgerust met een lusje. Bij de hier geteste 2500-M set is met name de A-snaar dikker dan gebruikelijk (0.016 inch). Veel mandolines geven een behoorlijk verschil in klankleur tussen omwonden en plain snaren, maar dat is door de precieze afstemming bij deze snaren niet meer het geval. Wat wel opvalt is dat de mandolinesnaren door hun relatieve dikte alleen te gebruiken zijn op archtop-mandolines (zoals Gibsons bekende A en F en daarvan afgeleide modellen). Want hun spanning is ongetwijfeld te hoog voor platte folkmandolines en klassieke 'bowl backs'.

STRAIGHT UP STRINGS

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Een extra dimensie aan een setje snaren.

INFO: STRAIGHT UP STRINGS | PRIJS: € 12,75 / 14,95 | TYPE: SNAREN | WEBSITE: SNARENSHOP.NL

GRETSCH®

ELECTROMATIC® BARITONE JET™ + CVT

LEARN MORE AT GRETSCHGUITARS.COM

©2026 FENDER MUSICAL INSTRUMENTS CORPORATION.
ALL RIGHTS RESERVED.

TONY IOMMI

'IK KAN NIET ZOALS ANDERE MENSEN SPELEN'

Dertien jaar na het laatste Black Sabbath-album ‘13’ en maar liefst 21 jaar na zijn laatste soloalbum ‘Fused’ laat ‘From The Dark’ horen dat Tony Iommi nog altijd niet door zijn ideeën heen is. We spraken hem over de totstandkoming van het album, noodzakelijke gitaarinnovaties en zijn vingertopprotheses.

tekst **Kevin Pasman** fotografie **Ross Halfin**

Stilzitten is geen optie voor de inmiddels 78-jarige Brit. Vorig jaar werkte hij mee aan de single Rocket van Robbie Williams, hij was nauw betrokken bij de balletvoorstelling *Black Sabbath – The Ballet* van de Birmingham Royal Ballet en zijn samenwerking met het Italiaanse parfummerk Xerjoff resulteerde in de instrumentale nummers *Scent Of Dark* en *Deified*. Aanvankelijk had Iommi daarom het idee om een instrumentaal soloalbum op te nemen.

“Die twee nummers voor mijn parfum bevielen me heel goed”, aldus Iommi. “Eén nummer had strijkers en het andere nummer koren. Daar wilde ik mee verder gaan en een album in die stijl maken. Ik nam vier instrumentale nummers op, maar halverwege veranderde ik van gedachten. Ik wilde wel een nummer met een zanger doen. Toen begon de samenwerking met Jørn (*Lande, zanger*). Dat werkte heel goed. Maar ik heb de instrumentale nummers nog wel. Die wil ik ergens in de toekomst zeker ook nog uitbrengen.”

Iommi werkte voor het eerst samen met Lande in 2010, kort na het overlijden van zanger Ronnie James Dio, met wie Iommi in Black Sabbath en Heaven & Hell samenwerkte. “Toen we dat tributeconcert in Londen deden, vroegen we Jørn en Glenn Hughes om met ons te komen zingen”, licht de gitarist toe. “Hij is fantastisch, dus hij was de enige juiste keuze voor het album. Jørn is een perfectionist. Hij bleef maar nieuwe takes willen doen. Het is ongelooflijk hoe lang hij kan zingen zonder aan kracht te verliezen.”

Rusten

“Met Mike Exeter, mijn technicus en producer, met wie ik al dertig jaar werk, had ik het over bassisten en drummers. Ik kende Karl Brazil (*drummer*) al omdat we al hadden samengewerkt op een van de nummers voor mijn parfum. Ik kan heel goed met hem opschieten. Maar hij is de drummer van Robbie Williams, en die had een hoop optredens, dus daar moesten we omheen werken.

Becky (*Baldwin, bassiste*) hebben we een beetje in het diepe gegooid. Mike had een paar ruwe baslijnen opgenomen, maar die hebben we niet aan Becky laten horen, omdat we wilden horen waar ze zelf mee zou komen. Ik was niet bekend met haar, maar Mike raadde me aan video’s van haar te bekijken en ik vond haar geweldig. Ik wilde graag iemand die in dezelfde stijl speelt als Geezer (*Butler, bassist Black Sabbath*), dus met hun vingers. En zij is groot fan van Geezer.

Toen ik haar uitnodigde om bij mij thuis langs te komen met haar bassen, gaven we haar een nummer en zeiden we: speel maar mee. En dat deed ze. Dat was *World Alone*, het eerste

nummer. Het klopte meteen. Karl en Becky wonen bovendien in Birmingham, dus ze konden vrij makkelijk langskomen. Jørn woont in Zweden, maar die kwam vaak naar Engeland om aan ideeën te werken en zijn definitieve zanglijnen op te komen nemen.

Ik vind het prettig om een paar dagen per week aan een album te werken. Soms kwam dat er een of twee weken niet van, omdat Mike of ik niet beschikbaar was, maar we probeerden in ieder geval elke maandag en dinsdag aan het album te werken. Dat was een prettige manier van werken, want dat gaf me de mogelijkheid om een idee even te laten rusten en er later met frisse oren naar te luisteren.

Het kwam soms ook voor dat Jørn zijn zang had opgenomen en ik na een paar dagen dacht: er moet hier een riff komen die beter past bij de zang. Dat zijn ook dingen die je alleen kunt doen als je de opnamen even kunt laten rusten."

Zolder

"Toen ik die instrumentale nummers opnam en aan mijn eerste ideeën voor het album begon te werken, deed ik dat op mijn zolder. Daar had ik een kleine thuisstudio, maar ik kon daar niet al te luid spelen. Dat wilde ik ook niet. Daar werkte de Kemper heel goed voor. Die heb ik tegenwoordig ook in mijn studio. Maar op het album is het voornamelijk mijn signature Laney TI100.

De laatste keer dat ik mijn Kemper live heb gebruikt was bij de balletvoorstelling. Bij de openingsvoorstelling en de slotvoorstelling heb ik meegespeeld en daar kon ik geen versterker bij gebruiken. Voor de balletdansers konden er geen kabinetten op het podium staan. Daarom moest ik op de Kemper spelen, met in-ears, waar ik me nooit echt comfortabel bij gevoeld heb. Toen we in 2022 op de slotceremonie van de Commonwealth Games speelden, moest ik ook een Kemper met in-ears gebruiken. Maar daar werkte het wel goed voor.

Sinds die opnamen op mijn zolder heb ik een studio naast mijn huis laten bouwen. Mike Exeter heeft daar ontwerpers voor ingeschakeld, zodat alles werkte volgens de manier waarop hij werkt. Hij is heel erg behulpzaam geweest en hij is heel goed in wat hij doet."

Reservegitaar

"Op het album speel ik vooral op mijn Jaydee gitaren, die John Diggins lang geleden voor me bouwde. Verder heb ik mijn Gibson Monkey gebruikt (*Iommi's gemodificeerde rode Gibson SG Special*). Voor de rustigere stukken heb ik een gitaar gebruikt die Brian May voor me gebouwd heeft. Een exacte replica van zijn gitaar, maar dan linkshandig. Die heeft een heel andere sound dan mijn eigen gitaren. Vooral als je het volume wat omlaag draait, klinkt hij heel mooi. Het heeft een jaar of twee geduurd voor hij af was, maar het was echt een fantastisch cadeau.

Toen ik begon met gitaarspelen, was het heel moeilijk om linkshandige gitaren te vinden. Na een tijdje vond ik een Strat waar ik heel blij mee was. Die had ik zelf gemodificeerd, zodat hij goed voelde voor me. Die heb ik tot het eerste album (*'Black Sabbath', 1969*) gebruikt. Toen we het eerste nummer daarvoor gingen opnemen, *Wicked World*, stopte het element ermee. Ik kon het niet geloven.

We hadden maar een dag om alle nummers op te nemen. Het was in die tijd al lastig genoeg om binnen een dag een nieuw element te vinden, laat staan in een uur. Gelukkig had ik die SG als reservegitaar mee, dus heb ik die uiteindelijk voor die sessie gebruikt. Het geluid van dit gitaar beviel me er goed, dus sinds ik daarop ben gaan spelen, ben ik altijd Gibson blijven spelen."

Vreemde kunst

Linkshandig spelen was niet de enige horde voor Iommi; midden jaren zestig verloor hij de vingertoppen van de middelvinger en zijn ringvinger van zijn rechterhand bij een

OP HET ALBUM SPEEL IK VOORAL OP MIJN JAYDEE GITAREN, DIE JOHN DIGGINS LANG GELEDEN VOOR ME BOUWDE. VERDER HEB IK MIJN GIBSON MONKEY GEBRUIKT

ongeval in de fabriek waar hij werkte. Na zijn herstel ontwikkelde hij zijn eigen vingertopprotheses. “Nadat ik mijn eigen vingertoppen gemaakt had, bezocht ik verschillende ziekenhuizen om te kijken of ze protheses voor me konden maken”, legt hij uit. “Uiteindelijk vond ik er een die een mal voor me maakte en veel vingers voor me maakte.

Zodra ik die ontving, sneed ik ze op lengte, want ze waren meestal te lang, waardoor ik mijn vinger niet goed kon buigen. En daar doe ik dan een laag leer op. Dat werkt uitstekend. Er was een tijd dat ze me een volledige armprothese stuurde. Daar sneed ik dan de vingers af. Maar de vuilnismannen vonden het vaak maar een eng idee als ze de bak kwamen legen en een hele arm erin zagen liggen.

Wel is het nog steeds heel gevoelig. Het is maar een heel dunne laag huid die over het bot heen zit. Ik moet de vingertoppen erop lijmen en er wat tape omheen doen, want toen ik ze nog zelf maakte, vielen ze er nog wel eens af.

Het vreemde is dat je niets voelt. Je moet alles op gehoor doen. Dat is een vreemde kunst om aan te moeten wennen. Na het ongeluk moest ik echt een nieuwe manier van gitaarspelen aanleren. Je hebt totaal geen gevoel voor hoever je de snaren opdrukt. Natuurlijk ben ik er nu aan gewend, omdat ik het al zolang doe, maar ik kan nog steeds niet spelen zoals andere mensen. Ik kan geen akkoorden spelen zoals andere gitaristen akkoorden zouden spelen.

Ik moest iets verzinnen wat voor mij werkt. Dat betekent een nieuwe stijl van gitaarspelen bedenken en aan mijn gitaar zelf werken. De frets moesten lager en gelakt, zodat ik makkelijker over de hals kan glijden.

Lichtere snaren waren ook nodig, maar het was een uitdaging om die goed gestemd te houden. We moesten op zoek naar de juiste brug en daar kwam heel veel bij kijken. Tegenwoordig heb ik mijn eigen snaren die .008 tot .032 zijn. Die zijn uitstekend voor een halve noot omlaag. Als de snaren te dik worden, kan ik ze niet opdrukken, omdat mijn protheses niet de kracht hebben die je in echte vingers hebt.”

Professor

“Mijn ongeluk heeft me gedwongen om meer aan dingen te werken dan ik zonder het ongeluk waarschijnlijk gedaan zou hebben. Ik ben daardoor aan versterkers gaan werken, zodat ze grootser en krachtiger klinken voor de manier waarop ik speel en de combinatie met mijn snaren en omlaag stemmen. Dat bestond niet op die manier voor wij ermee begonnen.

Daardoor ben ik ook betrokken geraakt bij gitaren. In de vroege dagen van Black Sabbath wilde ik een gitaar met 24 frets. Daarmee ben ik naar verschillende bedrijven gestapt en ze zeiden allemaal: dat gaat niet werken. Maar ik vond iemand in Birmingham die gitaren bouwde. John Birch. Een soort gestoorde professor. Hij was de juiste persoon voor het idee.

Dat hele project heb ik gefinancierd. Hij bouwde er een voor me en dat werkte fantastisch. Zo raakte ik ook betrokken in het bedrijf van John Birch. Hij heeft er een paar voor me gebouwd. Daarna waren er verschillende bedrijven die zeiden: oh, er is een gitaar met 24 frets, nu kunnen wij ze ook bouwen!

In die tijd vroeg ik John Diggins ook om een borgmoer. Een koperen ding dat je vast kon maken zodat je snaren in stemming bleven. En daar zag je ook later steeds meer bedrijven mee komen. Op mijn gitaren gebruik ik het niet zoveel, maar als ik mijn tremolo nodig had voor die duikvluchten in een nummer als *The Mob Rules* was zoiets onmisbaar om mijn gitaar niet te laten ontstemmen.”

Achttien maanden

“Het lijkt me leuk om optredens te doen met deze bezetting. Het is heel leuk om met ze te spelen. Ze zijn aardig en ze zijn fantastische muzikanten. Becky zit nu volgens mij in Zuid-Amerika en Karl speelt ergens met Robbie. Maar dat is goed voor me, want ik kan echt niet meer achttien maanden op tour. Het lijkt me juist beter om af en toe een paar optredens te doen.” G

‘From The Dark’ komt 23 oktober uit op BMG.

Zaterdag 21 november 2026 12.00-18.00 uur | Q-Factory, Amsterdam

AMSTERDAM GUITAR

Gearshow Gitaar & Bas
Workshopfestival Gitaar & Bas

Amsterdam Guitar Heaven is hét evenement voor gitaristen en bassisten in de Benelux; een beurs met meer dan 70 merken en een 20-tal workshops.

Met Gitarist en partners organiseren we zaterdag 21 november deze opnieuw grote editie van Amsterdam Guitar Heaven! Lees er alles over op de komende pagina's. Bestel je ticket bij Ticketmaster: slechts € 20,- en als je student bent € 10,-.

Workshopfestival
12.00-18.00 uur

Op één dag kan je op de Gearshow Gitaar & Bas bij de tientallen stands van fabrikanten, distributeurs en gitaarbouwers gitaren, bassen, versterkers, effecten en accessoires bekijken, aanraken en proberen. Ondertussen kan je workshops van topgitaristen bijwonen. Luister naar hun spel en uitleg, maar stel ze vooral ook rechtstreeks de vragen die bij je leven.

Hoe word je eigenlijk écht goed?

Elk jaar kiezen we een thema dat in diverse workshops naar voren komt. Dit jaar stellen we de vraag "Hoe word je eigenlijk écht goed?" Wat hebben de gitaristen die de workshops geven daadwerkelijk aangepakt om zo goed te worden? Welke oefeningen hebben echt verschil gemaakt? Hoe ontwikkelden ze hun techniek, gehoor, timing en sound? En misschien nog belangrijker: wanneer ontstond hun eigen muzikale handtekening?

Bestaan er eigenlijk shortcuts? Of is het toch vooral een combinatie van nieuwsgierigheid, totale overgave, veel spelen, goed luisteren, experimenteren, fouten maken én op het juiste moment leren van de juiste mensen?

Amsterdam Guitar Heaven brengt die werelden bij elkaar. Geniet van de toppers, luister naar hun verhalen en hun spel en vraag ze alles wat je altijd al hebt willen weten over hun ontwikkeling als gitarist. Misschien levert één antwoord, één lick of één onverwachte tip precies het zetje op waarmee je zelf weer verder kunt.

Een greep uit de workshops die je kan bijwonen op Amsterdam Guitar Heaven.

Peter Tiehuis

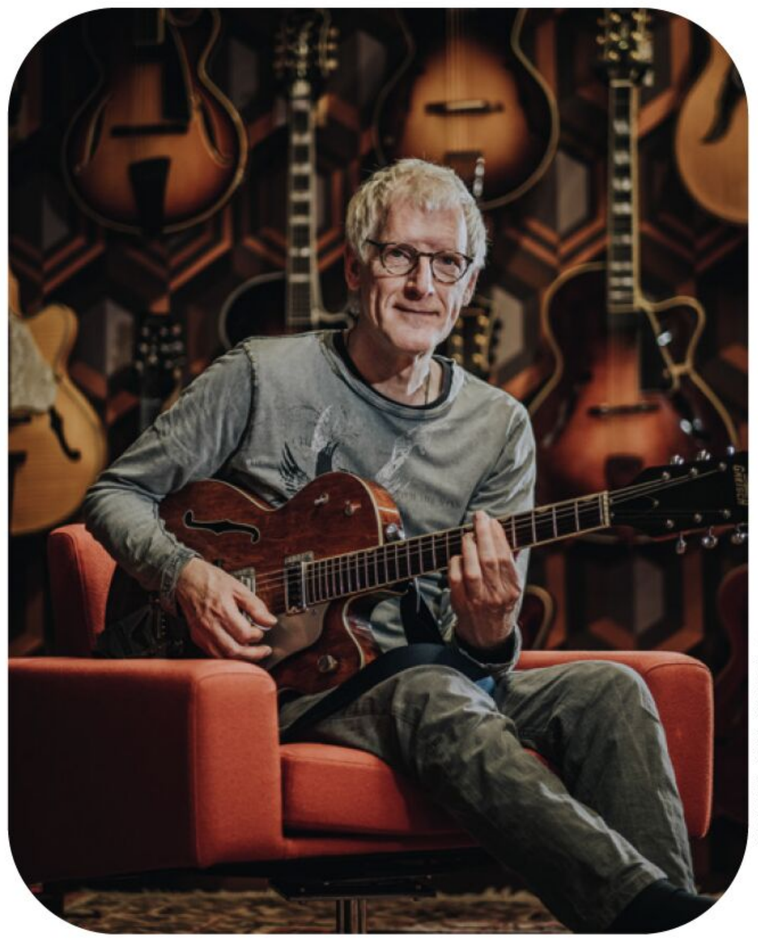

© Bertil van Wieren

Hij is de nestor van deze gitaardag, net 70 geworden en nog even actief op alle fronten. Alleen al in 2025 is Peter Tiehuis te horen op albums van Fay Claassen en het Metropole Orkest waar hij sinds 1996 aan verbonden is. Daar speelde hij onlangs nog met Cory Wong en Dweezil Zappa. Over zijn workshop op Amsterdam Guitar Heaven zegt hij: "Het gaat om het creëren van de juiste vragen. Uiteindelijk is dat het beste als je echt verder wilt komen: je moet vooral je eigen vragen bedenken."

© Bram de Visser

Anton Goudsmit

Van het spel van de energieke en vrolijke wervelwind Anton Goudsmit kan je vanaf tel één genieten. Jazzy, funky, poppy, het zit er allemaal in. Momenteel tourt hij met My Baby's Cato van Dyck, maar altijd lopen er meer projecten tegelijk, zoals Ton Petit en Ploctones.

HEAVEN

AMSTERDAM GUITAR HEAVEN

© Eric van Nieuwland

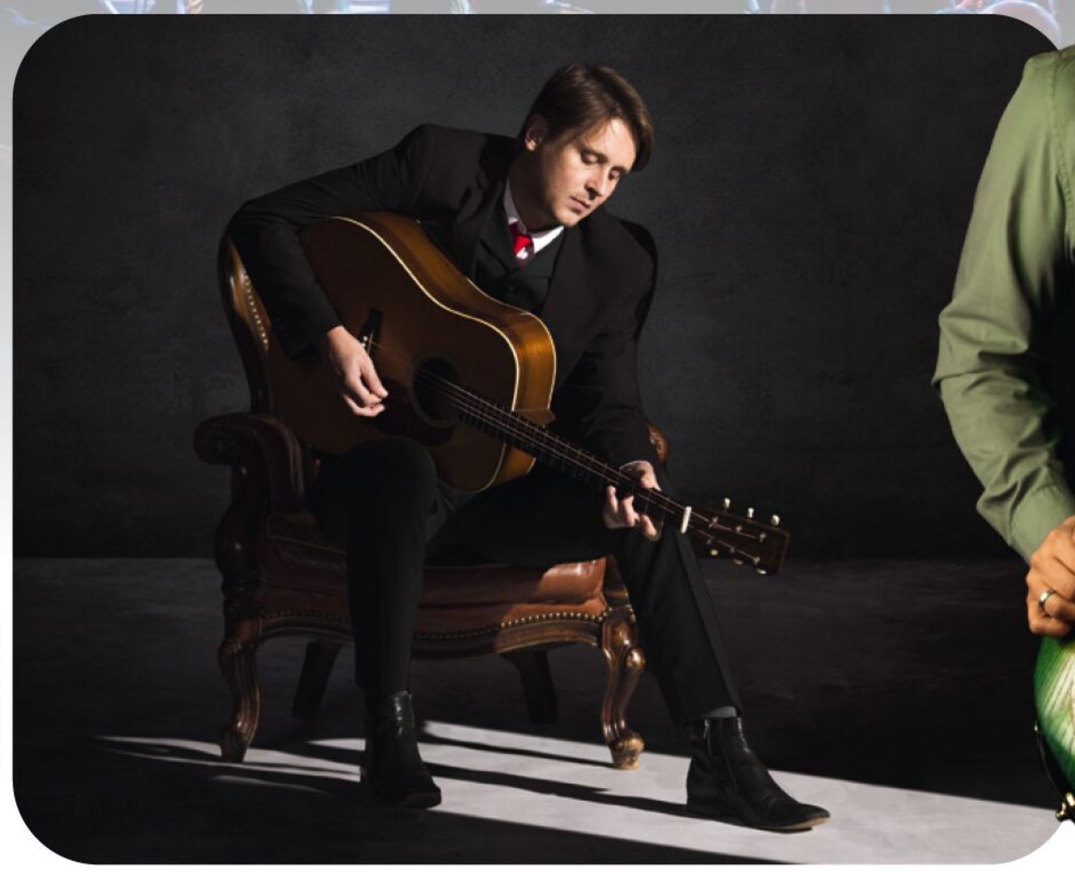

© Studio Klaes

Sebas Honing

Vanaf 2007 brengt Sebas Honing albums onder eigen naam uit en onlangs is de progrockplaat ‘Blue Spheres’ aan de lange rij toegevoegd. In zijn workshop gaat hij in op meerdere alternatieve stemmingen; van de toegankelijke Drop D tot kwintenstemmingen.

Alexandr Misko

Twee jaar geleden maakte Alexandr Misko grote indruk met zijn percussieve fingerstyle op zijn ‘Frankenstein’ gitaar. Nu opent deze Russische gitarist Amsterdam Guitar Heaven om 12:00 uur en geeft hij daarna een workshop. Lees het interview op de volgende pagina’s!
mede mogelijk gemaakt door Baton Rouge/Best Acoustics

Bertolf

Hij is de doorgewinterde singersongwriter, begeleider in tal van bands en momenteel volop bezig met bluegrass. Hij reisde naar Nashville om zijn Bluefinger album op te nemen en nu net is Bluefinger 2 uit, dit keer met zijn Nederlandse bandleden gemaakt, waarmee hij een lange tour maakt. In zijn workshops zal hij zijn bluegrasstechnieken laten zien en horen, inclusief uitleg.

Reinier Scheffer

Hij is al vele jaren de live-gitarist van BLØF en tevens gitarist bij Niels Geusebroek. Hij laat ons deze dag de kneepjes van het begeleidingsvak zien.

Jordy Sanger

Hij is verantwoordelijk voor de briljante gitaarpartijen bij Nusantara Beat, de band die momenteel de wereld verovert met hun indiepop interpretatie van Indonesische originals.
Check het interview met hem op pagina 65.

Eran Har Even

Hij is een avontuurlijk jazzgitarist, experimenteert met immersive soundscapes, is gitaardocent op het Conservatorium van Amsterdam, en gaat momenteel viral met zijn ‘Creative Studies For Guitar’ op de socials. Die pakt hij op in zijn workshop op Amsterdam Guitar Heaven.
Lees meer over hem in het interview vanaf pagina 48.

Mark Tuinstra

Als er iemand is die Afrikaanse gitaarstijlen in zijn idioom heeft toegepast is het Mark Tuinstra wel. We kennen hem van formaties als FaKruTu, Dr. Jordan Institute en The Nordanians. Hij neemt je mee naar Afrika en laat zien hoe je die aanpak in je eigen stijl kan toepassen.

Neem trouwens vooral je bassist ook mee naar Amsterdam Guitar Heaven. Er zijn workshops van o.a. Pink Floyd-bassist Guy Pratt, en een duoworkshop Barend Tromp van Rinus Gerritsen & Jaimie van Hek.

AMSTERDAM GUITAR HEAVEN

Gearshow Gitaar & Bas

12.00-18.00 uur

In de Grote Zaal en de foyer van Q-Factory kun je bij de tientallen stands van fabrikanten, distributeurs en gitaarbouwers gitaren, bassen, versterkers, effecten en accessoires bekijken, aanraken en proberen.

EMD Music neemt hun nieuwste Crafter modellen mee

RH Guitars is een van de vele gitaarbouwers die zullen exposeren

Dit is de reeks pedalboards met effecten die Boss mee zal nemen, inclusief de nieuwste EX-4 Effects Expander

Alexandr Misko's nieuwe signaturegitaar van Baton Rouge kun je komen uitproberen

Een greep uit de merken die er zullen staan:

Aristides
Boss
Martin
Eastman
Blackstar
Ortega
MXR
Lâg
Baton Rouge
Eko
Sterling by Music Man
Dejawu
Iceberg Effects
Duke
Peavey
Walrus
J Rockett
Vandermeij Guitars
Angel Lopez
Ashdown
CMC Audio
De Luthiers
Radial
Beetronics
Paul Belgrado
RH Guitars
Schwung
Unquendor
Dr. Liston's
Ernie Ball
Get'm Get'm
Hiwatt
Laney
Pedaltrain
Stagg
Tokai
Way Huge
Takamine
Crafter

TICKETS

Tickets kun je bestellen via Ticketmaster.nl: Gearshow + Workshopfestival € 20,- (voor studenten € 10,-)*
* Ticketprijs inclusief servicekosten en betalingskosten.
De Ticketmasterlink vind je via de QR-code en natuurlijk ook op Gitarist.nl.
We organiseren deze dag samen met onze collega's van De Bassist en Musicmaker, en met Guitar Matrix, Stichting Output, GitaarschoolNederland.nl, Abbey Road Institute en Q-Factory.

IK MULTIMEDIA
TONEX BOARD
ONE BOARD.
A UNIVERSE OF TONE.
World-class TONEX sound
meets extraordinary versatility
2.000
PREMIUM TONE MODELS
FX
76
AMPLITUBE AND TONEX FX
6K+
DOWNLOADABLE TONE MODELS & PRESETS
4
SIMULTANEOUS AI-CAPTURED TONE MODELS
12
EFFECTS SLOTS ON DUAL SERIES / PARALLEL RIGS
1.440
ONBOARD AVAILABLE PRESETS SLOTS

Flight
AVIATOR
SERIES
BOLD & STYLISH UKULELES.
De Flight Aviator serie combineert een opvallende, slanke body met premium, volledig massief klankhout voor een krachtig, vol geluid. Een serie voor wie verder kijkt dan de standaard.
ALL SOLID CONTRUCTION
SLIMLINE BODY
PASSIVE PICKUPS
TENOR & BARITONE
DE AVIATOR FAMILIE
QM
QUILTED MAPLE TOP
MANGO
MANGO TOP
GALAXY
POPLAR TOP

Alexandr Misko

EINDBAAS OP EEN ONMOGELIJKE GITAAR

‘Eindbaas’ Alexandr Misko opent Amsterdam Guitar Heaven zaterdag 21 november om 12:00 uur. De fingerstylegitarist bracht onlangs een nieuw album uit, plus een nieuwe signaturegitaar bij Baton Rouge. Maar hij blijft zijn eigen monster van een gitaar ook trouw: de 'Frankenstein'.

tekst **Niels Guns**

Er zullen maar weinig deelnemers aan de workshop van Alexandr Misko tijdens Amsterdam Guitar Heaven 2024 zijn geweest die dachten: ‘Laat ik ook zo’n bizarre gitaar kopen.’ Want waar te beginnen, als je dat ding eenmaal in je handen hebt? Wat de in Rusland geboren, maar in Duitsland woonachtige gitarist toen liet zien op zijn Frankenstein-gitaar was in één woord indrukwekkend. Je zou er toch haast een extra stel hersens voor nodig hebben om continu te rommelen met verschillende stemmingen en ondertussen ook nog eens een vloeiende melodielijn uit je instrument te toveren. Voor Misko leek het een koud kunstje, liet hij onderwijl babbelend als Brugman zien.

De fingerstylegitarist maakt drukke tijden door. Dit jaar speelt hij zo’n 150 shows, rekent hij snel uit vanuit het huis van zijn manager in Nashville. Als we hem spreken, houdt hij daar een dagje pauze tijdens zijn Noord-Amerikaanse tournee voordat hij naar Canada reist. De ‘Final Boss-tour’, zo heet de reeks concerten.

Drie keer eindbaas

De naam ‘Final Boss’ is ook de titel van zijn nieuwste album dat in april uitkwam. Volgens Misko kun je de titel op drie manieren interpreteren. “Final Boss is eigenlijk mijn ultieme statement”, zegt Misko. “Ik speel deze show op een gitaar die ik zelf heb uitgevonden, die alleen ik kan bespelen waardoor het muziek is die alleen ik kan maken. De Frankenstein zelf is overigens ook een soort eindbaas, bijna als een tegenstander die je moet verslaan.”

De tweede interpretatie is meer persoonlijk, vertelt Misko. “Het album gaat over van alles wat ik in mijn leven heb mee-

© Eric van Nieuwland

© Eric van Nieuwland

“ALS IK EEN WORKSHOP GEEF, HOOP IK DAT DEELNEMERS GEÏNSPIREERD RAKEN. OOK AL IS HET MAAR DOOR ÉÉN ELEMENT DAT ZE ZIEN OF HOREN”

gemaakt. Het zijn niet altijd vrolijke thema’s. Het gaat over huiselijk geweld en natuurlijk ook de oorlog die Rusland is begonnen die ook op mijn leven veel impact heeft gehad. De plaat is een soort eindbaas, of eindstatement van al die ervaringen. Verwacht geen blauwe luchten en zingende vogeltjes te ontwaren in de thematiek.”

De derde is redelijk evident als je Misko al eens in levende lijven zag: hij ziet er zelf ook behoorlijk uit als een ‘Final Boss’. “Ik denk dat ik de grootste, meest gespierde man in de fingerstyle-scene ben”, grapt Misko. “Probeer me maar eens te verslaan, haha.”

Die indrukwekkende bouw dankt Misko aan eenzelfde soort discipline als hij in het ontwikkelen van zijn eigen stijl stopte. Twee keer per dag staat hij te beulen in de fitnesszaal. Vaak ook nog na een show, zo rond 1.00 uur in de nacht. “Dan is het lekker rustig, hoef ik even met niemand te praten en kan ik ook even goed afkoppelen na een concert.”

Waarom Frankenstein

Na zijn album ‘Round Trip’ uit 2019 dat hij nog op een ‘gewone’ akoestische gitaar speelde, liep Misko vast, zo vertelt hij verder. “Niet omdat ik alles van gitaarspelen wist. Maar ik had alle texturen van mijn eigen instrument uitgeput: elk deel van de body, elk geluid. Al zou ik vervolgens tien jaar jazz zijn gaan studeren, het zou nog steeds als een redelijk traditionele gitaar klinken. En daarop was ik uitgekeken.”

Drie jaar lang schreef hij geen solomateriaal vanwege die impasse. De doorbraak kwam door de ontwikkeling van de Frankenstein-gitaar. Het ingebouwde drumsysteem leverde meteen enkele nieuwe stukken op, net als de extra stemsystemen die in deze gitaar zitten ingebouwd.

Misko verklaart zijn drang tot experimenteren redelijk nuchter: zijn gitaren klonken akoestisch nooit echt goed. “Als een gitaar mooi resoneert, speel je een paar akkoorden en klinkt het al geweldig. Mijn gitaren deden dat niet, als ik eerlijk ben.” Ook de Frankenstein, die ondertussen vol lijm en tape zit, klinkt akoestisch nauwelijks, legt hij uit. Pas versterkt komt het instrument tot leven.

Geen kopie, maar inspiratie

Misko zegt niet op een missie te zijn om iedereen ervan te overtuigen om op eenzelfde soort monster van een gitaar te gaan spelen. “Ik wil helemaal niet dat mensen precies hetzelfde gaan doen als ik. Maar als ik een workshop geef, hoop ik wel dat deelnemers geïnspireerd raken. Ook al is het maar door één element dat ze zien of horen. Of dat nu een tuningssysteem is, een hi-hatklank die ik maak, of het feit dat je een vet geluid kunt produceren als je een dvd tussen je snaren steekt.”

Misko ziet het als doel om het label ‘gitarist’ te onstijgen. “Ik wil meer gaan werken als een artiest. Als je kunstenaar bent, dan maakt het niet uit welk middel je bereikt om je creatieve uiting vorm te geven.

Fanned frets

Tijdens de Guitar Summit in Mannheim werd Misko’s nieuwe Baton Rouge-signaturegitaar gepresenteerd. Het is een instapmodel in vergelijking met zijn eerdere signature die rond de duizend euro kost. Veel geld voor de scholieren en studenten die hij eigenlijk wil bereiken. Het nieuwe, vereenvoudigde model kost 500 euro en heeft nog steeds fanned frets. “Normaal vind je die op handgebouwde gitaren van minstens drieduizend euro”, stelt de geboren Rus. Volgens Misko is het een akoestische gitaar die ook zonder elektronica erg goed klinkt. Zijn nieuwe model is uitdrukkelijk géén Frankenstein. “Niemand wil tienduizend euro betalen voor een gitaar die hij toch niet kan bespelen”, zegt Misko lachend.

Alexandr Misko opent zaterdag 21 november om 12:00 uur Amsterdam Guitar Heaven met een kort spectaculair concert, 's middags gevolgd door een workshop, mede mogelijk gemaaakt door Baton Rouge/Best Acoustics.

AMSTERDAM GUITAR HEAVEN

Eran Har Even

Bevrijd van angst dankzij Wayne Shorter

Eran Har Even is een drukbezet gitarist die moeiteloos schakelt tussen de traditionele klank van een jazzgitaartrio en *immersive soundscapes*. Twintig jaar geleden kwam hij naar Nederland om te studeren aan het Conservatorium van Amsterdam, waar hij inmiddels al zestien jaar als docent werkt. Op 21 november komt hij een workshop geven op Amsterdam Guitar Heaven. We spreken hem over zijn laatste albums, liefde voor Meshuggah, effecten en de online-wereld van een gitarist.

tekst **Steven Faber**

© Efraïm Schulz Wackerbarth

Eran Har Even geeft een workshop op zaterdagmiddag 21 november tijdens Amsterdam Guitar Heaven

Eran Har Even bracht dit jaar na ‘Shorter Days’ zijn tweede trio-album uit met composities van jazz-saxofonist Wayne Shorter, ‘Live At Jazz Café Alto’. Afgelopen mei presenteerde hij op de Bridge Guitar Convention samen met producer Attie Bauw het gezamenlijke project ‘Hypnosphere’ waarin ze gebruikmaken van *immersive audio*, een techniek waarbij de klank van alle kanten kan komen. De muziek die hij de afgelopen tien jaar heeft uitgebracht is behoorlijk veelzijdig. Moeten we hem eigenlijk wel zien als jazzgitarist?

“Ik ben absoluut geworteld in jazz, maar voor mij is jazz niet noodzakelijk een klank of een taal. Ik ben beïnvloed door pianist Bill Evans, die sprak over jazz als proces. Dat heb ik overgenomen. Ik hou van in het moment input te geven, in plaats van een moment voor te bereiden en vervolgens die voorbereiding te presenteren. Maar in mijn jonge tienerjaren luisterde ik naar classic rock en grunge, gevolgd door progressieve rock en metal. Vervolgens zocht ik steeds zwaardere muziek op: black metal, industrial metal. Uiteindelijk ontdekte ik Meshuggah en daar werd ik echt gegrepen door Fredrik Thordendal, een van de creatieve breinen achter de band. Nog steeds keer ik af en toe terug naar zijn werk, vooral zijn soloalbum ‘Sol Niger Within, version 3.33’. Dat album combineert heel veel van wat ik vandaag nog steeds mooi vind aan muziek. Je zou dus kunnen zeggen dat ik een hybride gitarist ben.”

Trio albums

Je laatste twee albums bevatten enkel composities van jazzsaxofonist Wayne Shorter. Binnen de jazz vormt zijn muziek een eigen universum, waarbij bijvoorbeeld de tonaliteit niet altijd duidelijk is. Wat trok je aan in zijn composities?

“Dan moet ik even terug naar die tienerjaren. Ik zat inmiddels op de jazzafdeling van de beroemde High School Of The Arts, vlakbij Tel Aviv. Niet omdat ik van jazz hield, maar omdat ik muziek breder wilde. Ik had het moeilijk en geloofde niet in mezelf, maar wel in muziek en in het idee dat muziek voor mij bedoeld was. Vrienden vertelden me dat er een Amerikaanse saxofonist, Wayne Shorter, kwam optreden. Ik kende hem niet, maar ging mee. Wayne kwam het podium op en speelde met Danilo Pérez, John Patitucci en Brian Blade en ik begreep er helemaal niets van. Echt niets! Ik voelde me bijna hopeloos, maar ik was ook volledig gefascineerd door hoe de bal als het ware van de ene naar de andere plek werd gegooid. Na het concert zette ik ‘Speak No Evil’ op. Dat was de eerste keer dat ik verliefd werd op muziek waarin geen gitaar voorkwam en via dat album werd ik eigenlijk verliefd op jazz.

“Vele jaren later, toen covid net begon, zocht ik net als veel anderen naar een project. Ik wilde me verdiepen in sologitaar en zocht naar één componist om me op te richten. Diezelfde avond zag ik toevallig opnieuw de documentaire ‘The Language Of The Unknown’ over het Wayne Shorter Quartet. Ik dook erin, las biografieën, luisterde naar heel veel albums, bestudeerde en analyseerde composities en begon ze solo te spelen. Toen vroeg ik mezelf ineens af: ‘waarom doe ik dit eigenlijk?’ Ik besefte dat het me op een bepaalde manier genas. De belangrijkste boodschap die Wayne mij geeft is: stop met bang zijn. Als improvisator ervaar ik veel angst: accepteer ik mezelf, accepteer ik dit moment? Wayne is voor mij een mentor die zegt: stop met verstoppen. Kom uit de virtuele kooi die je als gitarist en eigenlijk als mens voor jezelf hebt gebouwd. Sta open voor de wereld in plaats van je af te sluiten om iets te beschermen.

Ik maakte vervolgens een soloset, nam die op in het Goethe-Institut in Amsterdam en publiceerde de video’s. Daarna zag ik ineens dat Wayne Shorter een van mijn posts had gedeeld. Toen dacht ik: ‘Oké, ik begin een band’.”

En dat leidde tot ‘Shorter Days’ en ‘Live At Jazz Café Alto’. Nam je beide albums live op?

“Ja, ik wilde niet de studio in met de gitaarversterker hier en de bas geïsoleerd in een andere ruimte. Ik wilde ons samen voelen. Bassist Omer Govreen en Wouter Kühne op drums zijn unieke individuen die je niet kunt temmen. Ik heb het geprobeerd en besefte toen: wat ben ik aan het doen? Ten eerste kún je ze niet temmen. En ten tweede mis je daarmee precies de kern van

“Alles wat ik kan heb ik op het podium van Café Alto uitgeprobeerd en geleerd”

© Tal Keret

“Uiteindelijk ontdekte ik Meshuggah en daar werd ik echt gegrepen door Fredrik Thordendal”

Wayne’s boodschap. Wat mij in deze bezetting aantrekt is dat er altijd spanning is en dat het niet perfect hóéft te zijn. We zullen fouten maken, elkaar kwijtraken en soms iets spelen waarvan we zelf niet weten waarom. Maar er zijn momenten waarop alles samenkomt en er als het ware een vulkaan uitbarst. Zo’n moment is al het struikelen eromheen waard. Maar een livealbum opnemen is wel behoorlijk confronterend. Ik raad het niemand aan; het is zenuwslopend. Niets kan worden gerepareerd. Wat je hebt gespeeld, is wat het is.”

Was dat ook weer het loslaten van angst?

“Precies. Ik kan niet zeggen dat het tweede album makkelijker was, maar ik wist in elk geval waar ik aan begon.”

Waarin verschilt ‘Live at Jazz Café Alto’ van het eerste album?

“Het heeft een andere betekenis voor mij. Precies twintig jaar geleden kwam ik als eerstejaarsstudent naar Nederland. De eerste plek waar ik me thuis en geaccepteerd voelde was Café Alto, waar ik die eerste anderhalf jaar achter de bar stond. Ik had de sleutels en ging er ‘s ochtends heen om te studeren. Later speelde ik vaak met bands mee en nog weer later kreeg ik er mijn eigen avonden. Ik zeg graag dat ik alles wat ik kan op dat podium heb uitgeprobeerd en geleerd. Daarom was het bijzonder om terug te komen, opnieuw de sleutels te krijgen en om tien uur ‘s ochtends alles op te bouwen. De sets van die avond zijn ook op video opgenomen, waarmee het een visueel album is geworden, zodat je als toerist uit bijvoorbeeld de Verenigde Staten die Café Alto heeft bezocht thuis opnieuw dat gevoel kan ervaren.”

Klankconcept

Binnen de traditionele bezetting van akoestische drums, contrabas en archtopgitaar gebruik je ook veel effecten. Hoe is dat gegroeid?

“Vooral de afgelopen tien jaar ben ik enorm geïnspireerd geraakt door klank. In mijn twintiger jaren draaide het meer om de noten, maar dat is gaan kantelen. Ik ben nog steeds heel zorgvuldig en nieuwsgierig naar noten, maar ik ontdekte dat mijn verhaal zich verder kan ontwikkelen wanneer ik ze combineer met een klankconcept. Dat begon met de Electro-Harmonix Freeze. Die gebruikte ik voortdurend, het idee van een klank vasthouden fascineerde me: een hoge noot laten staan terwijl je laag speelt, een akkoord vasthouden en eroverheen spelen, akkoorden in elkaar laten overvloeien. Je haalt de attack weg en houdt alleen de klank over, waarna je die als het ware in het volgende akkoord kunt laten opgaan. Zo maak je je eigen crossfades. Later kwam het Gamechanger Audio Plus Pedal waarmee je veel meer parameters kunt regelen. Het tweede effect dat ik echt adopteerde was de octaver, vooral de Boss OC-3 waarmee je kan instellen welk frequentiegebied van de gitaar naar het octaafeffect gaat. Daarna ontdekte ik de Line 6 Stomp. Wat ik daar fantastisch aan vond, was dat vrijwel iedere parameter van een effect aan een expressiepedaal kan worden gekoppeld. Dat opende een hele oceaan aan mogelijkheden.”

Attie Bauw

Met Dolby Atmos is *immersive audio* meer gangbaar geworden, een audioweergave waarbij geluid uit verschillende rich-

tingen kan komen. Eran demonstreerde op de Bridge Guitar Convention het project ‘Hypnosphere’ waarbij hij samenwerkt met producer Attie Bauw, die live sounddesigns maakt en manipuleert waar Eran in het moment inspiratie uithaalt en op reageert. Daarbij gaat via een hexafonische Submarine Pickup (SubSix) het geluid van elke snaar naar een afzonderlijk kanaal en luidspreker. “Zo krijgt polyfonie nog een extra dimensie. Het gaat niet alleen meer om wat er tussen de stemmen op de gitaar gebeurt en vervolgens uit één versterker komt. De stemmen kunnen zich ruimtelijk totaal anders tot elkaar verhouden. Eén stem kan heel ver weg zijn en fluisteren, terwijl een andere vlakbij klinkt. En ze kunnen bewegen. Dat wil ik nu vooral live kunnen creëren.”

Zie je daarvoor ook mogelijkheden binnen je trio?

“Dat is een vraag waar we nu mee bezig zijn. Als alles goed gaat, komt er een presentatie van het trio plus ‘Hypnosphere’ in het Bimhuis. Ik kan er nog niet teveel over zeggen, behalve dat het heel anders gaat klinken dan alles wat je tot nu toe van het trio hebt gehoord.”

Heeft het Bimhuis zelf zo’n immersive systeem?

“Nee, dat maakt het juist interessant. Attie en ik zijn momenteel bezig met sponsoring door een grote audioproducent die luidsprekers maakt. We ontwerpen een draagbaar immersive geluidssysteem dat in een stationwagen past en geschikt is voor zalen tot zo’n 300 mensen.

Ik ben ontzettend dankbaar voor mijn vriendschap met Attie. Zoals mijn relatie met Wayne’s concept mij helpt los te komen van mijn angsten en die virtuele kooi, opent mijn vriendschap met Attie een deur naar iets waarvan ik als gitaarnerd nooit had gedacht dat ik die kant op zou gaan. Nu die deur openstaat denk ik: ‘wauw, hier kan ik de komende dertig of veertig jaar mee bezig zijn. Makkelijk’”.

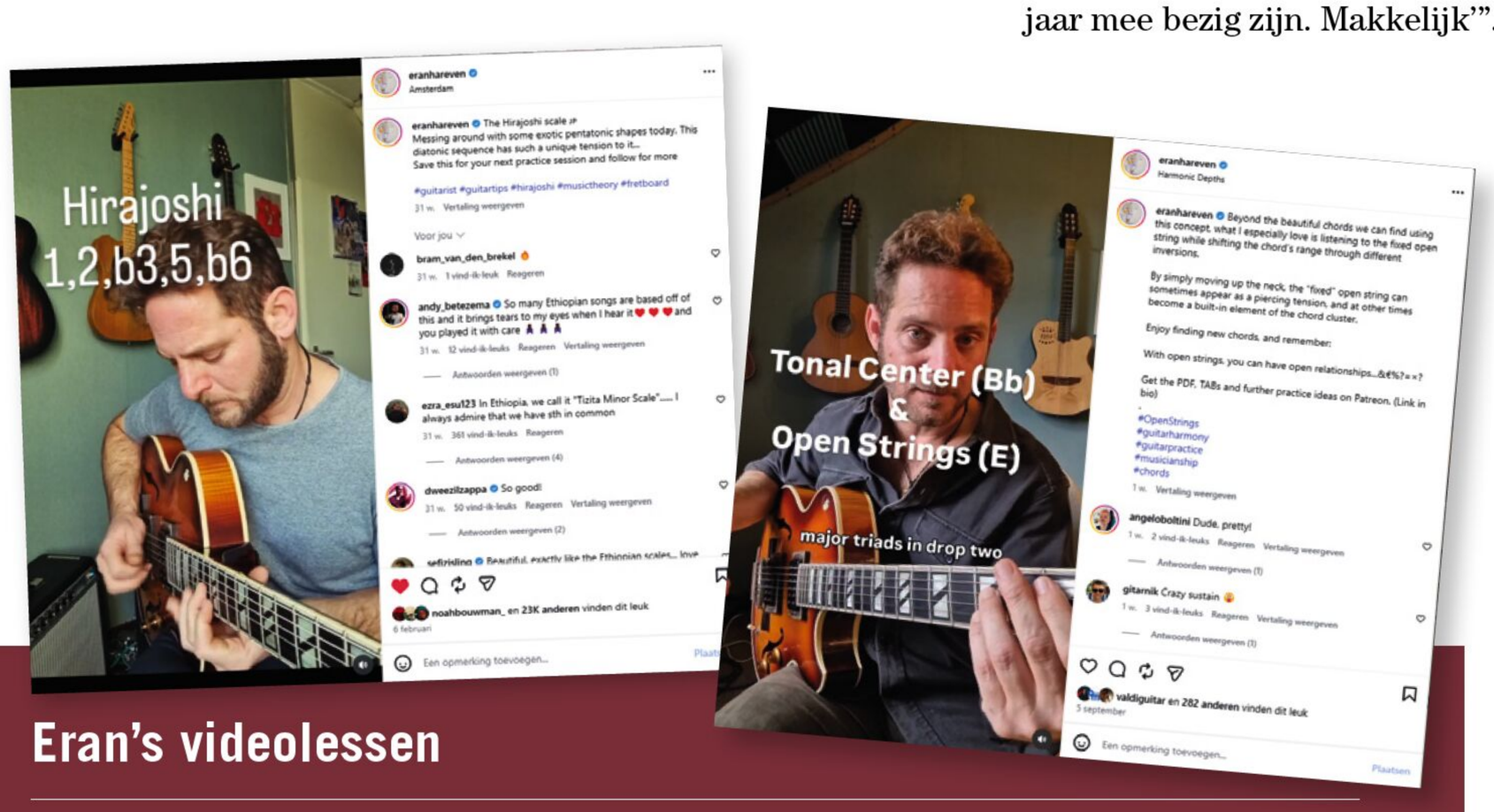

Eran’s videolessen

Eran Har Even post op Instagram en YouTube regelmatig video’s waarin hij steeds een concept uitlicht dat je in je spel kan gebruiken.

“Ongeveer een half jaar geleden begon ik daarmee en dat ontplofte onverwacht. Mijn tweede video op Instagram kreeg zo’n 400.000 views en meer dan twintigduizend likes. Ineens was ik een soort influencer. Daar was ik niet op voorbereid, maar ik besloot erin mee te gaan en vind het leuk. Zo heb ik in het afgelopen halfjaar een enorme catalogus opgebouwd van wat ik ‘Creative Studies For Guitar’ noem, maar eigenlijk gaat het niet alleen over gitaar, maar ook over muziek in het algemeen en over muzikantschap.”
Check @eranhareven en youtube.com/@eranharevenmusic

Je kan ook lessen van Eran volgen via Patreon. Binnen deze app zijn er verschillende abonnementen met lessen, video’s en pdf’s.

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP GITARIST EXTRA

VIDEO Eran Har Even Trio I Live at Jazz Café Alto I Infant Eyes (Wayne Shorter)
VIDEO Eran Har Even Trio / Capricorn (Wayne Shorter)
VIDEO Eran Har Even trio rehearsing ‘Deluge’ (Wayne Shorter)
VIDEO Eran Har Even plays Wayne Shorter - This is for Albert
VIDEO Fractal-like Progression
VIDEO SubSix Diaries #4
VIDEO Hypnosphere I Ambient, improvised, immersive music IEran Har Even & Attie BauwI T#1
VIDEO It’s a shame you’re not in the room with us! Hypnosphere I quadraphonic sound system TEST
SPOTIFY Live At Jazz Cafe Alto
gitarist.nl

Joe Satriani over SatchVai

Elkaar verrassen met ideeën

© Jen Rosenstein

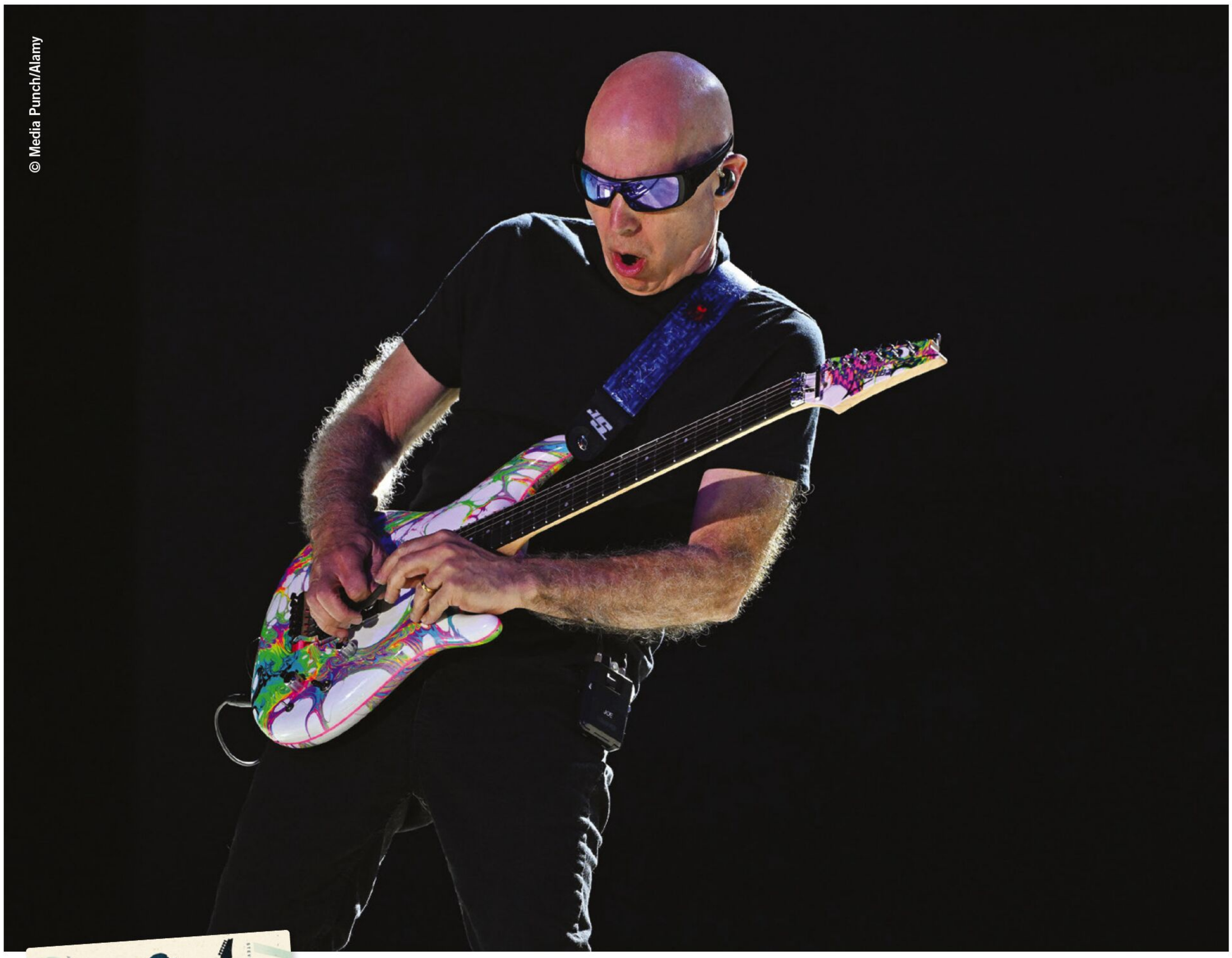

© Media Punch/Alamy

Na de reünie van de oorspronkelijke G3 spraken Joe Satriani en Steve Vai al de ambitie uit om meer samen te doen. Samen maakten de twee gitaarhelden ‘The Sea Of Emotion’. Satriani vertelt over de bijzondere samenwerking.

tekst **Kevin Pasman**

“We wilden doorgaan met G3, maar Eric (*Johnson*) was al voor anderhalf jaar volgeboekt, dus we konden dat project met geen mogelijkheid door laten lopen”, aldus Joe Satriani. “Maar terwijl Steve op weg was met Beat en ik met Sammy Hagar, besloten we dat we wilden blijven touren. Toen we de SatchVai-tour boekten, vonden we dat dat wel gepaard moest gaan met iets nieuws.

Dus ik schreef *I Wanna Play My Guitar* en daardoor ging het balletje rollen. Zodra dat op gang kwam, vroeg iedereen waarom we geen album opnamen. Dat verraste ons enigszins. We wisten dat we dat uiteindelijk wel zouden gaan doen, maar we wisten niet wanneer. Nu ik eraan terugdenk: als Eric mee op tour kon, waren we er waarschijnlijk niet aan toegekomen.

Het was ambitieus, omdat Steve en ik het allebei druk hebben. Het feit dat we überhaupt de tijd gevonden hebben om een album op te nemen was gestoord. Maar het is gelukt. Het heeft heel lang geduurd en we zijn uiteindelijk op tour gegaan voordat het album uit was, wat een beetje de omgekeerde werkelijkheid is.”

Vertrouwen

“We hadden zeventien of achttien stukken. We wisten niet welke daarvan op het album terecht zouden komen. Vanwege onze werkschema’s was het zo: ik maakte misschien driekwart van mijn werk af, dat stuurde ik naar Steve en vervolgens ging ik op tour. Hij werkt thuis aan dingen, hij krijgt driekwart van zijn werk af en dat stuurt hij naar mij.

Onze producer Eric Caudieux verzamelde al die uitvoeringen van ons en scheidde het koren van het kaf. Vervolgens maakte hij een nieuwe sessie aan en stuurde hij die naar ons. Het kwam maar heel weinig voor dat we tegelijkertijd aan hetzelfde nummer werkten.

Als je in de studio zit met een band, heb je de spontaniteit

die gebeurt omdat de opname aan staat en je momenten vangt. Maar om het op deze manier te doen was heel interessant, omdat we elkaar verrasten met onze ideeën.

Steve en ik schrijven heel andere soorten nummers. Dat gaf ons elke keer een moment om een stap terug te nemen en het geheel te bekijken. En te denken: ik ga erop vertrouwen dat deze gek het nummer een interessante kant op stuurt en dan gooi ik iets zijn kant op wat hij hopelijk tof vindt. Het is een heel interessante manier om samen muziek te schrijven."

Demonstraties

"Zelf ben ik altijd veel aan het schrappen. Ik heb mezelf nooit als supershredder gezien. Ik ben meer een componist, een melodieuze gitarist. Dat is wat ik graag hoor, dus zo speel ik normaal gesproken ook, al vanaf mijn jonge jaren. Ik houd van melodieuze muziek met emotie. Dus voor elk album dat ik heb opgenomen vroeg ik mijn medemuzikanten: is dit te veel noten? Hoe kan ik daarin snoeien?

Elke melodie, elk refrein, elke brug, elke solo proberen we iets interessants te doen dat helpt om het verhaal van het nummer te vertellen. Het is geen promotie van je eigen technische vaardigheden, want het is nooit mijn intentie geweest om een clinicgitarist te zijn.

Dan is het logisch: als je de wereld over reist om clinics te geven, moet je album vol demonstraties staan. Maar dat interesseert mij totaal niet. Een-op-een lesgeven vind ik leuk, maar ik wilde geen clinics geven. Mijn gedachte was altijd: als mensen me willen horen spelen, wil ik dat ze naar mijn concerten komen, zodat ik nummers voor ze kan spelen.

Steve en ik waren ons er heel bewust van dat het moeilijk werd om zoiets memorabels te maken als het de hele tijd was: jij speelt een solo, ik speel een solo, dan ik, dan jij. We keken altijd eerst of het binnen het nummer ergens op sloeg om ons allebei solo's te laten spelen. Op sommige nummers spelen we met zijn tweeën, op sommige nummers is het duidelijk Steve of ik die de melodie speelt.

"The Beatles hadden heel weinig shreddy techniek en dat maakte ze niets uit, want waar ze wel mee kwamen was veel beter"

Ik val altijd terug op mijn eerste muzikale ervaringen, van voordat ik muzikant was. The Beatles hadden heel weinig shreddy techniek en dat maakte ze niets uit, want waar ze wel mee kwamen was veel beter. Alles was memorabel, ze zaten elkaar nooit in de weg, het was nooit te lang, de akkoordenschema's waren geweldig en de uitvoeringen als eenheid waren fantastisch."

Eigen technici

"De meeste albums waar ik op speel zijn opgenomen in studio's met andere mensen. Er staan microfoons, maar het zijn niet de muzikanten die ze hebben neergezet. Dat doen getalenteerde technici en assistenten. Dat is heel leuk samenwerken. Dat vind ik fantastisch.

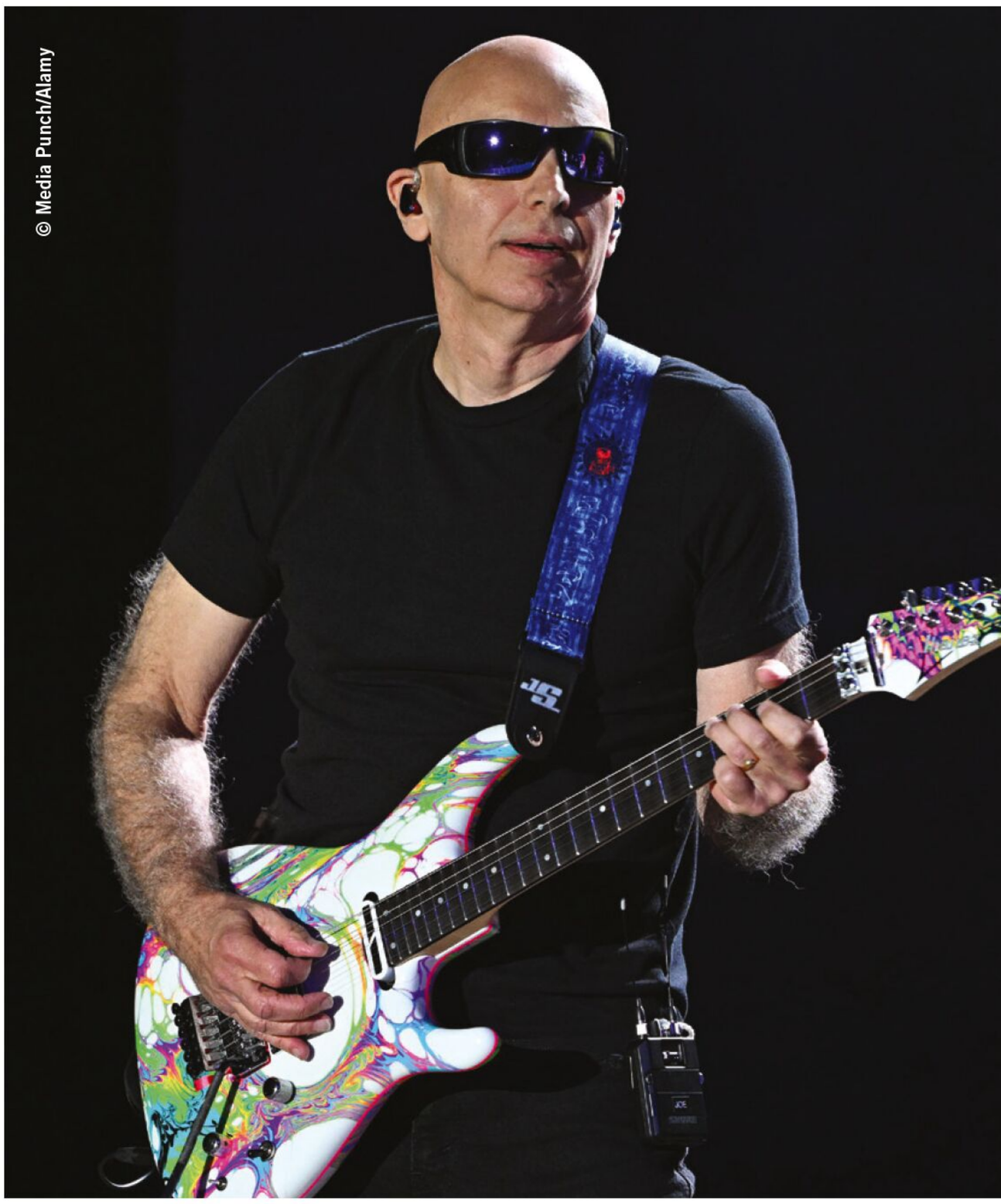
© Media Punch/Alamy

Dit keer was het totaal het tegenovergestelde. Je komt terug van tour, je hebt vijf nummers waar je zonder technicus aan moet werken in een kleine ruimte, dus dan is het al snel: dan ga ik maar rechtstreeks Pro Tools in, zet ik de SansAmp aan en kom ik hopelijk met iets waarvan Steve zegt: wat is dat nou weer?

Wat ik dus uiteindelijk heb gebruikt is SansAmp, Tonex en Neural DSP. Er is geen microfoon of versterker aan te pas gekomen. Dus Steve en ik zijn de technici voor onze opnamen geweest en dat hebben we aan Eric gegeven, waarna Eric en Greg Koller (mede-producer) er wat van moesten maken. En als zij wilden, konden ze met onze DI-signalen andere sounds uitzoeken. Dat is wel handig, want we wisten tijdens het opnemen niet wat de ander voor sound had.

Er staan misschien zes gitaren van mij op het album. Er is een Coral sitar te horen, een nylonsnarige en staalsnarige akoestische gitaar en ik heb misschien twee of drie Ibanez JS gitaren gebruikt. Op *Bronco Freight Train* speel ik ook bas, omdat er niemand anders beschikbaar was en we vonden dat de baspartij die ik opgenomen had best goed was. Dat was een Fender Precision uit 1972. Ik had eigenlijk een vijfsnarige bas moeten gebruiken, maar ik heb die viersnarige gewoon omlaag gestemd. Het is een te gekke bas; je kunt er alles mee doen."

Opletten

"Steve wilde op tour in 440 gestemd blijven vanwege de Hydra (*Vais driekoppige gitaar die ook te bewonderen is op de*

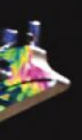

"Wat ik dus uiteindelijk heb gebruikt is SansAmp, Tonex en Neural DSP"

cover van Gitarist 371, februari 2022). Die moet in die stemming blijven en het was niet praktisch voor de band om constant te wisselen tussen E♭ en standaardstemming. Zelf speel ik het liefst in E♭, maar ik dacht: dan ga ik wel naar 440 en gebruik ik dunnere snaren.

Tegelijkertijd speel ik met Sammy Hagar en die speelt graag in D standaard, waar ik geen .009-set voor kan gebruiken. Dus ben ik naar .010 gegaan. Voor SatchVai speel ik met .009 in 440. Ik wisselde de hele tijd tussen die twee snaardiktes en stemmingen.

Het verschil in spanning is gestoord. Dat heeft veel invloed op je vibrato en je moet goed opletten dat je niet te ver opdrukt. Als je vijftig jaar lang met .010 snaren in E♭ speelt en precies weet hoeveel kracht je nodig hebt om perfect zuiver op te drukken en je verandert opeens iets, dan moet je echt opletten. Wel is het belangrijk om je te realiseren: dat merk je als muzikant, maar het publiek merkt er niet zoveel van.

Je verliest bovendien wat helderheid. Zodra je omlaag stemt en dikkere snaren gaat gebruiken, verlies je wat harmonische informatie. En dan denkt je versterker: wat is dat nou weer voor laag gedoe? Waar zijn al die rijke boventonen?

Er zijn wat dingen die je in gedachten moet houden als je met nieuwe snaren in een nieuwe stemming het podium op stapt: niet te ver opdrukken, niet te hard de snaren indrukken, draai je treble een tandje hoger... Dat soort dingen. Je realiseert je: ik krijg niet waarnaar ik op zoek ben tenzij ik een paar kleine aanpassingen maak. Door die omstandigheden verlies je jezelf minder snel in de muziek en moet je meer op je intonatie letten, want de doelpalen zijn verplaatst.

Nadat ik van een tour met Sammy terugkwam en snel op een andere stemming moest overgaan, zei mijn technicus Michael Arms: laten we deze gitaren even niet meer aanraken. Dat werkte ook beter, want gitaren houden er niet van om constant aan een nieuwe spanning te wennen. Zeker niet als ze een zwevende brug hebben.

Dus nu heb ik het zo gedaan: mijn gitaren hebben drie verschillende stemmingen met verschillende snaren. En er zitten stukjes tape op om me te herinneren: .009 op 440, .010 in D standaard en .010 in E♭."

© Jen Rosenstein

Verhaallijn

"De eerste solo in *Mayhem* kan ik me nog precies herinneren. Ik probeerde maar wat, dus natuurlijk speelde ik heel veel noten, waarna ik dacht: het klinkt wat gek om heel veel noten te spelen en elk akkoord te volgen. Wat is de langste verhaallijn, van het begin tot het einde van de solo?

Tot dat punt was het: ik speelde een solo, Steve speelde een solo, daarna ik, daarna weer Steve. Maar die verhaallijn is belangrijk: kun je wanneer de solo eindigt een moment creëren om uit te ademen en gewoon weer terug naar de melodie te gaan?

"Om het op deze manier te doen was heel interessant, omdat we elkaar verrasten met onze ideeën"

Dus ik besloot wat heel anders te doen: ik ging naar het halselement en speelde een bluesy solo die niet per se bij ieder akkoord paste. In andere woorden: ik begin hier, ik eindig helemaal daar en ik maak me niet druk om de details. Toen ik het beluisterde, dacht ik: dit is best luisterbaar, omdat ik niet zeg 'hé, let op wat ik doe, is het niet slim?' Ik haat het als je het niet gewoon mooi kunt vinden en een deel niet gewoon een beetje mee kunt neuriën.

Toen ik het naar Steve stuurde, zei ik: het is misschien wat *mellow* voor een nummer dat *Mayhem* heet, maar misschien geeft het jou een startpunt voor iets. Ik was melodieus begonnen, zodat Steve kon doen wat hij wilde. En hij deed iets heel interessants. Hij zei: ik wil mijn tweede solo niet doen, ik wil jouw solo dubbelen. Daardoor werd het ineens meer een ensembleding, waardoor je echt het gevoel hebt dat er nieuwe informatie voorbijgekomen is.

De enige manier om bij zoiets uit te komen is improviseren. Voor mij is dat altijd de beste manier geweest. En als het opgeschoond moet worden, leer ik het gewoon en schrap ik wat niet werkt. Zo ging het ook met *I Wanna Play My Guitar*. Toen ik die solo naar Steve stuurde, zei ik: denk je dat we dit de hele tijd samen kunnen spelen?

Nadat we dat opgenomen hebben, hebben we de band eronder veranderd. We moesten wat tricky dingen in Pro Tools doen, maar de essentie was tappen met twee handen. Ik denk dat het kwam omdat ik net de Hagar-tour had gedaan, waar ik veel heb moeten tappen. Vervolgens zei Steve: dat kan ik ook doen en dan speel ik een harmonie. Zo valt het altijd op zijn plek."

Melodie als muze

Simone Cechetti

door Andy Timmons

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

VIDEO Videovoorbeelden van de workshops op Gitarist Extra

GITARIST.NL

Song in een song

De meest memorabele gitaarsolo's functioneren als composities op zichzelf. Als je ernaar luistert, is het alsof je een song binnen een song hoort. Een voorbeeld is George Harrisons solo in *Something*. Je kan je simpelweg niet voorstellen dat de solo er niet zou zijn.

Een van de bands waarmee ik opnames maak is The Reddcoats. Op hun tweede album, 'The Reddcoats 2', staat het nummer *All For Me*. Dat is opgebouwd rond een ingewikkeld en zeer ongebruikelijk akkoordschema, waarover het behoorlijk lastig soleren is.

Toen ik mijn solo ging opnemen, dacht ik aanvankelijk dat ik hem van tevoren zou moeten componeren, maar producer Mike Medina zei: 'Speel gewoon eens een take en kijk wat er gebeurt.' Gelukkig werkten mijn instincten goed en binnen een uur hadden we een solo waar we allebei erg tevreden over waren.

Vanaf het begin was mijn uitgangspunt dat de solo als een zelfstandige compositie moest functioneren. Ik dacht: 'Wat kan ik met deze solo doen om alles zo goed mogelijk met elkaar te verbinden?'

VOORBEELD 1 toont de solo van 16 maten zoals ik hem heb opgenomen. Het eerste wat ik moest doen, was het akkoordschema uit mijn hoofd leren, zodat ik harmonisch wist waar de muziek naartoe ging en kon anticiperen op de akkoorden waarover ik speelde.

De solo begint op een G-majeurakkoord. In maat 1 speel ik de noten van een G-majeurdrieklank (G, B, D, G) in een gesyncopeerd ritme. Terwijl ik de G laat doorklinken in maat 2, verandert het onderliggende akkoord in E♭maj7. G is een uitstekende noot om over E♭maj7 te spelen, omdat het een van de vier akkoordtonen van dat akkoord is (E♭, G, B♭, D), zie **VOORBEELDEN 2 en 3**.

Dit is de hele akkoordprogressie: G – E♭maj7 – F# – C# – Cdim – B♭m – B♭m/A♭ – G♭ – F. Vervolgens moduleert het nummer een kleine terts omhoog naar de toonsoort E♭ en volgt daar een vergelijkbaar schema: E♭ – G♭maj7 – A – E – D#dim – C#m – C#m/B – A – G#dim. Daarna wordt weer opgelost naar G-majeur. Zoals je ziet: dat is nogal wat om allemaal in je hoofd te houden!

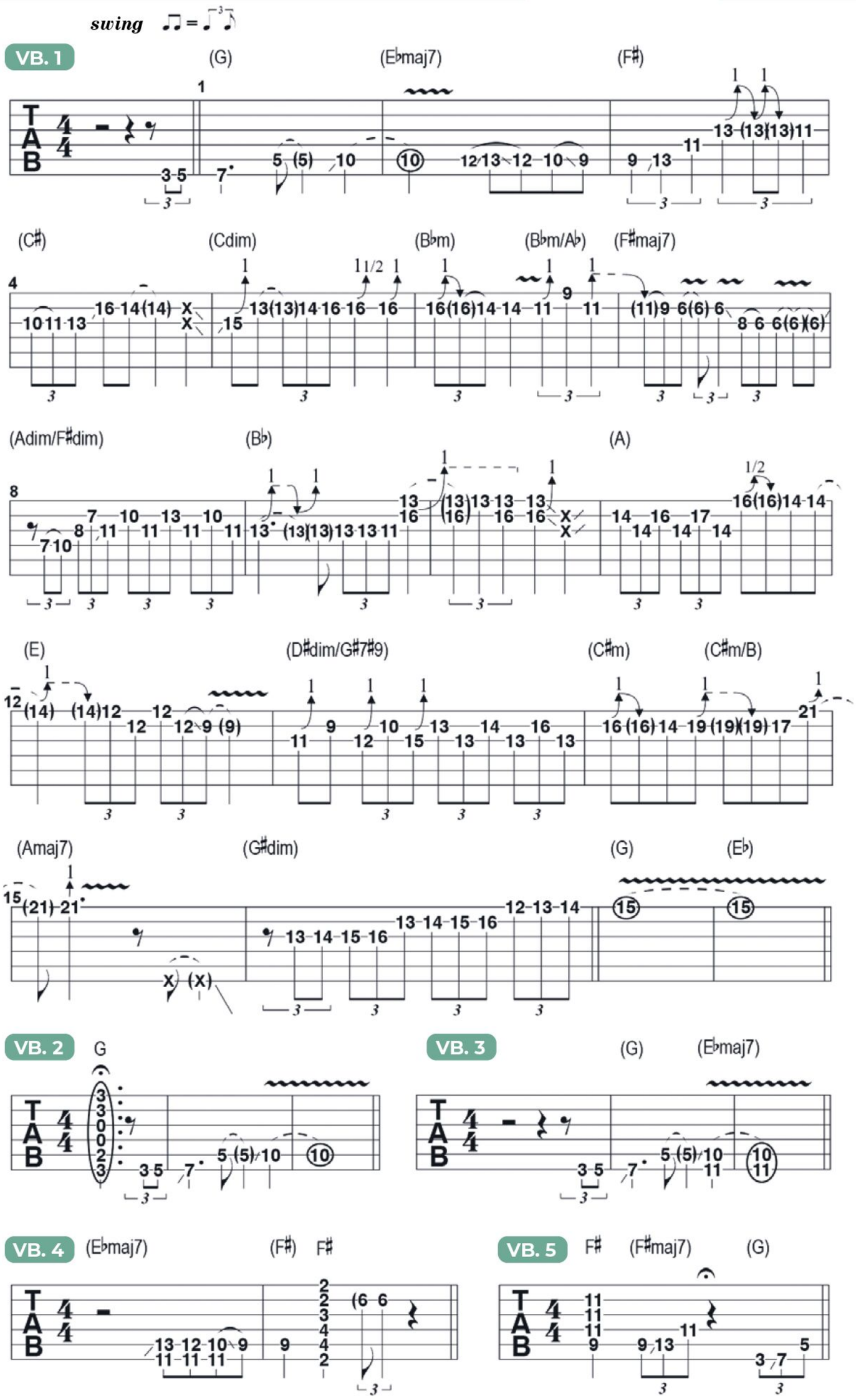

VOORBEELD 4 licht het korte melodische lijntje uit dat ik over het tweede akkoord van de progressie (E♭maj7) speel, waarbij de E♭ eronder is toegevoegd. Wanneer de G — de grote terts — opnieuw klinkt, schuif ik simpelweg één fret omlaag naar F#, de grondtoon van het volgende akkoord in de progressie.

Zoals **VOORBEELD 5** laat zien, benaderde ik het F#-akkoord op dezelfde manier als het G-akkoord: door de noten van een F#-majeurdrieklank te spelen (F#, A#, C#) en dat doe ik eigenlijk doorheen de hele solo.

Dit is voorlopig de laatste aflevering van Melodic Muse. Ik wil iedereen bedanken die deze columns de afgelopen jaren heeft gevolgd. Ondertussen hoop ik jullie onderweg, bij een van de optredens, tegen te komen! G

Joe's blueswereld

door Joe Bonamassa

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

VIDEO Videovoorbeelden van de workshops op Gitarist Extra

GITARIST.NL

Duanes Twang

Onlangs had ik de eer om een eerbetoon te brengen aan de legendarische Duane Eddy, de 'Titan of Twang', die op 30 april 2024 op 86-jarige leeftijd overleed.

Eddy nam tussen het einde van de jaren vijftig en het begin van de jaren zestig een aantal van de belangrijkste en blijvend populaire instrumentale gitaarstukken op. In 1963 had hij al 12 miljoen albums verkocht, met hits als *Rebel Rouser*, *Peter Gunn* en *Because They're Young*. Tijdens het eerbetoon mocht ik twee nummers spelen: *Bye Bye Blues* en *Three-30 Blues*. Ik wilde het goed doen, dus kwam ik aanzetten met een Duane Eddy Guild-gitaar uit 1963 en een Gretsch 6120 uit 1956, het model waarmee hij sterker werd geassocieerd. De gitaar die ik in de video bij deze les gebruik is een Gretsch 6120 uit 1960 met Filtertron-pickups, en die voldoet uitstekend voor dit doel.

Daarnaast moet je gitaar een Bigsby-tremoloarm hebben als je Eddy's kenmerkende sound recht wilt doen. Ik gebruik bij dit soort instrumenten ook graag flatwound-snaren. Die geven een heel ronde klank, bijna alsof er een compressor op zit, rechtstreeks ingeplugd in een Fender-versterker met veel reverb en vibrato. Zo deed hij het!

VOORBEELD 1 is een melodie in de stijl van *Bye Bye Blues*, met aangehouden noten waarop Bigsby-dips en vibrato worden toegepast, terwijl ze doorklinken over een vrij eenvoudig akkoordschema. Merk op dat ik vaak een noot aansla, met de tremoloarm de toonhoogte even laat zakken en weer terug laat komen, gevolgd door een subtiele vibratobeweging.

Mijn benadering om de Duane Eddy-sound te krijgen is om alle noten vlak bij de brug aan te slaan, zoals in **VOORBEELD 2**. Zodra de noten of akkoorden doorklinken, gebruik ik vervolgens de Bigsby-arm. Bigsby's klinken anders dan een Fender-vibrato en hebben een eigen herkenbare klank.

VOORBEELD 3 geeft een langer voorbeeld waarin de karakteristieke eigenschappen van de Bigsby goed naar voren komen.

Een van de populairdere nummers die ik speel is *Dust Bowl*, waarvoor ik een riff schreef als eerbetoon aan Duane Eddy. Ik had een thema nodig voor het begin van het nummer, en de belangrijkste ritmische figuur, te zien in **VOORBEELD 4**, is gebaseerd op een herhalend gearpeggieerd Am-patroon waarbij alle noten blijven doorklinken.

VOORBEELD 5 laat het door Eddy geïnspireerde thema van *Dust Bowl* zien. Deze eenvoudige lick schetst Am7 met de noten A, C en G, gevolgd door de sext (F#), waarop Bigsby-vibrato wordt toegepast. Dat geeft de melodie extra dramatiek. Aan het einde van de frase wordt op de E-noot eveneens een Bigsby-dip toegevoegd.

Duane Eddy was ook een geweldige bluesspeler, zoals te horen is op *Three-30 Blues*. **VOORBEELD 6** is een frase van vijf maten in de stijl van wat Duane op dit nummer speelt. De melodische delen zijn gebaseerd op de tonen van de G-majeurdrieklank (G, B en D), aangevuld met de verlaagde terts (B♭), de kwart (C) en de sext (E). De frase eindigt met een mooie voicing van G-verminderd (G, B♭, D♭), die een halve toon omhoog schuift naar de G-majeurdrieklank.

Alle tremoloduiken en vibratos zijn gespeeld met een Bigsby, tenzij anders aangegeven

VB. 1

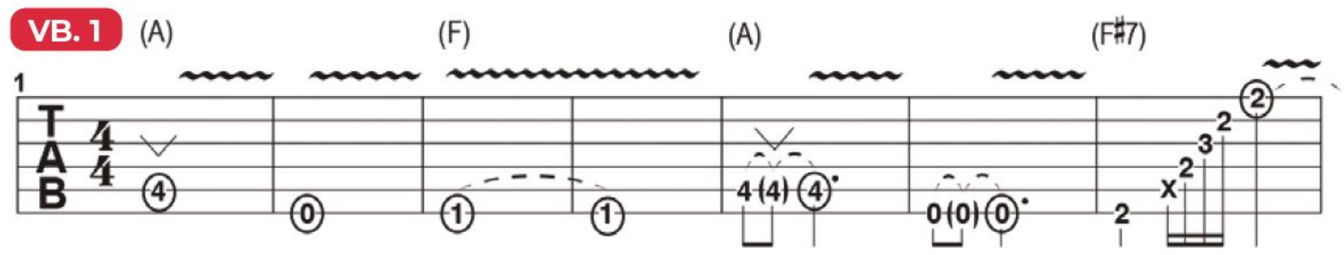

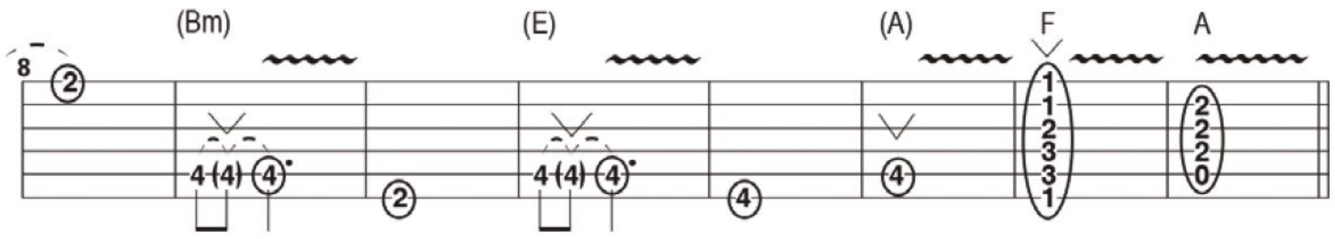

VB. 2

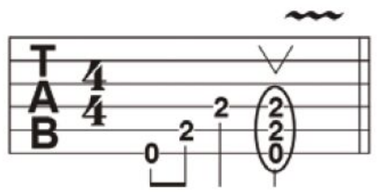

VB. 3

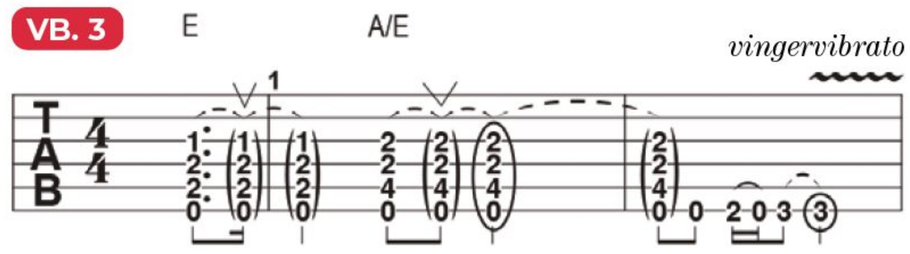

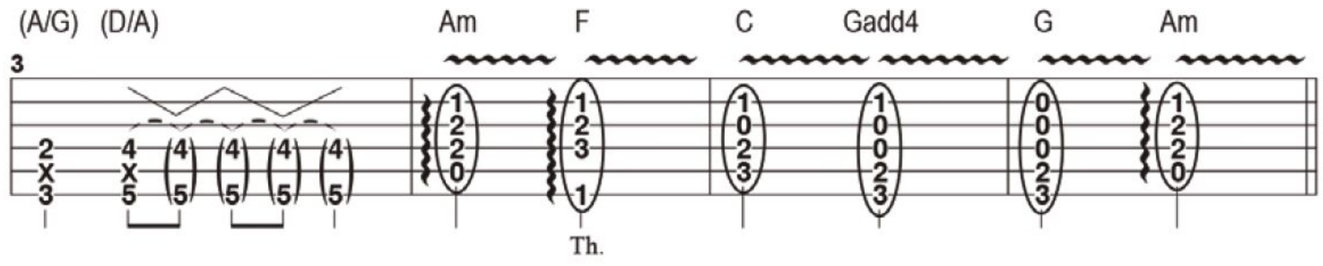

VB. 4

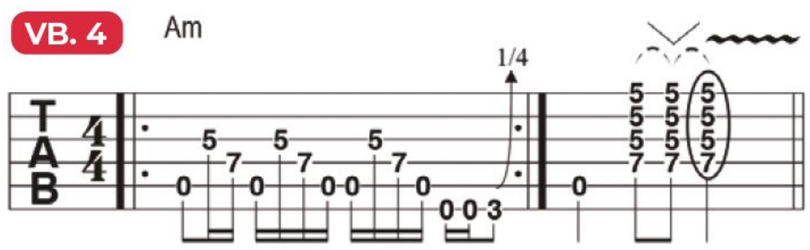

VB. 5

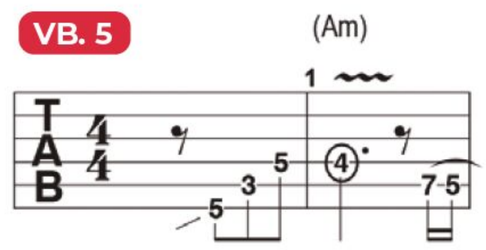

VB. 6

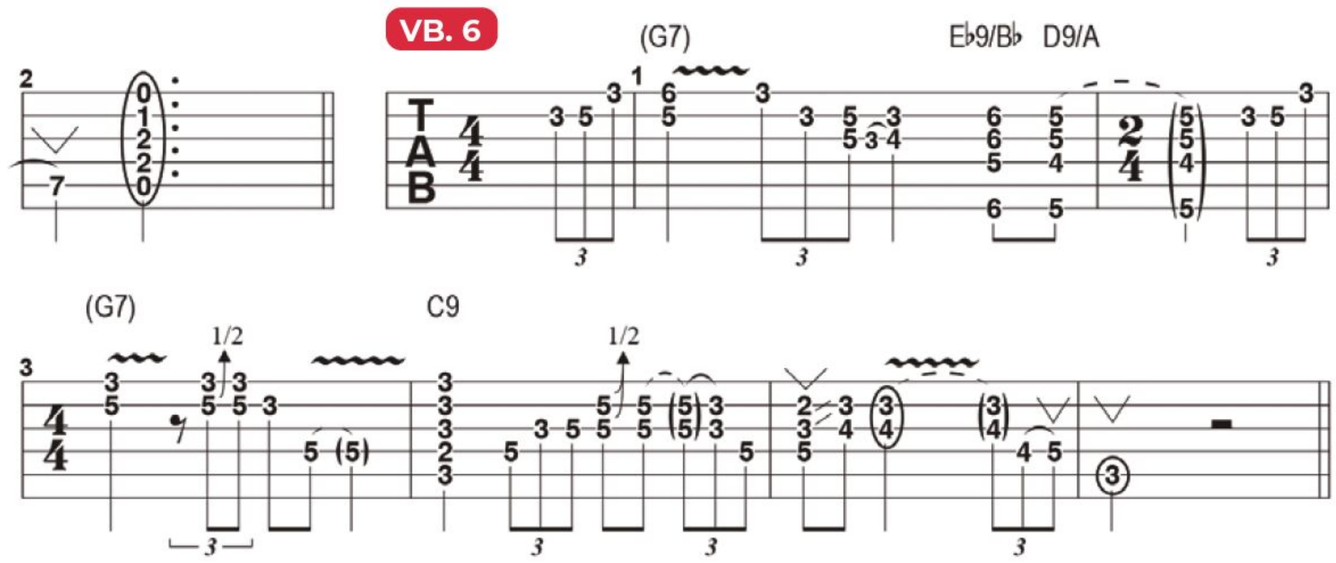

1946 tot midden jaren ‘60
DeArmond Tremolo Control

tekst: **Chris Gill**

De elektrische gitaar stond nog in de kinderschoenen toen gitaristen en elektrotechnici op zoek gingen naar nieuwe manieren om het instrument anders te laten klinken dan een akoestische gitaar ooit zou kunnen. Slechts enkele jaren nadat de eerste gitaarversterkers op de markt kwamen, verschenen er pedalen die het gitaristen mogelijk maakten om tijdens het spelen het volume en de klankinstellingen aan te passen. Het allereerste externe apparaat dat echt een nieuw geluidseffect bood, was de DeArmond Model 60 Tremolo Control-unit en zijn grote broer, het Model 800 Trem-Trol volume-/tremolo-pedaal, die DeArmond eind jaren veertig op de markt bracht. DeArmond was eigenlijk van plan om de Tremolo Control al in 1941 te introduceren als een effectapparaat voor elektrische orgels en vroege elektrische piano’s, maar tekorten aan onderdelen en materialen tijdens de Tweede Wereldoorlog vertraagden de introductie ervan.

Hoewel de tremolo kort na de introductie van deze DeArmond-effecten een standaardfunctie werd in veel comboversterkers - meestal in modellen ontworpen voor accordeonisten, kenden zowel het Model 60 als het Model 800 een vrij lange en succesvolle levensduur tot eind jaren vijftig, vooral dankzij gitaristen die er enthousiaster over waren dan toetsenisten of accordeonisten.
In het begin van de jaren zestig verving DeArmond het Model 60 door de 60B, die was ondergebracht in een goedkopere kunststof behuizing en was voorzien van drukknopschakelaars voor het selecteren van het droge instrumentsignaal of het tremolo-effect.

Steampunk

Het meest fascinerende aspect van het ontwerp van het DeArmond-apparaat is dat het tremolo-effect (volume-/amplitudemodulatie) puur op elektromechanische wijze wordt gecreëerd in plaats van via een elektrisch circuit. De interne onderdelen vormen een steampunk-wonderland van spindels, rubberen vliegwielen, een motor, een slingerarm en een klein busje gevuld met geleidende elektrolytische vloeistof (Windex is een ideaal vervangingsmiddel voor de originele vloeistof, als die is verdampt). De motor schudt het busje heen en weer, waar-

door de hoeveelheid signaal die de uitgang bereikt fluctueert, wat een zeer organisch klinkend tremolo-effect oplevert. Met het vliegwiel en de tandwielen kunnen gebruikers de snelheid van het effect aanpassen via de Rate/Speed-regelaar, en een aparte potentiometer regelt de diepte/intensiteit van het effect.

Het haaivormige Model 800, dat groter is dan een gemiddeld wah-pedaal, is waarschijnlijk het meest 'pedalboard-vriendelijke' model van de drie, ook omdat de enige manier om het tremolo-effect te omzeilen via een schuifschakelaar aan de zijkant is. Moderne muzikanten die op een stompbox-achtige manier de vintage mojo van het Model 60 of 60B willen ervaren, kunnen deze apparaten via een loopswitcher in hun opstelling plaatsen.

Muddy Waters

Er zijn slechts een handvol klassieke opnames met de DeArmond Tremolo die met zekerheid kunnen worden vastgesteld, maar deze zijn behoorlijk invloedrijk. Het eerste bekende voorbeeld is de Chess-opname van *Flood* door Muddy Waters uit 1953. Later, halverwege tot eind jaren vijftig, maakten Bo Diddley en Duane Eddy veelvuldig gebruik van hun DeArmond Tremolo-effecten, onder meer op de hitsingles *Bo Diddley* en *Rebel Rouser*. Een grijs 60B-apparaat maakte eind jaren zestig een opvallende verschijning op het podium bij Canned Heat tijdens het Woodstock Festival (*Rollin' Blues* en *On the Road Again*).

Hoewel de DeArmond Tremolo in de jaren zeventig in de vergetelheid raakte nadat de productie ervan was gestopt, hebben muzikanten als Ry Cooder en Billy Gibbons de cultstatus ervan respectievelijk in de jaren tachtig en negentig nieuw leven ingeblazen. Gibbons heeft zijn DeArmond Tremolo-effecten veelvuldig gebruikt op albums van ZZ Top, zoals 'Rhythmeen' uit 1996, en op het podium speelt hij vaak via twee exemplaren tegelijk om een psychedelisch, niet-gesynchroniseerd stereotremolo-effect te creëren.

Billy Gibbons speelt vaak op twee exemplaren tegelijk om een psychedelisch stereo-effect te creëren

De Plug - Amsterdam

Bijna veertig jaar iconisch

De Plug in de Amsterdamse Pijp zou als cultureel erfgoed aangemerkt moeten worden. Al veertig jaar lang is het een plek waar de groten der aarde zeldzame gitaren kopen, waar de buurt een bakkie doet en waar je pareltjes vindt, die je nergens anders vindt. Maar hoe lang nog?

tekst en foto's **Chris Dekker**

Als je door het steeds netter wordende, veryupte De Pijp loopt, hoeft je niet lang te zoeken. Vanaf het Museumplein ben je er zo en met de torens van het Rijksmuseum achter je, zie je de vintage-winkel op de hoek Ruysdaelkade en Gerard Doustraat van ver.

Planten, een paar stoelen en een enorm beeld van een leeuw versieren de stoep en het pand is verfraaid met schilderingen en mozaïeken van de bekende kunstenaar Fabrice Hünd. Het is een prachtige najaarsmiddag en voordat ik met Peter Boelen – Peter Plug voor iedereen – buiten ga zitten, werp ik een blik op de winkel.

Ik kan niet anders zeggen dan dat de voormalige, kleine autoshowroom ram- en ramvol staat. Met van alles. En als Peter het niet heeft, zoekt hij het voor je. Natuurlijk wordt het grootste gedeelte van vloer en wanden gebruikt voor vintage bassen en gitaren, maar ik zie mengpanelen, allerlei maffe snaarinstrumenten, versterkers, vintage mics, zonnebrillen, blaasinstrumenten, nummerplaten, cd's, elpees, snoeren, dozen, kratten, effectpedalen alles. Je kan net aan een rondje lopen, maar iemand passeren is fictie. En dat is de kracht van de winkel. Het is een goudmijn. Bij elk rondje zie je weer een andere obscure gitaar, die eerder niet opviel. Framus, Gibson, Burns, Gretsch, Fender en merken waar ik – als vintage-freak - nog nooit van gehoord heb. Je voelt je een Indiana Jones in Gitaarland.

'We buy guitars'

Peter is iemand die ze in het Engels 'larger than life' zouden noemen en zit vol mooie anekdotes. In 2009 maakte Jacqueline van Vugt zelfs een documentaire over Peter en De Plug. 'Mama Don't Like No Guitarpickers 'Round Here' dong mee naar een Gouden Kalf en draaide onder meer op een filmfestival in New York.

Inmiddels zitten we in het najaarszonnetje. Los van klanten die

Peter Boelen AKA Peter Plug

en uniek

binnendruppelen, stopt er elke paar minuten wel een buurtbewoner. Lopend of met de fiets om de laatste nieuwtjes uit te wisselen. Tussen al die gesprekken door hebben wij het over de winkel die volgend jaar veertig jaar bestaat.

“Ik was in ‘87 in New York in een gitaarwinkel, zonder naam”, begint Peter. “Er stond alleen een bord ‘We Buy Guitars’ buiten en ik vond die winkel en sfeer zo leuk! Een vriend had een werkplaats verderop en die attendeerde me op deze plek. Ik heb het gehuurd en ik ben met die winkel als voorbeeld met De Plug begonnen. Door het spelen had ik veel contacten met muzikanten, ik deelde overal kaartjes van de winkel uit en het werd snel een begrip. Mensen kwamen dingen inruilen, verkopen, ik doe veel in consignatie en vroeger ging ik vaak naar Amerika om gitaren te kopen. Na een paar maanden ben ik samengegaan met mijn oude vriend, de inmiddels overleden Rienk Agtereek. Op het Van der Helstplein openden we De Plug 2 en we hebben een ontzettend leuke tijd gehad. Helaas groeiden we uit elkaar en we besloten dat ik hier verder ging en hij op het Van der Helstplein als The String” (zie Gitarist 415)

Doordat de winkel afwijkt van alle andere gitaarwinkels, weten kenners het te vinden.

“Vorige week kwam Dan Auerbach van The Black Keys binnen en die ging naar buiten met drie gitaren. Joe Walsh en Joe Bonamassa zijn vaak geweest, Flea, Oasis, George Kooymans met zijn hondje Solo, Douwe Bob. Leuk dat zo’n winkeltje zo’n magnetische werking heeft op de grootheden. Ze kennen elkaar vaak en ze tippen elkaar. Het lijkt me grappig om te zeggen dat ik ‘net dicht ga’, als er een grootheid binnenkomt, haha!”

Terwijl Peter een klant helpt, die zijn hele levensverhaal er uit gooit, vertelt een langsfietsende buurman mij over zijn leven in de reiswereld. Zo gaat dat bij De Plug.

“Volgend jaar besta ik veertig jaar, in maart word ik 73 en ik word voor de eerste keer opa. Ik denk nu erg na over de toekomst. Ik hoop dat de winkel kan blijven bestaan en ik ben aan het kijken naar een overname. Eigenlijk moet het pand ook gerenoveerd worden en er wordt gekeken of ik in dit pand blijf. Er is ook een optie hier om de hoek. Als ik de zaak overdoe, blijf ik de eerste tijd natuurlijk betrokken. Ik mag niet weg van de buren haha! Eind van de dag lopen er altijd vrienden binnen, soms met een sixpackje bier en dan nemen we de situatie in de wereld door. Ik heb ooit een paar keer een festival hier op straat georganiseerd. Woodstock in De Pijp. Ik wil er in mei, juni weer een organiseren. Misschien is dat een mooi moment om de zaak over te doen.”

Mozaïeken

We kijken nog even naar de mozaïeken van Fabrice. Zullen die verdwijnen? Zouden ze verplaatst kunnen worden naar een mogelijke nieuwe locatie? “Ik heb eigenlijk wel trek in een biertje”, zegt Peter ten slotte. “Jij ook? Let even op de winkel, daar ligt de telefoon.”

Als Peter verdwenen is, voel ik me trots dat ik ook een kwartier ‘caretaker’ mag zijn van deze bijzondere winkel. Bij terugkomst laat Peter The Man In A Tree, een bijzonder en gevoelig nummer horen, dat inmiddels onder de naam Peter Plug Band op Spotify staat. “Het is wel leuk als je dat ook even in Gitarist zet.” G

Ruysdaelkade 105, Amsterdam
deplugamsterdam.nl

Reportage Guitar Summit 2026

Elk jaar groeit de Guitar Summit in Mannheim door. Voor gitaristen en bassisten is de legendarische Musikmesse Frankfurt allang weer vergeten. Dit is beter! Maar liefst 659 merken verzamelden zich in de kruipdoor-sluipdoor Rosengarten voor drie dagen beurs en workshops. Bijna 15.000 bezoekers maakten het mee. Met Gitarist zijn we partner van Guitar Summit.

tekst **Steven Faber**

Drie dagen Guitar Summit betekent héél veel praten, 12.000 stappen per dag zetten, af en toe een moment nemen om een workshop bij te wonen, terwijl je er eigenlijk geen tijd voor hebt, en natuurlijk de Riesenbratwurst toch tot je nemen, ondanks je beste voornemens. Nieuwsjunkies als we zijn bij Gitarist kamden we met ons team natuurlijk ook het hele gebouw uit op zoek naar het nieuwste van het nieuwste op gitaargebied. Eigenlijk viel de oogst een beetje tegen. Ten tijde van de Musikmesse – de laatste keer overigens alweer zo'n 10 jaar geleden – waren er veel meer productlanceringen op de beurs. Nu brengen fabrikanten hun nieuwigheden door het hele jaar heen. Op deze twee pagina's toch een selectie van mooi productnieuws!

Boss

Boss introduceerde met de EX-4 Effects Expander een gloednieuw digitaal pedaal. Dit kan weleens de perfecte toevoeging zijn aan je pedalboard, want met de enorme hoeveelheid effecten (waarvan er vier tegelijk zijn te selecteren) kan hij je altijd die ene sound geven die je maar in één enkele song nodig hebt. Maar net zo goed kan het functioneren als de basis van je pedalboard, waar je nog wat smaken aan toevoegt.
boss.info

Cole Clark

De Australische akoestische bouwer Cole Clark verraste met elektrische modellen gebaseerd op de Telecaster. Het semiholle ontwerp is verkrijgbaar met verschillende elementconfiguraties, zoals dubbele humbucker of de hier getoonde versie met drie singlecoils.
bestacoustics.eu

Dowina

Dowina's eigenaar Erika Mato toont een twaalfsnarige dreadnought. Elk model van het Slowaakse merk is op aanvraag als 12-snarige versie verkrijgbaar en bijzonder aan deze gitaar is dat hij heel soepel en licht speelt.
worldmusicsales.com

Harley Benton

Harley Benton presenteerde een aantal nieuwe modellen, waaronder S-type gitaren voorzien van de soepele en stabiele VegaTrem een een mooie semiholle gitaar met een knipoog naar Trini Lopez.
harleybenton.com

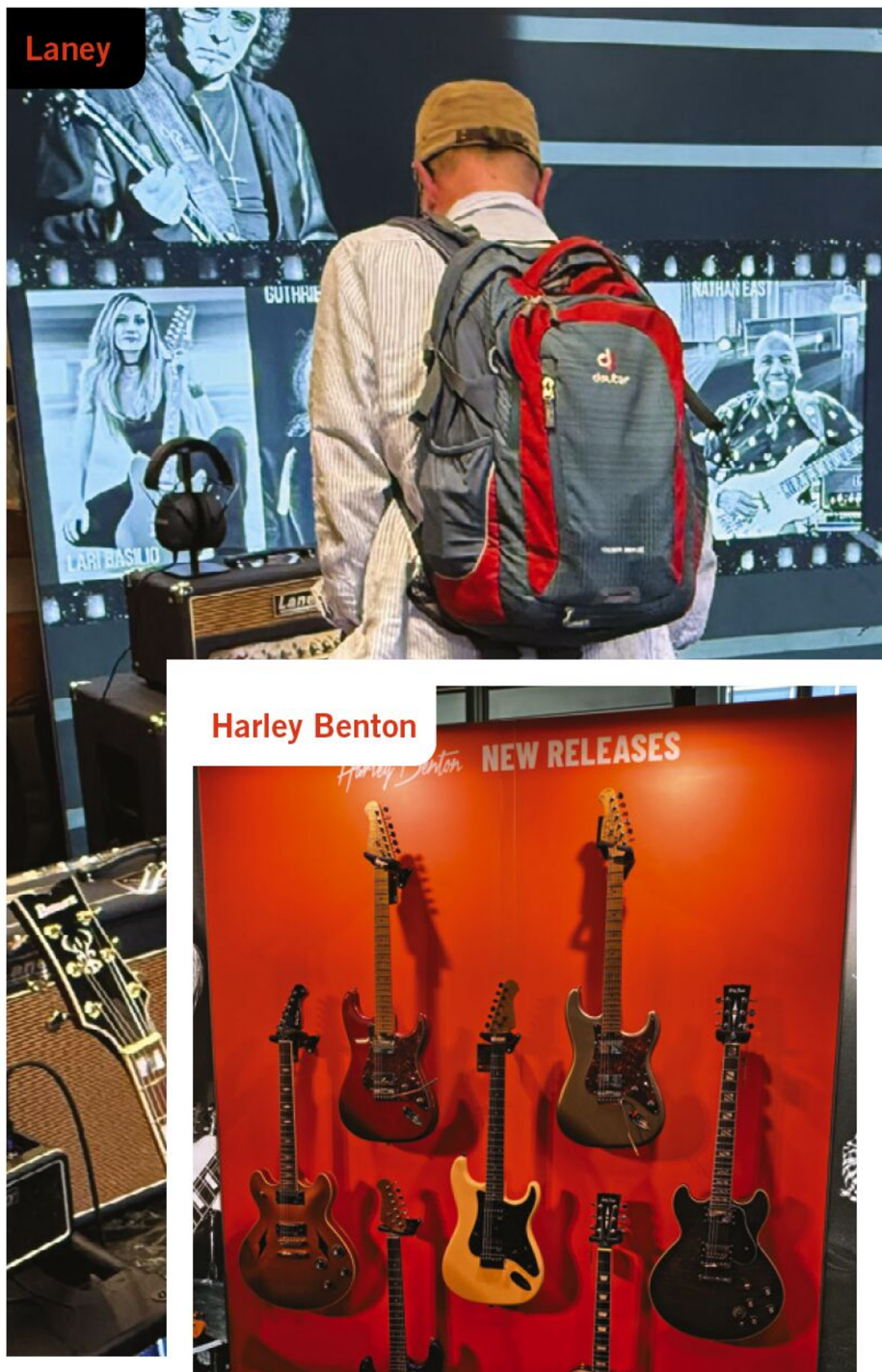

GUITAR SUMMIT

Dowina

Melofty

LTD

Laney

Laney toonde versterkers in de Ironheart Foundry lijn waaruit we ook de Loudpedal kennen. Deze versterkers zijn als top of combo verkrijgbaar in 60 of 120 watt. Naast twee kanalen en een boostfunctie zijn ze voorzien van een usb-uitgang voor recording, een di-uitgang met speaker-simulatie en vermogensschakelaar tot onder de 1 watt.
emdmusic.com

LTD

De gloednieuwe LTD Black Metal lijn was in volle glorie te bewonderen. Meer toelichting in onze rubriek Input.
sound-service.eu/brands/ltd

Melofty

Een gloednieuwe floormodeler zagen we in de stand van W-Distribution: de Melofty Axom Max, compleet met een flink touchscreen en expressiepedaal en geschikt om NAM- en IR-profiles te laden.
w-distribution.de

Peavey

Peavey

Peavey brengt de Powerslide lapsteelgitaar terug. De unieke vorm is bedoeld om deze slideguitar vlak te kunnen bespelen terwijl je op het podium staat, of zoals Peavey het noemt: een 'upright lapsteel'.
face.be/brand/peavey

magazines voor muzikanten

Losse nummers en abonnementen
bestel je heel gemakkelijk in de webshop

muziekmagazines.nl

Gitarist
Maandblad voor de gitarist. Met tests van de nieuwste gitaren, versterkers, effecten en meer, inspirerende interviews met 's werelds beste gitaristen en workshops.

Slagwerkkrant
Magazine voor drummers en percussionisten

De Bassist
Kwartaalblad voor bassisten

Proefabonnementen € 13,^{90}
Jaarabonnementen vanaf € 25,^{90}
Losse edities € 9,^{50}

We sturen alles op zonder verzendkosten

© Eric van Nieuwland

Jordy Sanger

Jordy Sanger is gitarist van Nusantara Beat, de sensatie van Lowlands 2026. Met hun mix van traditionele Indonesische muziek, gecombineerd met 60s psychedelica en westerse pop, veroveren ze momenteel de wereld. Jordy geeft een workshop op Amsterdam Guitar Heaven, zaterdagmiddag 21 november.

tekst Chris Dekker

“Toen ik Jimi Hendrix voor het eerst hoorde, vroeg ik aan mijn moeder wat dat was. Dat wilde ik ook kunnen. Ik heb 60s London als fundament, met uitstapjes naar Zappa, Ty Segall en Soundgarden. Later, toen ik 17, 18 was zag ik Wout Kemkens van Shaking God-speed beuken op een festival in Lochem en toen wist ik zeker dat ik gitaar wilde spelen in een band.”

“Laatst gaf medewerker Wessel ons een kijkje bij de parels in de kluis bij The Fellowship of Acoustics. Daar hing een ‘45 Martin D28. Leren jas uit en ik heb een paar Neil Young-achtige deuntjes gespeeld. Zoiets heb ik nooit eerder gehoord en ik was zeer onder de indruk. Alles was perfect en er is geen compressie of eq meer nodig.”

“Als je van (gitaar)geschiedenis houdt, is het leuk om te beseffen dat het jongens van Indische komaf waren die de rock in de jaren zestig naar Nederland brachten. De Tielman Brothers. Mijn eerste gitaarleraar was Stefan Siwabessy, daarna Arnold van Dongen, gevolgd door René van Barneveld. Er zijn altijd mensen van Indonesische of Molukse komaf in de gitaarscene. Te gek, gezellig en heb onwijs veel geleerd.”

“Live is mijn ’66 Gibson SG Melody Maker favoriet. Hij heeft een P90 bij de brug en een Tele-achtig halselement. Die gitaar resoneert met mij. Ik kan er zeer goed mee uit de voeten, met de chunky neck en wat kleine aanpassingen in de elektronica. Misschien cliché, maar hij voelt als een verlengstuk van mezelf.“

“Hét gesprek om mij te pesten is beginnen over Quad Cortex, HX Stomp of een andere modeler. Ik vind het idee van een vintage gitaar en boetiek-fuzzpedalen met NOS germanium transistoren door een chip-gebaseerde versterker heen halen niks. Ik gebruik een Vox AC30 tb6 en een Marshall JTM Studio combo. Die laatste is vrij recent uitgebracht, top, relatief cheap, dus een aanrader. “

“Nu ben ik senang, maar heb lang gezocht naar een Strat en ik heb een prachtige 70s Japanse Fernandes Stratocaster op de kop getikt! Ik vind de prijzen van vintage Fenders pittig tegenwoordig. Ik vind de70s Fernandes waanzinnig en hij doet absoluut niet onder voor het origi-neel! Sterker nog…”

© Linde Dorenbos

Gitarist Adverteerdersindex

Amsterdam Guitar Heaven 67
BMG 25
Dijkman Muziek 66
Fender.....68
Gitaarschool Apeldoorn 66
Gretsch.....37
Guitar Shop Delft.....66
Homestead.....66
Ibanez 03
Kees Dee 66
Lefty Guitars 66
Lord of the Strings.....66
Music Store.....02
Muziekmagazines.nl.....64
Pro Media Connect 45
SnarenShop 66
TFOA.....66
The Fendershop.....66

AMSTERDAM GUITAR HEAVEN

Q-Factory Amsterdam
Zaterdag 21 november
12:00-18:00

GEARSHOW GITAAR& BAS

WORKSHOPFESTIVAL GITAAR & BAS

Info + Lineup: Gitarist.nl | DeBassist.nl

Tickets: Ticketmaster

Amsterdam Guitar Heaven is een project van Gitarist, De Bassist, Guitar Matrix en Q-Factory

AMERICAN PROFESSIONAL SERIES

HOTSHOT™ TELECASTER® in Three-Tone Sunburst with TONE MASTER® DELUXE REVERB®

Fender®

The One. For All.

©2026 Fender Musical Instruments Corporation. All Rights Reserved.